EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

CEI TREI DIN CORDOVA

CAPITOLUL I.

TREI BĂRBAŢI ÎN CORDOVA.

În cafeneaua la „Gran Capitan” în Cordova, şedea, la o masă de marmură, un bărbat, care părea că dispune de mult timp liber. Domnul acela era de statură înaltă şi purta o barbă îngrijită. Cu ochii săi cenuşii şi serioşi cerceta toată strada în mod distrat, fără să arate un interes special. Din când în când sorbea din cafeaua ce avea pe masă.

Era îmbrăcat în haine negre conform uzului în Spania. Cravata, neagră şi ea, era confecţionată din mătase fină. Pantalonii, impecabil croiţi, erau ţinuţi întinşi cu cordoane de piele, care treceau sub ghetele ascuţite la vârf. Felul acesta de a purta pantalonii, se obişnuia de către unii cavaleri.

Îmbrăcămintea aceasta, cam stranie pentru noi, era portul obişnuit în Cordova. Domnul acela putea foarte bine să fie spaniol, căci în sudul Spaniei se găsesc destui oameni cu ochi cenuşii, proveniţi din căsătoria irlandezilor veseli, care veniseră pe timpuri cu trupele de ocupaţie ale lui Wellington, cu fetele arzătoare din Estremadura.

Bărbatul acela singuratic vorbea o spaniolă impecabilă, şi anume dialectul andaluz. Chiar şi modul cum trata pe cerşetorul care, apropiindu-se de el pentru a-i cere de pomană, milogindu-se plângător şi întinzând o mână schilodită, arăta că se trage din sudul ţării.

— În numele Fecioarei, a Sfinţilor şi Atot-Puternicului Dumnezeu, vă implor, senor, daţi-mi zece centime.

Domnul de la masă îşi îndreptă privirea spre mâna schiloadă.

— Dumnezeu îţi va ajuta! – îi zise el în limba arabă, aşa cum ea se vorbeşte în Maroc.

— Dacă Cerul îmi va dărui o sută de ani de viaţă, nu voi înceta să mă rog pentru binele dv.

Domnul îşi îndreptă acum privirea spre figura cerşetorului.

Acesta era de statură mijlocie. Faţa sa avea trăsături bine definite. Avea capul înfăşurat într-un pansament mare, care-i acoperea şi un ochi. Pe lângă aparenţa asta dezgustătoare, mai era şi paralizat la picioare. În mâinile-i murdare ţinea un baston.

— Senor şi Excelenţă, zece centime mă pot scăpa de chinurile îngrozitoare ale foamei, care mă mistuie. N-o să puteţi dormi la noapte, gândindu-vă la nenorocitul de cerşetor, care se zvârcoleşte de foame în culcuşul său!

— Du-te cu Dumnezeu!

— Oh, Înălţime, pe Copilaşul sfânt, care se odihneşte în poalele mamei sale, pe toţi sfinţii (îşi făcu cruce) şi pe sângele făcător de minuni al martirilor, vă implor, nu mă lăsaţi să mor de foame pe drum, când ştiţi că zece centime, care nu înseamnă nimic pentru dv., îmi pot umple stomacul cu mâncare.

Domnul de la masă nu se lăsă înduplecat, ci îşi bău liniştit mai departe cafeaua.

— Du-te cu Dumnezeu!

Bătrânul mai ezită încă. Se uită mai întâi în susul şi în josul străzii însorite, apoi îşi aruncă o privire în local. în capătul celălalt al cafenelei, şedea la o masă un chelner, răsfoind un ziar.

— Îl cunoşti pe Dr. Essley?

Întrebarea fusese pusă într-o englezească curată.

Celălalt ridică capul.

— Nu. De ce? – răspunsul fu dat tot în limba engleză.

— Caută de-i fă cunoştinţa. E un om foarte interesant.

Cerşetorul nu mai spuse nimic, ci se târî mai de parte.

Cavalerul de la masă se uită plin de curiozitate, cum cerşetorul se îndrepta spre cafeneaua vecină. Bătu apoi din palme.

Chelnerul, care adormise între timp, se trezi din somn şi se apropie leneş de masă. Primi plata şi bacşişul obişnuit, şi aştepta plecarea vizitatorului.

Deşi cerul era fără urmă de nori şi soarele strălucea, era totuşi încă răcoare, în zilele acelea antemergătoare primăverii.

Domnul se sculă de pe scaun şi se arăta acum în toată splendoarea sa – măsura peste şase picioare. Apucă un vârf al mantilei, îl aruncă uşor peste umăr şi o porni agale după cerşetor.

Drumul îl ducea prin străzi înguste. Casele erau atât de aproape una de alta, că pe ambele părţi vedeai adâncituri în ziduri, făcute de roţile căruţelor.

Pe cerşetor îl ajunse în Calle Paraiso. Trecu pe lângă el şi o luă pe una din străzile care duceau la biserica San Fernando; merse încet mai departe şi se îndreptă apoi spre Carrera de Puente. Ajunse curând în umbra catedralei, care fusese pe vremuri o moschee şi servea acum atât cultului lui Isus, ca şi al lui Alah. Aici stătu o clipă la îndoială. Nu ştia încotro să o ia. Se îndreptă apoi spre podul „Calahora”, care exista încă de pe timpul Maurilor. Ajungând la mijlocul podului, se opri şi se rezemă de balustradă, uitându-se la jocul apelor tulburi şi umflate ale Guadalquivirului.

Pe ascuns însă, observa cum cerşetorul venea spre el. Apropierea dură cam mult timp, deoarece cerşetorul şchiopăta. Îl ajunse în fine şi-i întinse pălăria. Atitudinea cerşetorului era aceea a unui adevărat cerşetor. Vocea însă era a unui englez din pătura cultă.

— Manfred – spuse el cu un ton serios, – trebuie să faci cunoştinţa acestui dr. Essley. Te rog dintr-un anumit motiv.

— Ce e el?

Cerşetorul surâse.

— În primul rând trebuie să mă bazez pe memorie. Biblioteca din locuinţa mea sărăcăcioasă, e cam restrânsă. Îmi amintesc foarte vag că e un medic dintr-un cartier mărginaş al Londrei. Pare să fie un om capabil.

— Şi ce face aici?

Gonsalez, care se ascundea sub masca cerşetorului, surâse din nou.

— Aici în Cordova trăieşte un dr. Cajalos. Acolo, prin împrejurimile nobile ale „Paseo del Gran Capitan” unde, probabil, locuieşti tu, nu se aud şuşuielile plebei din Cordova. Aici – şi arătă casele dărăpănate şi murdare de la capul podului – în „Campo da Verdad”, unde se trăieşte cu doi pesetas pe săptămână, şi încă mulţumitor, aici dr. Cajalos este cunoscut şi stimat de toţi. Dr. Cajalos e un om ciudat, care face minuni cu arta lui, despre care filosofia ta nu are habar. El face pe orbi să vadă, scoate – prin forţa sa ocultă – pe vinovaţi la lumina zilei, prepară băuturi de dragoste, fără greş, descântă bube şi opreşte ivirea urmărilor bolii somnului.

— Dr. Cajalos este stimat chiar şi în cartierul „Paseo del Gran Capitan” – spuse Manfred, clipind din ochi.

— L-am vizitat şi eu şi i-am cerut un sfat.

Cerşetorul rămase cam perplex.

— Eşti mai dibaci decât mi-am închipuit – spuse el cu admiraţie.

— Când ai fost la el?

Manfred râse pe înfundate.

— Acum câteva săptămâni stătea un cerşetor pe stradă, într-o anumită noapte, în faţa porţii medicului acela celebru şi aştepta cu nerăbdare reapariţia unui vizitator misterios, care se înfăşurase în mantaua sa până în vârful nasului.

— Da. Îmi aduc aminte – răspunse Gonsalez.

— Era un străin din Ronda şi eram curios să ştiu cine e. Ai observat că l-am urmărit?

— Mă uitam pe ascuns la tine.

— Dar, ce? Tu erai străinul acela?

— Da. Am plecat atunci din Cordova, ca să vin la Cordova.

— Mă declar bătut – spuse Gonsalez după o clipă de gândire.- Îl cunoşti aşadar pe doctor? Poţi tu pricepe, de ce vine un medic englez în Cordova? Medicul ăsta englez a venit pe drumul cel mai scurt şi cel mai repede, cu expresul de Algeciras. Mâine dimineaţă pleacă din Cordova. Doctorul englez a venit să-l consulte pe dr. Cajalos.

— Şi Poiccart e aici; şi pe el îl interesează Essley – şi anume atât de mult, încât „vizitează" Cordova cu Baedeker-ul în mână, condus de ghizi oficiali, care numai lui nu-i pot arăta nimic nou.

Manfred îşi netezi barbişonul, iar din ochii săi inteligenţi ţâşnea iarăşi privirea cea serioasă, ca şi mai adineaori, când se uita după cerşetor, cum şchiopăta, îndepărtându-se de lângă el, la cafeneaua „del Gran Capitan".

— Viaţa ar fi plicticoasă fără Poiccart – spuse Manfred.

— Ai dreptate – o Senor, toată viaţa mea va fi dăruită laudei tale, iar rugăminţile mele să se înalţe ca tămâia, spre Tronul Atot-Puternicului!

Gonsalez văzuse apropiindu-se un gardian comunal şi de aceea întinsese iar mâna, recitându-şi litaniile cu voce plângătoare.

La apropierea poliţistului, Manfred clătină din cap şi îi spuse:

— Du-te cu Dumnezeu!

— Câine râios! – se răsti acum poliţistul la cerşetor, apucându-l brutal de umăr – fiu de hoţ! Şterge-o de aici, pentru că prezenţa ta împuţită poate să ofenseze mirosul acestui domn nobil.

Poliţistul îşi puse apoi mâinile în şolduri şi se uită după cerşetor, cum se îndepărta şchiopătând. Se întoarse apoi spre Manfred şi îi spuse:

— Şi eu o duc greu. Nu e atât de uşor să apăr pe cavalerii bogaţi şi darnici faţă de milogeala murdarului acela. Dumnezeu ştie ce salariu mic am şi ce familie grea trebuie să întreţin. Trei guri flămânde, fără a mai socoti pe mama

nevestei mele, care ne vizitează totdeauna de sărbători, ca să o ducem la luptele de tauri.

— Viaţa e grea, Senor! Şi pe deasupra donna aceea, andaluza mândră, pretinde să-i iau loc la umbră, un loc care costă două pesete. Din ziua Sfintei Tereza nu am mai gustat picătură de Rioja…

Manfred băgă o pesetă în mâna acestui cerşetor în uniformă.

Poliţistul îl conduse până la capătul podului şi îi povesti greutăţile şi grijile sale casnice, cu o sinceritate imposibilă în orice altă parte a lumii. În sfârşit se opriră în faţa portalului catedralei.

— Măria Voastră nu sunteţi din Cordova?

— Nu. Eu sunt din Malaga.

— Sora mea s-a măritat cu un pescar din Malaga – povesti numaidecât poliţistul.

— Pescarul s-a înecat, iar sora mea trăieşte acum cu un Senor, al cărui nume l-am uitat. Sora mea e foarte bigotă, dar foarte egoistă. Aţi fost vreodată în Gibraltar?

Manfred făcu semn că da. Se uita cu interes la un grup de turişti, cărora li se arăta splendoarea „Puertei del Perdon”.

Unul dintre turişti se despărţi de ceilalţi şi se apropie de Manfred. Turistul era un bărbat de statură mijlocie, voinic. În felul său de a fi, se observa o rezervă; obrazul său exprima însă o linişte melancolică.

Puteţi să-mi arătaţi drumul spre „Paseo del Gran Capitan”? – întrebă el într-o spaniolă stricată.

— Şi eu merg într-acolo – îi răspunse Manfred politicos, – şi dacă d-l vrea să mă însoţească…

— V-aş fi foarte recunoscător.

Discutară puţin diverse chestiuni, aşa despre vremea frumoasă, priveliştea splendidă a catedralei şi altele.

— Trebuie să vii cu mine să-l vezi pe Essley – spuse turistul, de data asta corect spanioleşte.

— Povesteşte-mi mai multe despre el. M-ai făcut curios – zise Manfred.

— Chestiunea e foarte serioasă. Essley e medic într-un cartier mărginaş al Londrei. Îl observ de luni de zile. Are numai foarte puţini clienţi. Trecutul lui e foarte obscur. A învăţat în Londra şi după ce şi-a dat examenele şi a obţinut titlul de doctor, a plecat imediat în Australia, cu un tânăr numit Henley.

Acesta căzuse la examene şi se declasase cu totul. Ambii erau prieteni buni. De aici se explică de ce au emigrat împreună, ca să-şi găsească norocul printre străini. Essley nu avea rude deloc. Henley avea un unchi bogat undeva în Canada. Pe unchiul acesta nu-l văzuse însă niciodată. Ajunseră la Melbourne şi plecară de acolo, împreună, în interiorul ţării. Voiau să-şi încerce norocul – ca şi alţii – pe câmpiile aurifere. Nu ştiu precis unde erau situate aceste câmpii. Essley sosi acolo nouă luni mai târziu – însă singur. Prietenul său murise pe drum!

Se pare că Essley nu a practicat medicina trei sau patru ani. L-am putut urmări în peregrinările sale dintr-un lagăr în altul. Lucra puţin şi pierdea la joc tot ce agonisea. Era cunoscut sub denumirea de „Dr. S.”. Abia după ce ajunse în Australia de Vest, se stabili ca medic, şi deşi nu avea mulţi pacienţi, totuşi îşi câştiga existenţa. În anul 1906 a dispărut din Coolgardie şi a reapărut abia în 1914 în Londra.

Manfred şi Poiccart – căci el era turistul – ajunseră între timp în „Paseo del Gran Capitan”. Străzile erau acum mai animate.

— Am închiriat aici câteva odăi – spuse Manfred.

— Hai cu mine să bei un ceai.

Locuinţa era situată deasupra prăvăliei unui bijutier, în Calle Morerio. Încăperile erau frumos mobilate.

— Am pus mare preţ ca instalaţia electrică să fie bună – spunea Manfred, punând un ceainic electric la încălzit.

— Dar masa e aranjată pentru două persoane! – exclamă Poiccart.

— Aştept musafiri. Câteodată, Leon, căruia viaţa de cerşetor îi iese pe gât afară, vine cu trenul aici, ca să se

delecteze cu viaţa luxoasă, şi-mi povesteşte aventurile sale.
— Dar aş dori să ştiu mai multe despre Essley. Mă interesează foarte mult.
Turistul se tolăni comod într-un fotoliu.
— Unde am rămas? Ah, da. Dr. Essley a dispărut din Coolgardie şi a apărut opt ani mai târziu în Londra.
— Sub împrejurări excepţionale?
— Nu tocmai. Un om influent l-a lansat în lumea de afaceri londoneză.
— Vorbeşti de colonelul Black? – întrebă Manfred încreţind din frunte.
— Da. Colonelului Black îi datorează Essley clientela sa. Mi-a atras pentru prima dată atenţia…
Se auzi o bătaie în uşă. Manfred ridică degetul, se duse la uşă şi o deschise. Portarul stătea în capul scării cu şapca în mână. În spatele lui, câteva trepte mai jos, se afla un străin, care părea să fie un englez.
— Un domn doreşte să vorbească Excelenţei Voastre.
— Casa mea stă la dispoziţia dv. – întâmpină Manfred pe străin, în limba spaniolă.
— Nu pot vorbi aşa bine spaniola – răspunse străinul în englezeşte.
— Poftim în antreu.
Străinul urcă încet scara.
Avea cam vreo cincizeci de ani, purta părul lung, albit din vreme. Sprâncenele erau stufoase. Bărbia proeminentă dădea feţei un aspect respingător. Era îmbrăcat în negru. În mâna înmănuşată ţinea o pălărie cu borul mare.
Intrat în cameră, se uită cercetător de la Manfred la Poiccart.
— Numele meu e Essley.
— Şi după o scurtă ezitare, încă o dată: „Essley” – cu o accentuare deosebită a consonantei „s”. – „Dr. Essley”.
Manfred arătă cu mâna spre un scaun, dar străinul clătină din cap.

— Nu vreau să şed. Când discut afaceri, stau mai bine în picioare.

Se uită apoi bănuitor la Poiccart.

— Aş dori să vă vorbesc într-o chestie particulară – spuse el cu o intonaţie deosebită, dar Manfred îi răspunse prompt.

Prietenul meu se bucură de toată încrederea meu.

— Fie. Am auzit că sunteţi om de ştiinţă şi că posedaţi cunoştinţe aprofundate asupra Spaniei.

Manfred ridică din umeri. În rolul, pe care îl juca acum, se bucura de renumele unui scriitor. Publicase sub numele „de la Monte” o carte despre „criminalitatea modernă”.

— Când am aflat lucrul acesta, am venit imediat aici. Mai am şi alte afaceri în Cordova, nu e vorbă, dar nu atât de importante.

— Dr. Essley se aşează acum pe un scaun, în aşa fel, ca să fie cu spatele la fereastră.

— D-le de la Monte, dv. posedaţi cunoştinţe universale despre criminalitate.

— Am scris, e drept, o carte asupra subiectului acosta, dar asta nu înseamnă „universalitate”.

— Tocmai de asta îmi era teamă. Eram îngrijorat şi de faptul că poate nu vorbiţi englezeşte. Acum doresc să vă pun o întrebare, pe faţă, la care aştept un răspuns tot pe faţă.

— Vă stau pe cât posibil la dispoziţie.

— Aţi auzit vreodată de „cei patru”?

— Da. Am auzit de ei.

— Unde se află acum? În Spania?

— Nu ştiu precis. Dar de ce întrebaţi?

— Pentru că eu…, ei bine, mă interesează aceşti oameni. Se spune că dibuiesc orice crimă, pe care legea nu o poate pedepsi. Şi se mai spune că îşi ucid victimele…

Vocea vizitatorului devenise şi mai aspră, iar ochii i se făcuseră atât de mici, încât păreau să fie numai nişte puncte…

— Se ştie că există o asemenea organizaţie – spuse Manfred, – se mai ştie că „cei patru” se ocupă cu crime neispăşite şi… că pedepsesc…

— Omoară?

— Întrebuinţează şi pedeapsa cu moartea.

— Şi totuşi sunt liberi?

— Dr. Essley sări de pe scaun şi gesticulă cu mâinile.

— Oamenii ăştia umbla liberi şi nu sunt pedepsiţi? Nu pot fi prinşi, cu toate metodele poliţieneşti şi ale justiţiei moderne?! Oamenii ăştia îndrăznesc să îşi dea singuri numele de judecători asupra altora şi să îi condamne?! Cine le-a dat dreptul acesta? Există doar legi şi dacă cineva le calcă…

Se întrerupse brusc, ridică din umeri şi se prăbuşi pe scaun.

— După câte am auzit, – continuă el peste câteva clipe, – „cei patru” nu mai au putere… sunt împrăştiaţi în toată lumea… toate statele au emis mandate de arestare contra lor.

Manfred aprobă, dând din cap.

— Exact. Dacă însă nu mai au nici o putere, asta ne va arăta viitorul.

— Pentru moment sunt trei – doctorul ridică privirea – de obicei mai găsesc şi pe un al patrulea – pe unul care are mare influenţă.

Manfred aprobă iar.

— Şi eu am auzit asta.

Dr. Essley se frământă neliniştit pe scaun. Se vedea, că răspunsurile lui Manfred nu-l mulţumeau.

— Şi acum, judecătorii ăştia se află în Spania? – întrebă doctorul.

— Aşa se zice.

— Ei nu se află în Franţa, nici în Italia, nici în Rusia, nici în Germania, aşa că trebuie să fie în Spania.

— Iertaţi-mă – interveni acum Poiccart, care până acum nu luase parte la discuţie.

— Mi se pare că dv. vă interesaţi enorm de „cei patru”. Numi luaţi vorba în nume de rău: de ce doriţi atât de mult să ştiţi unde se găsesc acum?

— Numai din curiozitate, – răspunse pripit dr. Essley.

— Şi eu studiez criminologia, ea şi prietenul nostru de la Monte.

— În cazul acesta sunteţi un student entuziast – se exprimă Manfred.

— Speram că dv. sunteţi în măsură să mă ajutaţi. De la dv. am aflat numai că „cei patru” sunt în Spania şi asta e mai mult o presupunere.

— Poate că nici nu sunt în Spania – spuse Manfred, conducându-şi musafirul la uşă, – poate că nici nu există – frica dv. e probabil neîntemeiată.

Doctorul se întoarse furtunos, – se făcuse alb ca varul.

— Frică? Aţi spus frică?

— Îmi pare rău. Mă exprim greşit în limba engleză.

— De ce mi-ar fi frică de ei? Cuvintele dv. au fost într-adevăr alese greşit. Nu îmi este frică nici de „cei patru” şi nici de altcineva.

Respira cu greu. Dar cu o încordare energică îşi reveni. Ezită o clipă, ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva şi plecă din cameră. Coborî apoi scara, ieşi în stradă şi trecu în hotelul de peste drum. La colţul străzii stătea un cerşetor, care îi întinse mâna.

— Faceţi-vă pomană, pentru Dumnezeu şi toţi sfinţii!

Dr. Essley lovi cu bastonul spre mâna întinsă a cerşetorului, dar Gonsalez, căci el era cerşetorul, îşi retrase mâna cu o iuţeală vertiginoasă. Era dispus să suporte multe neplăceri, dar… ca să capete răni pe mâini, asta nu voia.

Ajungând în camera sa, Essley se încuie în odaie şi se aşează pe un scaun ca să reflecteze. Se blestema singur că îşi pierduse cumpătul, chiar în faţa unui om atât de neînsemnat ca diletantul acela, care voia să priceapă ceva din ştiinţă.

Prima parte a problemei ce şi-o pusese, o rezolvase – fără reuşită.

— Scoase din buzunar un ghid al Spaniei şi îl răsfoi, până ce dădu peste planul oraşului Cordova. În acel loc se afla şi un alt plan al oraşului, întocmit de cineva, care cunoştea mai bine topografia, decât ştia să deseneze.

Dr. Essley auzise pentru prima oară de dr. Cajalos de la un anarhist spaniol, pe care îl întâlnise eu ocazia plimbărilor sale ciudate prin Londra. Individul acela îi povestise, la un pahar cu vin, despre puterile aproape supraomeneşti ale vrăjitorului din Cordova. Cu ocazia asta atinse şi chestiuni, care deşteptară interesul d-rului Essley în mod extraordinar. Dr. Essley intră apoi în corespondenţă cu dr. Cajalos şi se pregătea acum să-l viziteze.

Se uită la ceas. Era aproape şapte. Voia mai întâi să mănânce şi apoi să îşi schimbe hainele. Se spălă, fără a aprinde lumina, şi coborî în sala de mâncare.

Luă loc la o masă, singur, şi se adânci în cititul unei reviste engleze, pe care o adusese cu el. Din timp în timp îşi nota câte ceva într-un carnet, ce îl avea pe masă. Notiţele nu aveau nici o legătură cu ceea ce citea şi nici cu ştiinţa medicală. Erau însemnări asupra părţii financiare ale unui plan, care tocmai îi trecuse prin minte.

După ce îşi bău cafeaua, se înapoie în camera sa; aprinse lumina, trase perdelele şi apropie de lampă o măsuţă mică.

Din geamantan scoase mai multe documente, pe care le întinse pe masă. Scoase şi carnetul din buzunar şi lucră câteva ceasuri. Deodată se opri însă, ca şi când un deşteptător invizibil i-ar fi amintit de întrevederea ce o avea cu dr. Cajalos. Strânse în grabă hârtiile împrăştiate pe masă, îşi puse paltonul şi pălăria şi părăsi hotelul, îndreptându-se spre podul Calahora.

Străzile prin care trecea el acum, erau pustii; dar, ştiind cât de bine e păzit oraşul, nu îi fu teamă de nimic.

Trecu prin mai multe străzi înguste şi întortocheate. Studiase bine planul oraşului şi nu ezită o clipă ce drum

trebuia să aleagă. Numai la capătul unei fundături şovăi puţin. Acolo ardea o lampă cu petrol, ceea ce făcea ca locul să apară şi mai lugubru. De ambele părţi ale străzii se aflau case înalte, mai toate fără ferestre, cu uşile înfundate în boite. Dr. Essley se opri în faţa uneia din uşi, pe partea stângă şi sună.

Uşa fu deschisă imediat.

Dr. Essley ezită să intre.

— Poftiţi – îl invită cineva în spaniolă.

— Nu vă fie teamă.

Essley intră, iar uşa se închise în urma lui.

— Veniţi după mine.

În întunericul ce domnea, abia se putea distinge statura mică a unui bărbat.

Pe dr. Essley îl trecură năduşelile.

Individul care-l primise, aprinse o lampă, aşa că dr. Essley putea acum să-l vadă mai bine. Era un ins mic ca piticii, abia că măsura vreo patru picioare. Faţa îi era acoperită de o barbă albă, neîngrijită, mare, care cădea pe piept. Capul îi era chel de tot şi semăna cu o bilă de biliard. Murdăria în care trăia individul acela, dovedea că nu era prieten al apei.

O pereche de ochi negri, sclipitori, se uitau cu pătrundere la dr. Essley. Ridurile din jurul lor, arătau că individul acela putea fi şi vesel, când voia. Asta era, aşadar, dr. Cajalos, un bărbat celebru în Spania, deşi nu avea nici o poziţie socială.

— Luaţi loc. Să discutăm în linişte. Ceva mai târziu primesc vizita unei doamne din înalta societate, care vine să îmi ceară sfatul într-o chestiune delicată.

Essley luă loc pe un scaun. Dr. Cajalos în faţa lui, se aşează pe masă. Cajalos făcea o impresie caraghioasă cu capul chel, cu faţa de moşneag şi cu trupul pitic.

— V-am scris relativ la unele experimente oculte – începu dr. Essley. Dr. Cajalos îl întrerupse însă imediat.

— Aţi venit doar după un medicament preparat de mine din…

Dr. Essley sări în sus.

— Dar… eu… nu am spus nimic despre asta…

— Asta ţi-o citesc eu din vârful nasului! Discut deseori cu cerşetori. De la ei aflu multe lucruri interesante! – îi răspunse dr. Cajalos foarte serios.

— Credeam…

— Uitaţi-vă aici.

Dr. Cajalos scoase dintr-una din lăzile care se aflau în colţul camerei, un iepuraş.

Destupă cu mâna liberă o sticlă verde şi o puse pe masă. Luă apoi un fulg, îl muie în tinctura din sticlă şi atinse uşor de tot nasul animalului.

Iepuraşul deveni imediat ţeapăn, ca şi când viaţa ar fi dispărut din corpul său. Dr. Cajalos astupă din nou sticla şi aruncă fulgul în foc.

— P-e – spuse el apoi scurt.

— Ăsta e preparatul meu – şi depuse animalul mort, la picioarele musafirului său.

— Luaţi animalul, domnul meu, şi examinaţi-l, faceţi orice încercări veţi voi. Nu veţi găsi nici o urmă din alcaloidul cu care a fost ucis.

— Asta nu e adevărat, căci rămâne o urmă anatomică: contractarea pupilei.

— Uitaţi-vă. Examinaţi-i ochii!

Dr. Essley nu putu găsi, într-adevăr, nici o urmă a acestui semn caracteristic.

Afară, lângă zid, un om asculta atent. Ca să audă mai bine, îşi pusese un microfon la ureche, al cărui celălalt capăt de cauciuc, îl ţinea apăsat de jaluzelele ferestrei.

Aşa stătu şi ascultă omul acela vreo jumătate de ceas. Scurt timp după ce individul o ştersese, dr. Cajalos îşi conducea musafirul în stradă.

— Diavolii sunt azi mai puternici ca oricând – murmură medicul spaniol.

— În curând se vor petrece lucruri mari.

Essley tăcu din gură. Abia aştepta să se vadă în stradă.

— Rămâneţi cu bine!

— Duceţi-vă cu Dumnezeu – răspunse Cajalos.

CAPITOLUL II.

COLONELUL BLACK, FINANCIARUL.

Firma „Black & Gram” se bucura în City de un oarecare renume. Se prea poate ca d-l Gram, un promotor al lumii financiare, vizitator asiduu al bisericilor şi binefăcător cu suflet larg, să fi fost un om cumsecade. Într-adevăr, Black se plângea amar, că Gram îl va ruina cu filantropia sa.

Gram lăsa sufletul să predomine intelectul. Ca om de afaceri, era conciliant, prea conciliant chiar. În City, Gram era tratat cam cu scepticism. Era comparat cu o femeie bătrână, bună. Pe Black nu îl prea impresionau însă lucrurile astea. Surâdea numai misterios la toate insinuările ce le auzea şi continua să se plângă de Gram. Încercările lui Gram de a menţine prestigiul şi bunul renume al firmei, cu toate ce se spuneau despre colonelul Black, nu erau împărtăşite şi de acesta.

Black îşi zicea „colonel”, cu toate că nu era trecut pe lista ofiţerilor; nici chiar pe listele armatei americane, printre pleiada aceea mare de purtători de titluri onorifice, nu se găsea numele „colonelului” Black.

Black & Gram se ocupau în special cu fondarea de societăţi anonime şi cu negoţul de efecte publice şi acţiuni. Ei recomandau clienţilor lor anumite acţiuni, pe care aceştia le cumpărau sau le vindeau, după sfatul ce îl dădea firma. După un timp oarecare clienţii se pomeneau cu o scrisoare politicoasă, prin care Black & Gram îşi exprimau regretul de a fi nevoiţi să comunice domnului cutare sau cutare că depozitul, pe care aceşti domni îl au la Black & Gram e epuizat. Totodată se cerea clientului respectiv să reguleze, cât mai curând posibil, datoriile pe care le-a contractat într-un mod cam extraordinar. Acestea erau începuturile modeste ale firmei, care era predestinată să ia o dezvoltare atât de importantă. Gram ieşi din combinaţie, – de altfel, ca să spunem adevărul, Gram nu fusese niciodată părtaş. Sunt destui care pun la îndoială însăşi existenţa lui.

Black rămase să conducă mai departe afacerea, avu succese importante, iar numele său avea, în unele cercuri sociale, un răsunet magic. Alte clase sociale îl ignorau cu totul. Financiarii mari din City, ca de ex. Farings, Wertheiner, Scott-Tea-sons, şi alţii, nu voiau să ştie, oficial, de existenţa lui; căci financiarii aceştia îşi conduceau afacerile în mod onorabil, liniştit şi nobil. Împrumutau bani cu dobânzi ridicol de mici, emiteau împrumuturi de stat, finanţau întreprinderi mari ale statului, cumpărau aur, şi aşa mai departe. Domnii aceştia se duceau la unsprezece cu automobilele lor la Treadneedle Street şi plecau la patru de acolo, tot cu automobilele lor proprii.

Citeau ei, ce-i drept, cele ce scriau jurnalele despre Black. Nu erau rare zilele, în care ziarele să fie pline cu rapoarte asupra afacerilor acestuia. În modul acesta aflau financiarii aceia rezervaţi, despre câştigurile enorme pe care le realiza Black la bursa de efecte, despre angajamentele sale în hârtii argentiniene, despre plantaţiile sale de cauciuc, despre minele sale de aramă din Canada; dar toate astea îi lăsau reci. Interesul lor se putea compara, cu acela pe care îl are o locomotivă a unui tren accelerat faţă de un automobil mic.

În ziua, însă, în care colonelul Black expuse acestor financiari un plan care promitea câştiguri mari, primi răspunsul că „regretăm a nu putea accepta propunerile interesante ale d-lui colonel Black”.

Black, amăgit şi supărat, se adresă atunci unui concern american; căci avea, pentru prospectele şi publicaţiile sale, absolută nevoie de nume cunoscute, dacă voia să aibă succes. Black se gândea că americanii sunt oameni şireţi. Propunerile sale erau atrăgătoare, în forma lor. În fond însă, neruşinate. Răspunsul americanilor nu întârzie: „Stimate Domn, (firma americană, care scria, era una din acelea care manipulează afaceri de milioane).

„Am examinat cu de-amănuntul propunerile dv. şi suntem convinşi că dv. câştigaţi foarte mult cu asemenea afaceri;

nouă însă nu ni se pare atât de sigur, că şi noi vom putea profita în aceeaşi măsură”.

Black se înapoie într-o după masă la Londra, ca ia parte la o şedinţă a unui Consiliu de administraţie. Fusese câteva zile la ţară, ca să adune puteri „pentru lupta ce îl aştepta”, cum explică el, pe jumătate în glumă, pe jumătate ironic, celorlalţi participanţi ai şedinţei consiliului.

Colonelul Black era un bărbat lat în spate, de o înălţime mijlocie, cu faţa palidă. Figura lui Black nu se putea uita aşa uşor, când ai văzut-o o dată. Nu numai tenul feţei sale, sau sprâncenele sale sau buzele sale subţiri, făceau să fie observat; dar toată personalitatea lui se imprima memoriei oricui îl vedea.

Felul său era grăbit aproape abrupt; răspunsurile sale erau câteodată înţepătoare şi ofensatoare. Dacă lua o decizie, în vreo chestiune, nu şi-o mai schimba. Deşi marii financiari din City nu ştiau nimic despre el, numele lui era totuşi bine cunoscut, ba chiar popular, în toată Anglia. Aproape că nu exista o familie burgheză, care să nu fi cumpărat acţiuni de la el. Micii speculanţi la bursă îi urmau sfatul şi când emitea acţiuni, subscripţia era de două ori acoperită. Acum cinci ani Black era un necunoscut. Reuşise să se urce la o aşa înălţime într-un timp atât de scurt!

În sala de şedinţă, Black intră foarte punctual. Sala se afla lângă birourile sale din Moorgate Street.

Şedinţa ameninţa să fie foarte agitată. Era iar vorba de o fuziune şi iar rezistase conducătorul unui grup de proprietari de mine de fier, tuturor ameninţărilor şi tentaţiilor lui Black.

— Ceilalţi au acceptat – spunea Fank.

— D-ta, d-le colonel, ne-ai promis că vei rupe rezistenţa lui Sanford.

— Şi am să mă ţin de cuvânt – răspunse Black, tăios.

— Şi Widdison s-a opus atunci fuziunii, dar a murit subit – continuă Fank.

— Nu putem aştepta ca providenţa să ne ajute totdeauna.

Black încreţi fruntea.

— Nu îmi plac asemenea glume. Sanford e un om încăpăţânat şi mândru. Cu el trebuie să te porţi prevăzător şi circumspect. Lăsaţi-l pe mâna mea.

După această explicaţie, puţin cam şubredă, şedinţa se ridică. Înainte de a părăsi sala de şedinţe, Fank îl chemă pe Black la o parte.

— M-am întâlnit ieri cu un domn, care l-a cunoscut pe prietenul d-tale, dr. Essley, în Australia.

— Da?

Obrazul lui Black rămase impasibil.

— Da. L-a cunoscut acolo şi mă întreba unde l-ar putea găsi în Londra.

Black ridică din umeri.

— După câte ştiu eu, dr. Essley e în străinătate. Mi se pare că nu îl poţi suferi?

Augustus Fank clătină din cap.

— Medicii care îşi vizitează pacienţii la miezul nopţii, medicii pe care nu îi găseşti când ai nevoie de ei şi care fac continuu plimbări în străinătate, nu îmi prea sunt simpatici.

— Dr. Essley e un medic foarte ocupat. Dar unde locuieşte prietenul d-tale?

— Nu e prietenul meu. E un anume Weld, un fel de prospector, care vrea să vândă concesiunea unei mine de aur. Locuieşte în hotelul antialcoolicilor din Bloomsbury.

— Am să comunic d-rului Essley, adresa.

Black se înapoie gânditor în biroul său. Toate îi mergeau pe dos, în ultimul timp. Cu toate că se spunea despre el că are milioane, situaţia sa era totuşi ca şi aceea a multor financiari. Averea sa era numai pe hârtie. Făcuse multe operaţiuni mari, dar acestea ceruseră şi cheltuieli mari. Prin mâinile sale trecuseră milioane, dar lui nu îi rămăsese nimic. În persoana lui se adunau contraziceri curioase. Cu toate că avea apucături criminale, lucra totuşi cu metode curate. Planurile sale se dovedeau, din punct de vedere

financiar, logice şi sănătoase, dar îi trebuiseră eforturi enorme, ca să le poată pune în aplicare.

O bătaie în uşă îl deşteptă din toropeala în care căzuse. Fank intră la el.

— Vreau să vorbesc câteva vorbe cu d-ta, Black.

— Te rog, fii cât mai scurt posibil.

Fank îşi aprinse mai întâi o ţigară.

— D-ta ai avut o ascensiune miraculoasă. Îmi aduc aminte de timpul când ai început ca agent obscur de bursă. Nu vreau să spun cu asta nimic ofensator, – se întrerupse Fank, văzând cum Black se întunecă la faţă.

— În tot cazul ai fost un agent care nu avea acces la bursă. Aveai atunci un partener, – unul care îţi procura bani.

— Da.

— Dar ăsta nu era misteriosul Gram, nu-i aşa?

— Era urmaşul acestuia, – Gram nu era de altfel cu nimic misterios.

— Un nume Flint?

— Da.

— Nu a murit subit?

— Mi se pare.

— Iar un act al providenţei! Astfel ai ajuns în posesia exclusivă a firmei. Ai început, apoi, să fondezi societăţi, ai cumpărat plantaţii mari de cauciuc şi ai avut succes. Apoi ai fondat o societate pentru exploatarea minelor de staniu sau aşa ceva, dar şi atunci s-a întâmplat un accident mortal?

— Da. După câte ştiu… unul din directori a murit… i-am uitat numele.

Fank aprobă.

— Ar fi putut împiedica fondarea – a ameninţat cu retragerea şi voia să dea publicităţii câteva din metodele d-tale de a face afaceri.

— A fost un om încăpăţânat.

— Şi atunci a murit.

— Da… a murit.

Fank se uită lung la Black.

— Dr. Essley l-a îngrijit.
— Ai dreptate.
— Şi a murit.
— Ce vrei să spui cu asta? Faci vreo legătură între moartea directorului aceluia şi prietenul meu?
— Voiam numai să spun că providenţa ţi-a venit, ca să zic aşa, în ajutor. Toate marile d-tale succese coincid cu moartea persoanelor participante, – şi mie mi l-ai trimis odată pe dr. Essley!
— Erai bolnav atunci.
— Asta-i adevărat. Dar îţi dădusem şi de lucru atunci. Black, am luat o hotărâre. Am să demisionez din toate posturile de director al societăţilor d-tale.
Colonelul râse nemulţumit.
— Dragul meu, poţi să te retragi. Ceva trebuie însă să-mi spui: bănuiala d-tale e împărtăşită şi de alţii?
— Deocamdată încă nu.
Se uitau unul la altul în tăcere.
— Aş dori să mă retrag în ordine. Îţi ofer acţiunile mele la preţul de una sută cincizeci mii lire.
— Mă surprinde ceea ce spui.
Black deschise un sertar al mesei sale de lucru şi scoase de acolo o sticluţă mică, precum şi un fulg.
— Sărmanul Essley – spuse el surâzând.
— Voiajează acum prin Spania, ca să afle secretul parfumului arab. De ar şti el ce crezi d-ta despre el, ar fi surprins!
— E mai bine ca dr. Essley să fie surprins, decât ca eu să îmi pierd viaţa. Ce ai acolo?
Colonelul destupă sticla şi muie fulgul în lichid. Îl scoase afară şi îl ţinu aproape de nas.
— Ce e aia? – întrebă Fank încă o dată.
În loc de răspuns, Black îi întinse fulgul.
— Nu miros nimic – spuse Fank.
Cu iuţeala fulgerului, Black îi atinse buzele cu fulgul.
Scoţând un ţipăt, Fank se prăbuşi mort la pământ.

— Fellowe!

Frank Fellowe voia tocmai să plece din comisariat, când fu rechemat de vocea aspră a sergentului Gurden.

— Da?

— Ştia dinainte că va auzi ceva neplăcut.

Sergentul Gurden nu ocolea nici o ocazie, ca să-i dea sfaturi sau să-i facă reproşuri. Gurden avea o faţă uscată şi avea şi obiceiul urât de a arăta dinţii, când era supărat. Deosebirea între el şi tânărul poliţist, care-i stătea în faţă, era enormă. Pe când Gurden şedea tolănit pe scaun, poliţistul, căruia uniforma îi venea de minune, stătea în poziţie de drepţi în faţa superiorului său.

Faţa galbenă a lui Gurden ieşea şi mai mult în evidenţă, din cauza mustăţii zbârlite. Cu toate că era bine făcut, uniforma-i venea prost şi făcea o impresie respingătoare.

— Iar a venit o reclamaţie contra d-tale. Dacă nu încetează reclamaţiile, am să te raportez inspectorului.

— Îmi pare rău, d-le sergent, dar ce s-a reclamat?

— O ştii singur. Iar l-ai plictisit pe colonelul Black.

Pe faţa lui Fellowe flutură un surâs uşor. El ştia foarte bine că Gurden îl protejează pe Black.

— Cum îţi permiţi să râzi? Îţi atrag atenţia, să nu fii obraznic! Mi se pare că tot am să te raportez.

— N-am avut intenţia să fiu nepoliticos, d-le sergent. Şi mie îmi sunt neplăcute reclamaţiile astea, ca şi d-tale. Dar eu ţi-am spus, şi am să raportez şi d-lui inspector, că colonelul Black, care locuieşte într-o casă din Serrington Garden, mă interesează în mod excepţional. Asta este scuza mea.

— D-l colonel se plânge că-i spionezi tot mereu locuinţa.

Frank Fellowe surâse din nou.

— Conştiinţa sa nu-i dă pace! Serios, d-le sergent, ştiu din întâmplare că d-l colonel nu prea iubeşte oamenii…

— Ei, spune ce ai de spus.

— E mai bine să păstrez părerea mea pentru mine.

Sergentul se supără.

— Ai să fii singur de vină, dacă o să ai neplăceri. Colonelul Black are multă trecere şi e unul din cei mai mari contribuabili. Nu uita asta! Oamenii aceştia ne plătesc salariile, îngrijesc de uniformele noastre şi de întreţinerea noastră. Lor le datorăm existenţa!

— Pe de altă parte însă, colonelul Black este un contribuabil, care într-o anumită direcţie îmi este mie îndatorat.

Salută îşi puse mantaua pe braţ şi ieşi din cameră.

Poliţistul de la poartă îl salută amical.

Cei mai mulţi prieteni ai lui Fellowe nu ştiau cine este. Nu-i cunoşteau părinţii, nici obârşia. Fellowe primise o creştere extraordinar de bună. Era o fire liniştită, retrasă şi politicoasă. Avea o voce sonoră. Poseda, în fine, toate aptitudinile unui gentleman.

Locuinţa sa era o căsuţă mică în Somers Town, în care locuia singur.

Niciunul din prietenii săi n-avusese încă norocul să-l găsească acasă, în orele libere.

Ocupaţia lui de predilecţie putea fi numai bănuită, cu ocazia campionatelor de box. Reuşi atunci să obţină premiul I al poliţiei. Fellowe era un boxeur de forţă, cu un pumn tare, şi era foarte bine antrenat.

Apaşii din Somers Town au fost primii care au aflat de agilitatea sa în arta boxului. Un anumit Grueler se opusese la arestare, în drum spre secţie. Mai târziu, avu ce să povestească auditoriului său, de cele ce păţise în mâinile lui Fellowe!

Prestanţa cu care Fellowe apărea în public, îi câştigase mulţi prieteni, dar îi procurase şi mulţi duşmani.

În drum spre casă, îşi spunea că sergentul Gurden îi era un duşman personal, pe care trebuia să-l aibă în grijă; şi nu pricepea de ce Gurden îl trata atât de duşmănos.

În definitiv, Fellowe nu-şi făcea decât datoria. Că depăşea ici colo limitele, nu era motiv suficient ca să justifice repulsia superiorului său faţă de el. Cea mai mare

nenorocire era pentru el lipsa de activitate. De altminteri, nu înţelegea ce urmărea colonelul Black cu reclamaţiile sale continue. Fellowe ridică din umeri. Nu era bănuitor şi nu căuta în felul de a fi al sergentului Gurden faţă de el, alt motiv decât dorinţa, – de altfel explicabilă, a tuturor superiorilor închipuiţi, – de a modera zelul impulsiv al inferiorilor lor.

Frank Fellowe îşi spuse că el singur trebuia să fie cauza supărării lui Gurden, prin felul său ciudat de a se purta. La urmă, se decise să nu-şi mai spargă capul cu gândurile astea şi o luă pe Croonec Street, spre casa sa. Ajuns acolo, descuie şi intră înăuntru.

Pereţii casei erau zugrăviţi cu gust. Mobila nu era din aceea care se găseşte de obicei în asemenea locuinţe. Tabloul de deasupra sobei trebuie să fi costat singur venitul pe un an al unui poliţist. Masa splendidă din mijlocul camerei era, ca şi scaunele şi bufetul, cu siguranţă un obiect antic.

În sobă ardea un foc straşnic, căci afară era frig. Fellowe se uită la cele două scrisori de pe masă; dar nu le citi, ci trecu de-a dreptul în dormitor.

Locuinţa sa era, de altfel, amenajată conform dorinţelor sale, căci proprietarul îi făcea toate mendrele.

Fellowe făcu o baie caldă, se îmbrăcă civil, îşi prepară o ceaşcă cu ceai şi, după o jumătate de oră, părăsi locuinţa.

Se îndreptă acum spre vestul Londrei. Luă un taxi, ca să-l ducă la Piccadily. Opri însă maşina înainte de a ajunge acolo.

În aceeaşi seară, pe la unsprezece, sergentul Gurden părăsi şi el comisariatul. Cu toate că părea liniştit, în sine fierbea de mânie.

Antipatia lui contra lui Frank Fellowe crescuse în ultimele săptămâni, din cauza atitudinii pe care tânărul poliţist o avea faţă de colonelul Black; căci acesta era un favorit deosebit al său.

Gurden avea o ambiţie extraordinară. Sperase la începutul carierei, că se va face remarcat şi că va avansa repede. Fiind însă lipsit de cultură şi având o fire respingătoare, rămase în urmă, cu toată sârguinţa ce o depusese.

La sfârşit recunoscuse limitele ce se puneau capacităţii sale de către superiorii săi şi se resemnase că nu va ajunge niciodată inspector sau ceva mai mare; funcţii la care poate râvni orice poliţist. Se zice doar că fiecare soldat poartă în raniţa sa bastonul de mareşal. Dar rar e cazul, ca un soldat să ajungă mareşal!

Ambiţia lui Gurden se îndrepta acum spre alt câmp de activitate: să câştige bani. Sergentul îşi concentra tot gândul, cum ar putea să adune avere mare. Gândul acesta îl pasiona atât, încât nu mai ştia altceva. Zgârcenia şi lăcomia sa nesăţioasă deveniră proverbiale în poliţia londoneză.

Colonelul Black fusese amabil cu el. Dorinţa de bani şi lăcomia, îl făceau pe Gurden să fie conciliant faţă de calităţile morale ale binefăcătorului tău. Cu toate că Gurden nu era din acei funcţionari care ajutau intenţionat pe răufăcători, totuşi nimeni n-ar fi putut susţine că un agent de bursă, fără să aibă dreptul de a lucra în bursă şi căruia nu i se putea dovedi nici o înşelăciune, să fie un element inferior al societăţii.

Gurden îşi dăduse întâlnire cu Black şi era acum în drum spre locuinţa acestuia.

Locuinţa luxos mobilată a colonelului Black era situată în Camden Town.

Gurden se grăbea. Nu avea timp nici măcar să-şi schimbe uniforma. Dar nici nu era nevoie de aşa ceva, întrucât legăturile dintre el şi colonelul Black erau de aşa natură, încât observarea regulilor bunei societăţi erau de prisos.

Pe timpul acela, strada pe care se afla locuinţa lui Black era pustie. Gurden sună la intrarea dinapoi. Uşa fu imediat deschisă.

— D-ta eşti, d-le sergent? – întrebă cineva din sala întunecoasă. La răspunsul afirmativ al lui Gurden, Black

aprinse lumina electrică şi-i ieşi înainte.
— Sunt foarte mulţumit că ai venit.
— Am venit să vă cer scuze – începu Gurden, strângând mâna colonelului.
— Şi i-am făcut lui Fellowe reproşuri serioase.
Colonelul făcu un gest de respingere.
— N-aş dori ca unul din oamenii d-tale să aibă neplăceri din cauza mea. Purtarea lui Fellowe, e însă insuportabilă şi de neiertat.
— Înţeleg supărarea dv. Dar ştiţi singur, că funcţionarii ăştia tineri, sunt cam pripiţi şi tind să depăşească drepturile lor.
Gurden vorbea foarte politicos, aproape rugător, căci voia să-l convingă pe Black că nu aprobă deloc purtarea subalternului său.
Avea aparenţa că-i reuşise intenţia, căci Black îi răspunse cu bunăvoinţă.
— Să nu mai vorbim de asta. Sunt sigur că tânărul n-a avut intenţia să mă ofenseze.
Îşi conduse musafirul în sufrageria spaţioasă. Pe masă nu se găseau ţigări şi o sticlă de whisky.
— Serveşte-te, te rog.
Gurden se aşează pe un scaun.
— Peste o jumătate de oră trebuie să fiu iar la secţie. Mă veţi scuza, cred.
— Până atunci vom fi discutat totul. Mai întâi de toate vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.
Black scoase două bancnote din buzunar şi le întinse sergentului, care protestă, însă cu ochii lucitori.
— Nu cred că am făcut atât de mult pentru dv., ca să merit atâta.
Colonelul surâse.
— Îmi place să plătesc bine, chiar şi pentru servicii neimportante. Am mulţi duşmani – oameni, care înţeleg greşit intenţiile mele – şi e necesar să fiu prevenit. Nu e

uşor să trăieşti în Anglia, dacă ai nenorocirea să fii om de afaceri.

Gurden murmură câteva cuvinte de aprobare.

— În afacerea mea, dragă d-le sergent, se întâmplă deseori, ca unii oameni, care nu câştigă atât de mult, cât şi-au închipuit că trebuie să câştige, să fie decepţionaţi. Ei aduc atunci tot felul de acuzaţii contra conducătorului afacerii în care şi-au investit banii. Abia azi am primit o scrisoare, prin care sunt acuzat eu – tocmai eu – că fac afaceri veroase.

Gurden înţelegea foarte bine ideile speculantului.

— Nu vorbesc numai despre mine. Mai am şi prieteni, pe care aş dori să-i apăr contra incriminărilor. De pildă dr. Essley – E, dublu s, 1, e, y, – ai auzit de el?

Deşi nu ştia nimic de dr. Essley, Gurden dădu din cap, ca şi când l-ar fi cunoscut.

— Dr. Essley este un om care stă deasupra incriminărilor. El stă la apogeul carierei sale. Şi totuşi, nu m-aş mira, dacă aş auzi, într-o bună zi, că şi de el se vorbeşte!

Sergentul murmură din nou câteva vorbe aprobatoare.

— Trebuie să contezi totdeauna pe faptul, că oameni ordinari caută să atace oameni care joacă un rol în viaţa publică. Eu ştiu că d-ta afli cel dintâi asemenea lucruri şi că-mi vei da ocazia – particulară, neoficială, bineînţeles – să mă apăr contra unor asemenea insinuări. De aceea mă simt întrucâtva în siguranţă şi de aceea îţi sunt atât de recunoscător, – termină Black tirada, bătându-l pe celălalt pe umăr.

Gurden se simţea în ceruri!

— Înţeleg prea bine situaţia dv. Fiţi sigur că voi face tot ce-mi stă în putinţă. Voi fi fericit, să vă pot fi de folos.

Black îl bătu iar pe umeri.

— Şi te rog să ai aceeaşi grijă şi de prietenul meu, dr. Essley. Notează-ţi numele ăsta. Am trimis azi să te cheme – aici ridică din umeri – dacă zic „să te cheme”, atunci

exagerez. Căci cum poate un muritor de rând, ca mine, să ordone ceva unui poliţist?

Gurden îşi răsuci mulţumit mustaţa.

— Mai degrabă, fac uz de prietenia d-tale valoroasă să-ţi cer un sfat.

Black se aşează pe un scaun, în faţa sergentului.

— Poliţistul Fellowe, contra căruia am reclamat, a adus fiicei d-lui Theodore Sanford un serviciu mare. Cred că-l cunoşti pe d-l Sanford.

Gurden răspunse aprobând. De altfel, cine nu-l cunoştea pe Theodore Sanford, milionarul – rege al oţelului, care-şi clădise în Hampstead un palat feeric şi care cumpărase, pentru galeria sa de tablouri, un original de Velasquez de la familia Denningston?

— D-ra Sanford conducea automobilul. Fellowe se aruncă pe maşină tocmai în momentul, în care îl d-ra pierduse stăpânirea maşinii. Cu mare greutate şi nu fără pericol pentru el singur, Fellowe a reuşit să împiedice o catastrofă.

— Ah, Fellowe a fost acela? – întrebă Gurden.

— Da. El a fost. Ambii tineri s-au mai întâlnit de-atunci. Deocamdată fără ştirea tatălui fetei. Înţelegi… ce vreau să spun?

Gurden nu înţelese, dar nici nu răspunse.

— Nu vreau să spun, că ar fi cine ştie ce lucru rău, – dar un simplu poliţist, nici măcar unul cu gradul d-tale, un poliţist de rând, în fine…

— Asta e ceva de neiertat!

— Dintr-un motiv, pe care nu-l înţeleg deloc, d-l Sanford permite acum vizitele tânărului poliţist. Contra acestui fapt, nu avem ce face. Te-aş ruga însă să uzezi de influenţa d-tale asupra lui…

Gurden se ridică să plece. Ştia foarte bine că nu-l poate influenţa pe subalternul său. Totuşi, el era superiorul! Gurden pricepea foarte bine ce voia Black.

— Aş dori, aşadar, să aflu dacă lui Fellowe i se vor procura neplăceri. Nu uita, te rog: vreau să ştiu tot ce se va

întâmpla în chestia asta.

— Fellowe e un om energic şi capabil, – răspunse Gurden serios.

— Are relaţii în societatea înaltă. Nu pot pricepe, cum de a ajuns acolo. Îmi vine să cred, că s-a vârât în încrederea acelor oameni. Eu am spus-o totdeauna: locul adevărat pentru un poliţist, este bucătăria! Dacă văd un gardist şezând în sufragerie sau în salon, atunci devin bănuitor. În ultimul timp s-au descoperit mulţi şperţari.

— Se opri, căci băgă de seamă, că şi el se găsea într-o sufragerie şi că nu era prea departe de şperţari.

Colonelul îl conduse până la uşă.

— E posibil ca Fellowe ăsta să raporteze superiorilor săi, peste capul d-tale. Te rog să fii atent, mai ales asupra acestui lucru, şi să-mi comunici imediat textul raportului său, dacă va fi cazul. N-aş dori să fiu surprins de împrejurări. Ca să răspund unei acuzaţii oarecare, trebuie să ştiu totul cât mai curând posibil, căci atunci o să-mi fie mai uşor. Sunt foarte ocupat şi mai am şi alte lucruri în cap.

Cu aceste cuvinte se despărţi de Gurden la uşa de la intrare.

Sergentul se înapoie cu paşi repezi la secţie şi cu sufletul plin de sentimentul că vizita a fost rentabilă.

CAPITOLUL III.

O AVENTURĂ ÎN PIMLICO.

Între timp, Frank Fellowe ajunsese la o bodegă în apropiere de Regent Street.

Îşi comandă un whisky cu soda, şi se aşează la o măsuţă într-un colţ al localului, care era aproape gol. Lângă bar stăteau 2-3 indivizi, care discutau între ei şi scrutau pe fiecare din noii vizitatori. Frank ştia că erau borfaşi de rând, cum se găsesc peste tot locul în Londra. Dar nu venise pentru ei acolo.

Aştepta citind un ziar.

Nu pentru prima dată se afla el în acest local şi nu pentru prima dată venise degeaba. Dar Frank era răbdător şi

perseverent.

Pe la zece şi un sfert îşi făcură apariţia doi indivizi.

Frank Fellowe, care se uita la ei pe deasupra ziarului, putea zări obrazul lui Sparks, care discuta aprins cu celălalt. Sparks era în serviciul colonelului Black. Ba, ceva mai mult, era un fel de factotum al colonelului, care-i dădea, de multe ori, ordinele cele mai josnice. Şi pe celălalt individ îl cunoştea Frank. Era un oarecare Iakobs, un hoţ ordinar, care primea de la Black un fel de pensie.

Convorbirea fu din când în când întreruptă, şi anume când Sparks se uita la ceasul din peretele localului, sau când Iakobs se uita la ceasul său de buzunar. La unsprezece fără un sfert părăsiră localul.

Frank îi urmă, lăsând paharul cu whisky aproape neatins.

Sparks şi Iakobs o luară pe jos pe Regent Street, până ce întâlniră un taxi.

Frank opri şi el o maşină.

— Urmează maşina din faţă. Ţine-te însă la distanţă de ea, şi dacă opreşte, ia-o înainte şi opreşte ceva mai departe.

Ambele maşini o luară spre Gara Victoria şi de acolo, pe dreapta, spre Grosvenor Road. Puţin după aceea intrară în labirintul de străzi de la Pimlico.

Prima maşină opri, în fine, în faţa unei case mari, înguste, care făcea o impresie de neglijenţă.

Frank opri maşina sa vreo optzeci de metri mai departe, pe partea opusă a străzii. Îşi notase casa, în faţa căreia se oprise prima maşină. O placă de alamă, arăta că în acea casă se găseşte un birou de plasare.

Sparks şi Iakobs intraseră deja în casă, înainte ca Frank să fi ajuns acolo. Frank trecu strada şi-şi alese un loc, de unde putea vedea poarta de la intrare.

Dar, abia pe la douăsprezece putu să vadă ceva.

Între timp trecuse un gardian pe lângă el, privindu-l bănuitor, lucru ce făcură de altfel şi puţinii trecători, care treceau la ora aceea pe stradă.

Un automobil particular sosi şi opri brusc în faţa casei. De acolo, de unde se afla, Frank putu recunoaşte, fără greutate, pe colonelul Black în persoana celui care cobora din maşină. Colonelul era aşteptat, fără îndoială, căci uşa de la intrare se deschise imediat.

Ceva mai târziu, o altă maşină opri în faţa casei şi din ea coborî un domn elegant, în care Frank recunoscu pe Sir Isaac Tramber.

Tramber era în ţinută de seară.

Ajuns în capătul scării care ducea spre intrarea în casă, ezită o clipă. Urcă apoi scara şi pipăi să găsească soneria. Înainte însă de a se atinge de ea, uşa fu deschisă şi Tramber intră înăuntru.

E drept că Tramber nu ştia că acolo, în încăperile de sus, era şedinţa Consiliului de Administraţie ale unei societăţi al cărei capital social era mai mare ca al celei mai însemnate întreprinderi clin City, ai unei societăţi ale cărei filiale, agenţi şi metode de lucru, se puteau întâlni în toată lumea. Societatea aceasta ţinea chiar şi registre, – trebuia numai să le găseşti şi să le poţi descifra!

Colonelul Black şi Sir Isaac Tramber luaseră loc la o masă lungă. Sir Isaac era un om tânăr, cam de vreo 26 de ani, cu o faţă de copil. Purta o mustăcioară. Mutra lui era cunoscută tuturor posesorilor de grajduri şi tuturor acelora care se interesau de curse de cai.

Dintr-un motiv bine determinat, Sir Isaac fusese exclus din societatea bună, deşi descindea dintr-o familie care jucase un rol important în istoria Angliei şi care fusese ridicată la rangul de baroni pe la începutul secolului al XVII-lea.

Numele ce-l purta, era un nume nobil, pe care mulţi din înaintaşii săi îl ţinuseră în cinste şi-l purtaseră cu mândrie.

Totuşi, despre Sir Isaac nu se vorbea. Când invita el pe cineva, primea un răspuns politicos, dar negativ; iar pe el nu-l invita nimeni. Căci Sir Isaac fusese odată amestecat într-un scandal care rămăsese nelămurit. Clasele sociale sus puse sunt totdeauna îngăduitoare faţă de membrii lor.

Ei iartă, cam în silă, ce-i drept, dar iartă şi scuză greşeli şi chiar crime. Există totuşi unele fapte care nu pot fi iertate. Porţile caselor acelora, care stau pe treptele sociale cele mai înalte, se închid faţă de aceia care s-au făcut vinovaţi de asemenea greşeli.

Şi pentru Sir Isaac erau porţile acelea închise. Numele său era amestecat în afaceri scandaloase, e drept; dar nu pentru asta era el ocolit, ci pentru că-şi călărise singur calul la o cursă de cai! Calul său fusese atunci prim-favorit, – pe el se încheiaseră pariuri de 5: 2.

Amănunte precise asupra acelei curse de cai se găsesc în analele Jockey-Clubului. Bariera fu luată cu asalt de către mulţimea furioasă, care încercă să pună chiar mâna pe acel jokeu amator. Întâmplarea aceea extraordinară era descrisă în amănunt şi în ziarele de sport.

Sir Isaac fu citat în faţa Juriului, iar cazul său fu supus preşedintelui Jockey-Clubului.

— Urmarea a fost, că i s-a retras licenţa de a mai prezenta cai la curse şi publicarea acestei decizii în „Calendarul oficial al curselor de cai”.

Păcatul i se iertă abia patru ani mai târziu.

Putea să ia parte din nou la curse şi să lase să alerge caii proprii. Sir Isaac încercă şi una şi alta.

Dispreţul societăţii înalte, ale cărei legi nescrise încercase el să le calce, rămase însă în picioare şi nici uşile caselor nobile nu încetară să rămână închise în faţa lui.

În lumea nobilă, Sir Isaac avea numai un prieten. Mulţi erau de părere că Lord Verlond, bătrânul acela răutăcios şi amărât, menţinea prietenia cu el numai din încăpăţânare. Se putea foarte lesne să fie aşa, căci era îndeobşte cunoscut că Lordul Verlond era omul cel mai clevetitor din toată Europa.

„Drumul spre iad e uşor” zice un proverb vechi; şi pentru Sir Isaac drumul acesta era îndeosebi uşor, căci el arătase, în tinereţea sa, apucături decadente.

Sir Isaac şedea acum la capătul mesei, cu mâinile în buzunar şi capul plecat într-o parte. Făcea impresia unei păsări exotice. Sir Isaac se dovedise a fi un om de afaceri de mâna întâia.

— Suntem adunaţi toţi acei care trebuiau să fie de faţă – spuse Black, cu o privire sarcastică spre partenerul său. Pe Sparks şi Iakobs îi lăsaseră într-una din încăperile de jos.

— Te-am poftit astă seară aici, ca să-ţi citesc un raport asupra afacerilor noastre şi sunt vesel că-ţi pot spune că am câştigat în ultimul an mai mult ca niciodată până acum.

Colonelul expuse apoi în amănunt activitatea sa, de conducător. Vorbea ca şi când s-ar fi aflat în faţa unui mare grup de ascultători.

— S-ar putea obiecta – spunea el, – că afacerea unui agent de bursă, care n-are concesie, nu se poate uni cu situaţia mea recunoscută în lumea financiară. De aceea găsesc necesar să mă ţin departe de asociaţia noastră. Remizierul fără concesie este însă necesar, mai ales când ai la mână vreo zece mii de clienţi. Acest remizier poate să recomande, de exemplu, clienţilor săi pachete întregi de acţiuni ale societăţilor mele, fără ca să cadă în bănuiala că e cointeresat. Tocmai acum am nevoie ca publicul să se intereseze de cumpărarea acţiunilor.

— Am avut de suportat ceva pierderi, prin moartea lui Fank? – întrebă Sir Isaac, cu indiferenţă.

— Sărmanul, a avut nenoroc. Ce-i drept, era şi prea gras.

Colonelul se uită la Sir Isaac cu o privire liniştită şi rece.

— Să nu vorbim de Fank. Moartea lui mi-a făcut mult rău şi n-aş vrea să mi se amintească tot mereu.

— Nici eu n-am avut prea mare încredere în el, tot atât de puţin ca şi în celălalt, care ne-a făcut anul trecut – prin februarie, parcă? – un scandal atât de mare. E bine că a murit şi el.

— Să vorbim mai bine de afaceri, – îl întrerupse violent colonelul.

Baronul mai avea însă ceva pe suflet. El avea grijă de propria-i siguranţă şi era nerăbdător ca Black să isprăvească odată cu expunerile sale.

— Mai e un punct pe care nu l-am discutat încă – începu Sir Isaac.

Colonelul ştia la ce se gândea Sir Isaac, căci evitase cu intenţie să amintească de chestiunea aceea.

— Suntem ameninţaţi de acei indivizi, – mai bine zis, te ameninţă pe d-ta. Ştii cine e şeful?

Black clătină din cap.

— Nu ştiu. Vorbeşti desigur de „cei patru”?

Sir Isaac aprobă.

— Da. Am primit de la ei o scrisoare anonimă – continuă Black cu o indiferenţă aparentă, – nu mă îndoiesc însă, că toată afacerea e un mare bluff!

— Ce înţelegi d-ta în cazul ăsta prin „bluff”?

Black ridică din umeri.

— Cred că nici nu există o organizaţie „cei patru”. Totul e un basm. În realitate „cei patru” nici nu există! Închipuieşte-ţi patru bărbaţi, care se asociază ca să corijeze justiţia engleză! Asta miroase mai degrabă a roman senzaţional, decât ca fapt concret. Aşa ceva nu se întâmplă aici în Pimlico. Presupun mai iute, că în spatele acestei afaceri stă poliţistul acela, despre care ţi-am vorbit acum de curând. Toată asociaţia asta romantică a „celor patru” se compune numai din el singur.

— Black râse. Dar Sir Isaac îşi răsucea nervos mustaţa.

— E absurd să spui că „cei patru” nu există. Ştim doar precis ce au făcut acum patru ani. Dar nici pe celălalt nu-l pot suferi.

— Pe cine? – întrebă Black.

— Pe poliţistul acela, care-şi bagă nasul peste tot. Nu poţi să-i astupi gura?

— Cui? Poliţistului?

— Da. Dacă ai reuşit să „învârteşti” pe un sergent, cred că vei putea să „linişteşti” pe un simplu gardian.

— Câteodată putea şi Sir Isaac să fie sarcastic…

Black îşi mângâia, gânditor, bărbia.

— Ciudat că nu m-am gândit încă la aşa ceva. Ar trebui s-o încerc. Se uită la ceas. Trebuie să te rog să pleci acum. Am la ora unu şi jumătate o consfătuire.

— Ciudată oră pentru o întâlnire!

— Toată afacerea noastră este ciudată…

— Ce fel de întâlnire ai?

Black surâse misterios.

— Un caz special – începu el. Se opri însă brusc din vorbă, căci auzi paşi grăbiţi pe scară. Uşa fu deschisă şi Sparks se repezi în cameră.

— Suntem supravegheaţi – strigă el.

— Cine ne supraveghează?

— Un detectiv, de partea cealaltă a străzii… —Sparks gesticulă cu mâinile.

— L-am descoperit eu, dar când a văzut că l-am zărit, a plecat. Acum l-am văzut din nou.

Black şi baronul coborâră, împreună cu Sparks, la parter, de unde puteau observa, fără să fie zăriţi, pe acela care îndrăznise să-i spioneze.

— Dacă ăsta face parte într-adevăr din poliţie, atunci m-a înşelat Gurden. Abia de curând mi-a spus că Scotland Yard n-are nimic contra mea.

— Black era foarte furios.

Frank băgase de seamă că locatarii casei deveniseră neliniştiţi. Pentru el nu era nici un secret că Sir Isaac Tramber e partenerul colonelului. Ştia de asemenea că Iakobs şi cu stimabilul de Sparks, luau parte activă la afacerile lui Black.

Nu-i era încă lămurit, ceea ce voia el să ştie.

Frank observase de mult pe un tânăr, care se uita mereu la numerele caselor. Subit îşi dădu seama că tânărul acela caută nr. 63, în faţa căruia se şi opri, când ajunse acolo.

Frank trecu pe celălalt trotuar şi se apropie de tânărul în chestiune, care se întoarse speriat, auzindu-l venind.

Frank Fellowe îl recunoscu imediat.

— Nu trebuie să te sperii. Eu sunt poliţist. Vrei să intri în casa asta?

— Da.

— Vrei să dai colonelului Black informaţii asupra afacerii stăpânului d-tale?

Tânărul dădu din cap în semn negativ.

— Te-a trimis el? – întrebă el la rândul său.

— Nu – răspunse Frank, care se gândea, cine să fie acel „el”. Am venit singur şi vreau să te previn. Să nu te încrezi în colonelul Black.

Frank văzu cum faţa tânărului se înroşise.

— D-ta eşti gardianul Fellowe! – spuse el brusc.

— Da. Eu sunt gardianul Fellowe – răspunse Frank, surprins.

Pe când vorbea, uşa casei se deschise încet. Frank, care se afla cu spatele la uşă nu putea să vadă acest lucru. Colonelul Black coborî încet scara. Avea dorinţa vie să constate identitatea aceluia, care-l spiona. Se apropiase destul, ca să audă vorbele din urmă ale lui Frank.

— Fellowe! Va să zică, iar te bagi în treburile mele?

— Fie şi aşa! Dacă vrei!

— Şi adresându-se iar tânărului, îi spuse:

— Te previn încă o dată. Ai să regreţi toată viaţa că te-ai dus în casa asta şi că ai intrat în legătură cu acest individ!

— Ai să-mi plăteşti scump insulta asta! – urlă Black.

— Am să îngrijesc eu să-ţi pierzi uniforma! Am să te reclam! Am să!…

— Dar, uite că ai o ocazie excelentă! – ripostă Frank, care zărise pe partea cealaltă a străzii statura unui poliţist, care se apropia încet.

— Uite colo e un poliţist! Cheamă-l încoace şi reclamă-mă! Nu văd motivul pentru ce n-ai face-o, nu există nici un motiv ca să te temi de publicitate!

— Nu, nu! – se opuse tânărul.

— Am să vin altădată, d-le colonel.

— Se întoarse apoi furios spre Frank zicând: Şi în ceea ce te priveşte pe d-ta!…

— În ceea ce te priveşte pe d-ta! – îl întrerupse Frank, – îţi dau un sfat: evită societatea oamenilor răi, tinere!

Tânărul se îndepărtă în grabă, după ce ezitase o clipă, lăsând pe Frank singur cu Black.

Cei trei inşi, care rămăseseră în antreu, observau curioşi scena din faţa casei. Cel puţin doi din ei aveau credinţa că Black le va da instrucţiuni, a căror îndeplinire n-ar fi avut urmări avantajoase pentru Frank Fellowe!

Dar colonelul îşi recăpătă sângele rece. Şi el văzuse pe poliţistul de pe partea cealaltă a străzii.

— Ascultă, gardian! Ştiu că n-ai dreptate, cu toate că d-ta eşti convins de contrariul. Vino cu mine în casă să discutăm în linişte toată chestiunea.

Pe când aştepta ca Frank să-i răspundă, îşi aranjase un plan, cum ar putea să-l înlăture pe acest inamic periculos. De altfel nu credea o secundă, că Frank va accepta invitaţia şi rămase perplex, văzându-l pe acesta că urcă scara…

CAPITOLUL IV.
JUDECĂTORII.

Frank auzi un zgomot slab în pridvor şi ştia că acolo se ascunseseră indivizii care îl observaseră. Nu-i era frică, deşi n-avea nici o armă la el. Avea încredere în forţa sa fizică şi în inteligenţa lui.

Black intră după el în hall şi închise uşa, trase zăvorul şi abia apoi aprinse lumina.

— Nu intenţionăm nimic rău, Fellowe. După cum vezi, nu întrebuinţăm cu d-ta nici un truc. Totul se petrece, la noi, pe faţă şi cinstit.

Black sui o scară acoperită cu un covor. Frank îl urmă.

Casa era luxos mobilată. Pe pereţi erau atârnate desene scumpe, ferestrele erau acoperite cu perdele de mătase, prin colţuri erau aranjate vitrine cu porţelanuri fine.

Black îi conduse pe Frank într-o încăpere mai mică de la etajul I, lângă aceea în care discutase mai înainte cu Sir

Isaac.

Camera asta era mai simplu mobilată. Două birouri, un covor simplu, câteva scaune compuneau tot mobilierul. Singurul obiect de preţ era un gobelin mare, care acoperea un perete întreg. Lumina venea de la o lampă atârnată în tavan.

În sobă ardea un foc bun. Pe o măsuţă era pregătită cina pentru două persoane. Black se blestemă singur de nebăgarea de seamă a sa. Căci Frank observase măsuţa… Ca să salveze aparenţele, spuse:

— Face impresia că te-am aşteptat, nu-i aşa? În realitate, trebuie să vină nişte prieteni şi unul din ei va lua masa cu mine.

Frank înţelegea însă, ce însemna masa pusă, cât şi hârtia şi creioanele pregătite pe birouri.

— Ia loc, te rog – îl invită Black, care se aşează pe un scaun lângă unul din birouri. Frank se aşează de asemenea pe un scaun şi se uita la omul pe care voia să-l ruineze.

— Şi acum, să discutăm afaceri – începu Black.

— Nu văd de ce n-am ajunge la o înţelegere. Eu sunt un om de afaceri, d-ta la fel… afară de asta eşti un om foarte capabil.

Frank nu răspunse. El ştia doar ce va urma.

— Să presupunem – continuă Black, – că ajungem la următoarea înţelegere. D-ta îţi închipui că eu fac afaceri necinstite. Ştiu precis asta! D-ta te afli sub impresia că eu înşel lumea în mod murdar de tot. Nu trebuie să-ţi spun cât de mult mă ofensează faptul că d-ta crezi aşa ceva despre mine.

Vocea lui nu avea tonul „ofensei”. Din contra. Vorbea ca unul care era satisfăcut că avea prilejul să-şi explice metodele.

— Sunt de acord cu intenţia d-tale de a examina la sursă felul meu de a face afaceri. D-ta ştii că noi primim foarte multe comenzi din toate părţile continentului şi că plătim

clienţilor noştri care – cum să-ţi explic asta? – speculează prin noi sume enorme.

— Fie şi aşa.

— Ei bine, să presupunem că d-ta te duci odată la Paris. Poţi doar să capeţi uşor concediu. Sau te duci în provincie, într-unul din marile oraşe ale Angliei, în care locuiesc clienţii noştri. Acolo, îi vizitezi, îi descoşi, ca să te convingi dacă bazele afacerii noastre sunt cinstite. Poţi să faci asta fără sfială. Îţi dau chiar o listă a clienţilor noştri. Bineînţeles, voiajul nu-l vei face pe cheltuială proprie, căci nu cred să ai mulţi bani disponibili pentru asemenea voiajuri. Dacă vrei, îţi dau eu astă seară câteva sute de lire, pe care îi poţi întrebuinţa cum vei crede de cuviinţă, ca să întreprinzi cercetări asupra mea şi asupra felului meu de a face afaceri. Ce spui de propunerea asta?

Frank surâse.

— Ceea ce-mi propui d-ta, mi se pare genial! Eu iau cele câteva sute de lire şi sunt apoi liber să le întrebuinţez, fie pentru scopul indicat de d-ta, fie pentru scopurile mele personale. Şi nimeni nu mă poate trage la răspundere! Te-am înţeles bine?

Black surâse şi aprobă. Era extrem de mulţumit de rezultatul obţinut.

— Ai o putere de percepere extraordinară!

Frank se sculă de pe scaun.

— Propunerea d-tale nu e acceptabilă.

Black încruntă sprâncenele.

— Nu vrei s-o accepţi?

— Bineînţeles că nu. Nu mă poţi cumpăra cu două sute de lire, nici chiar cu două mii, d-le colonel Black. Eu nu mă vând. Sunt convins că d-ta eşti unul din cei mai periculoşi oameni pe care i-a cunoscut vreodată omenirea şi cred că d-ta mergi pe drumuri nepermise, atât aici în casa asta, cât şi în City. N-am să încetez până ce n-am să te bag în închisoare!

Black se sculă la rândul său.

— Asta e intenţia d-tale?

Tonul vocii lui Black era acum duşmănos şi el îl privea pe Fellowe cu ură.

— Are să-ţi pară rău! Ţi-am dat o şansă, pe care cei mai mulţi ar fi acceptat-o cu plăcere. Aş putea să-ţi ofer şi trei sute de lire…

— Şi chiar de ai majora suma la treizeci şi trei de sute sau la treizeci şi trei de mii, n-ar schimba nimic din concepţia mea. Te cunosc prea bine. Ştiu mai multe despre d-ta, decât crezi…

Îşi luă pălăria, se uită prin odaie şi zise:

— În Franţa este căutat un individ, un tip genial, care a fondat în toată ţara, dar mai ales în Lyon şi în sudul Franţei, bănci prin care se puteau câştiga uşor bani mulţi. Tipul acela este cunoscut sub numele de Olloroff. Pentru prinderea lui s-a pus un premiu mare. Olloroff a avut şi un tovarăş, care a murit subit…

Faţa lui Black se făcuse albă ca varul şi mâinile-i tremurau.

— D-ta ştii prea multe!

Se întoarse brusc şi părăsi camera. Frank se luă după el, căci se temea să nu fie tras pe sfoară. Dar uşa fu încuiată pe din afară, înainte ca el să fi ajuns la ea.

Frank încercă s-o deschidă; în zadar.

Se uită iute prin odaie. De partea opusă uşii, se mai găsea o ieşire. Se îndreptă într-acolo, dar luminile se stinseră deodată şi camera se afla în întuneric. Frank observase o fereastră, trebui însă să recunoască curând, că nu era decât o trapă. Singura fereastră a odăii era de altminteri prevăzută cu gratii şi jaluzele.

Întunericul nu-l prea speria pe Frank, căci se putea ajuta cu lampa sa de buzunar. Fusese o greşeală tactică de a preveni pe Black, dar Frank nu putuse rezista ispitei, ca să-l sperie pe acest individ închipuit.

Abia acum îi trecu prin minte, că se găsea într-o situaţie periculoasă. Afară de tânărul pe care-l întâlnise pe stradă şi

care, lucru ciudat, îl recunoscuse, nu ştia nimeni că el se află în acea casă.

Frank cercetă în grabă încăperea şi ascultă atent în direcţia ambelor uşi, dar nu auzi nimic.

Frank spera că şi pe pereţii din camera asta, în care se afla închis, se vor găsi, ca şi pe peretele scării, arme orientale ca podoabă. Speranţă zadarnică.

Îşi îndreptă atunci atenţia spre podea, pe care o cercetă de asemenea cu de-amănuntul. Voia să vadă dacă nu are ceva chepenguri sau înfundături. Dar nu găsi nimic, care să-l neliniştească. În sfârşit se aşeză pe marginea unuia din birouri şi aşteptă.

Inamicul dădu abia după o jumătate de oră semn de viaţă. Şi anume, auzi deodată o voce spunând, lângă urechea sa:

— Vrei să fii acum înţelegător?

Frank aprinse lampa sa de buzunar şi îndreptă raza de lumină în direcţia din care venise sunetul. Privirea-i căzu pe candelabru.

De la început i se păruse lui Frank straniu că lampa atârnă de o ţeavă groasă. Acum înţelegea rostul. Corpul oval al lămpii era pâlnia unui difuzor.

Frank mai presupunea că aparatul servea lui Black mai degrabă ca să audă ce se vorbeşte în odaie, decât ca să comunice câte ceva celor care se aflau acolo.

— Vino încoace şi convinge-te singur – răspunse el.

Pe când aştepta să vadă ce o să se mai întâmple, îşi împărţea atenţia între cele două uşi. Credea că în fiece minut putea să apară o rază de lumină la una din ele. Nu se gândea însă că s-ar fi putut, ca şi pe coridor să se fi stins lumina.

Umblând prin mijlocul odăii, auzi un zgomot înapoia sa şi simţi cum un laţ i se puse pe braţe. Apoi fu apucat de picioare şi trântit la pământ.

Se opuse din răsputeri, dar lupta era prea inegală. Trebuia să fie răpus. Laţul îl împiedica să mişte braţele.

Zăcea pe covor, cu faţa în jos. În gură i se băgase un căluş şi mâinile îi fură încătuşate la spate.

— Ridicaţi-l de jos – se auzi vocea lui Black. În acelaşi moment se aprinse şi lumina. Frank se ridică de jos cu ajutorul lui Iakobs.

În încăpere se mai afla şi Sparks, precum şi Sir Isaac. Baronul îşi acoperise însă cu o batistă de mătase partea inferioară a capului. Frank nu-i vedea decât ochii albaştri şi partea de sus a obrazului.

— Duceţi-l pe canapeaua de-acolo – porunci Black.

— Aşa! Acum sper că ai să te cuminţeşti – se adresă el lui Frank, după ce se executase ordinul pe care-l dăduse.

Fellowe nu putea răspunde din cauza căluşului. Răspunsul i se putea însă citi din expresia ochilor.

— Propunerea mea e foarte simplă – continuă Black.

— Nu-ţi cer nimic altceva, decât să taci din gură şi să nu te ocupi decât de afacerile d-tale proprii. Pentru asta vei căpăta azi câteva sute de lire, ca aconto, şi nu ţi se va întâmpla nimic. Dacă respingi însă oferta mea, atunci trebuie să mă comport altfel cu d-ta, pentru ca să-mi asigur liniştea.

— Black surâse diabolic.

— În casa asta sunt cinci pivniţe. Dacă-ţi place istoria, ca şi mie, te sfătuiesc să citeşti istoria castelelor de pe malul Rinului. Vei pricepe imediat că şi eu am ceva similar închisorilor acelora vechi. Am să te închid într-o pivniţă, ferecat în lanţuri, de perete. Un paznic credincios îţi va aduce de mâncare. Pot însă să te asigur de pe acum, că paznicul ăsta e cam distrat, şi că are să te uite deseori. În închisoarea asta vei rămâne atâta timp, până ce vei fi mulţumit şi dispus să accepţi condiţiile mele, sau până ce vei fi înnebunit, aşa că internarea d-tale într-o casă de nebuni nu va fi greu de efectuat, şi odată acolo, nimeni nu va mai crede în acuzaţiile d-tale. Scoateţi-i căluşul din gură – se adresă el apoi lui Iakobs şi Sparks – şi să-l transportam

în odaia cealaltă. Nu cred că de acolo i se va auzi vocea, orişicât ar urla.

Iakobs îi smulse căluşul din gură şi-l îmbrânci înspre camera alăturată.

Black o luase înainte şi pipăia peretele ca să găsească comutatorul electric. Ceilalţi rămaseră în pragul uşii.

Când Black aprinse lumina, rămase înlemnit de spaimă cu mâna pe comutator, apoi scoase un ţipăt.

La masă şedeau patru străini – patru bărbaţi cu măşti pe obraz.

O tăcere mormântală domnea în cameră.

Black fu cel dintâi care-şi reveni. Se îndreptă spre „cei patru”. Se opri însă din mers. Încercă să vorbească şi nu reuşi.

— Ce… cum? – fu tot ce putu bâigui Black.

Cel din „cei patru” care şedea la capul mesei, se uita pătrunzător la el.

— Nu m-ai aşteptat, d-le Olloroff?

— Numele meu e Black. Ce căutaţi aici?

— Ai să vezi numaidecât. Şezi acolo!

Black văzu abia acum, că la celălalt capăt al mesei erau rânduite câteva scaune.

— Mai întâi am să vă preiau prizonierul. Sparks, scoate-i cătuşele!

Sparks băgă mâna în buzunar ca să caute, pare-se, cheile de la cătuşe; însă mult prea adânc, aşa că…

— Mâna la o parte! – îi strigă mascatul, făcând o mişcare abia vizibilă cu mâna şi Sparks văzu deodată ţeava unui revolver îndreptată asupra lui.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Black. Vizita noastră de azi nu va avea urmări tragice – azi încă nu. Ai primit până acum trei înştiinţări de la noi şi azi am venit personal, ca să-ţi aducem ultima înştiinţare.

Black îşi regăsise prezenţa de spirit.

— De ce nu mă reclamaţi poliţiei, dacă credeţi că n-am dreptate? – întrebă el furios.

— O s-o facem şi pe asta la timpul său. Deocamdată îţi atrag personal atenţia, Black, că ai ajuns la limită!

Colonelul nu era un laş.

— Cu o înjurătură scoase un revolver din buzunar şi se repezi la „cei patru”.

Dar… lumina se stinse imediat. Frank fu apucat de nişte mâini puternice şi tras afară. Auzi, în spatele său, trântindu-se o uşă. Se clătină apoi pe scară în jos, uşa de la intrare fu deschisă, – conducătorii săi cunoşteau probabil bine locuinţa. În fine, Frank se găsi, cam buimac, în stradă, cu doi bărbaţi mascaţi lângă el, îmbrăcat în haine de seară.

— Luaţi-o pe-acolo, d-le Fellowe – spuse unul din ei, arătându-i drumul spre Gara Victoria.

Frank ezită. Ar fi trăit cu plăcere sfârşitul aventurii. Unde au rămas oare ceilalţi doi? La ce au mai rămas? Ce mai căutau acolo?

Salvatorii săi parcă-i ghiciseră gândurile.

— Prietenii noştri sunt în siguranţă. N-avea grijă de el. Ne vei face un mare serviciu, dacă vei pleca iute de aici.

După ce le exprimă mulţumirea sa, Frank o şterse în grabă. Numai o dată se uită înapoi, dar cei doi bărbaţi dispăruseră.

CAPITOLUL V.

LORDUL VERLOND.

Colonelul Black era iritat. Nu ştia ce să creadă de cele întâmplate. Pe de o parte era necăjit, pe de altă parte îi venea să râdă.

Indivizii aceia misterioşi, care făceau pe judecătorii lui, îi răvăşiseră hârtiile şi registrele. Apăruseră din neant şi dispăruseră în neant… îl neliniştiseră… şi-i băgaseră o spaimă groaznică în suflet. Dar pentru unele caractere curajul nu e decât o chestie de lumină. În lumina razelor soarelui, Black devenise iar curajos; căci avea convingerea că „cei patru” nu găsiseră nimic dăunător lui. Acum şedea la dejun în societatea lui Sir Isaac Tramber.

Colonelului îi plăceau lucrurile bune, mai ales mâncăruri alese cât şi avantajele tehnicii moderne. Masa-i era totdeauna bine garnisită.

Sir Isaac trăia mult mai simplu. Un coniac cu puţin sifon şi un măr, formau tot dejunul său.

— Dar, în definitiv, ce s-a întâmplat? – mormăi el, prost dispus. (Se culcase târziu şi dormise prost).

Black îi întinse o scrisoare.

— Ce zici de asta?

— E o scrisoare obraznică de la firma Tangge, – indivizii ăştia vor să le plătim 10.000 lire şi îmi fac cunoscut că, dacă nu le trimit imediat banii, au să declare în public că sunt de rea-credinţă, un mincinos.

— Atunci plăteşte-le – răspunse Sir Isaac obosit.

Colonelul râse cu poftă.

— Nu vorbi prostii! De unde vrei să am 10.000 de lire? Sunt aproape falit; asta o ştii doar. Amândoi suntem în aceeaşi situaţie. Pe hârtie am o avere de două sute de mii de lire. Dar nu cred să pot aduna măcar câteva mii, chiar dacă aş încerca. Sir Isaac se uită la el.

— Vorbeşti serios?

— Vrei să spui… relativ la bani?

— Da. Mă apucă damblaua! Dar, dragul meu, dacă tocmai acum ne lipsesc banii ne-am dus pe copcă!

Black surâse.

— Cam aşa ceva s-a şi întâmplat. Dar, indiferent dacă suntem la aman sau nu, trebuie să ne păstrăm sângele rece. La bancă am depăşit contul, acasă am numai vreo sută de lire şi presupun că nici d-ta n-ai mai mult.

— Eu n-am nici măcar atâtea centime.

— Avem enorme cheltuieli. Ştii doar singur cum se învârtesc afacerile astea! Avem vreo două-trei afaceri în perspectivă. Încolo nimic. Dacă ne-ar reuşi fuziunea minelor de fier! Am avea atunci bani cu grămada şi am putea emite, fiecare, cecuri pentru o sută de mii de lire!

— Nu poţi căpăta ceva bani în City?

Colonelul tăia vârful unui ou fiert şi nu răspunse. Tramber cunoştea situaţia în City tot aşa de bine ca şi el.

— Hm – opină în fine Sir Isaac, – aşa sau aşa, ceva bani trebuie să ne procurăm.

— Cum stai cu prietenul d-tale?

Întrebarea suna ca şi când ar fi fost pusă cu indiferenţă. Black o cugetase însă bine.

— Care prieten? Ce-i drept, n-am atâţia prieteni ca să fie nevoie să denumeşti pe unul în special. Desigur că te-ai gândit la Lordul Verlond.

— Da.

— Verlond este singurul om din lume, căruia nu trebuie să-i cer bani.

— Dar, e foarte bogat…

— Sigur! Şi se poate ca într-o bună zi averea lui să fie a mea…

— Ce face? N-are moştenitori?

— A avut. Un nepot, care umbla cu capul în nori. A fugit de acasă şi se crede că a murit prin Texas. Lordul Verlond are intenţia să ceară, în tot cazul, prin tribunal, să se constate că nepotul acesta a murit.

— Asta a fost o lovitură a soartei pentru bătrânul gentilom.

Sir Isaac începu să râdă cu poftă.

— Ce spui? O lovitură a soartei? Bătrânul îl ura pe nepotul său ca ciuma! Lordul aparţine liniei secundare a familiei, pe când tânărul era un adevărat Verlond. De aceea îl şi ura bătrânul atâta. Sunt convins că i-a făcut viaţa un iad. Îl lăsa să vină la el la sfârşitul săptămânii şi-l şicana atâta încât tânărul, disperat, îşi strânse bănişorii ce-i economisise, şi o şterse de acasă.

Câţiva din prietenii familiei i-au dat de urmă. Bătrânul însă nu făcuse nici un demers să-l regăsească. Ceilalţi au procurat tânărului o slujbă într-o tipografie din Londra, dar n-a stat mult acolo, ci a plecat cu un bilet de emigrant, în America.

Şi aici l-au urmărit câţiva oameni, care se interesau de el. Tânărul se dusese în Texas la o fermă. Mai târziu s-a aflat că un individ, a cărui descriere i se potrivea, a fost ucis într-o luptă de stradă. Trebuie să fi fost într-o parte sălbatică a Americii, ştii, cam cum se văd în filme.

— Cine e acum moştenitorul?

— Titlul nu-l moşteneşte nimeni. Averea trece asupra surorii tânărului, o fată foarte drăguţă.

Black se uită la el printre genele întredeschise. Sir Isaac îşi răsucea, gânditor, mustaţa, şi repetă încă o dată, ca pentru sine: „Într-adevăr, e o fată tare drăguţă”.

— Atunci… ai speranţe?

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce auzi. Bărbatul care o va lua în căsătorie, va căpăta mulţi bani, nu-i aşa?

— Da. Cam aşa ceva. Colonelul se sculă de la masă.

Black avea absolută şi urgentă nevoie de numerar. Nu-i prea păsa de ceea ce se vorbea în City despre el. Altă afacere era, dacă Sanford se opunea fuziunii plănuite de el. Black spera însă că va reuşi să isprăvească şi cu Sanford, deşi acesta era greu de influenţat.

Se uita gânditor la tovarăşul său.

— În ultimul timp pui foarte puţin preţ pe legăturile noastre, Ikey. Ba, îţi este chiar ruşine de ele. Am descoperit la d-ta o înclinaţie subită spre cinste. Îmi pare rău.

— Ah, vorbe goale!… Ştii foarte bine, că trebuie să-mi păstrez situaţia în societate.

— Dar îmi eşti dator…

— Numai patru mii de lire, care sunt acoperiţi cu o asigurare asupra vieţii mele, de cincizeci mii lire.

— La care eu plătesc prima! – răspunse Black, înţepător.

— Dar nu la bani m-am gândit acum.

Se uită la Sir Isaac şi-l măsură din cap până-n picioare.

— Cincizeci mii lire! Dragă Ikey, mort valorezi mai mult ca în viaţă!

Pe Sir Isaac îl trecură fiori de groază.

— Nu mai face glume proaste! – bâigui el şi bău un pahar cu coniac, ca să-şi revină.

Colonelul clătină din cap.

— Bine. Bine. Să nu ne mai certăm, – răspunse el, retrăgându-se în cabinetul său de lucru.

Meteahna prietenului său de afaceri, ca să devină om cinstit aşa, dintr-odată, îi dădea de gândit. Simptomele acelea îi displăceau şi începeau să-l neliniştească. Black nu-şi făcea iluzii. Nu se încredea în Sir Isaac mai mult ca în alţi oameni.

Baronul se reabilitase numai cu ajutorul bănesc al lui Black. Cu banii colonelului îşi cumpărase iar nişte cai de curse.

Black nu ajutase din bunătate sufletească pe un om pe care buna societate îl dispreţuia şi cu care oamenii cumsecade nu voiau să aibă nimic de-a face.

Sir Isaac Tramber nu-i servea la nimic şi nu-i putea fi de folos, atâta timp cât era exclus din societatea înaltă.

Black concretizase odată relaţiile lui cu baronul, în fraza: „Baronul a fost unealta cea mai decăzută din câte mi-au trecut prin mână. L-am pus pe picioare, nu-i vorbă, şi astăzi este, dacă nu o frumuseţe atrăgătoare, cel puţin un gentleman suportabil.”

Sir Isaac se dovedise mai târziu de mare folos pentru Black. Banii întrebuinţaţi de Black pentru a-l pune pe Sir Isaac din nou pe picioare, au adus profit. Dar şi baronul câştigase în afacerile pe care, acum, le dispreţuia atâta.

Sir Isaac avea teamă de Black. Mai ales din acest motiv putea Black să-şi exercite puterea asupra partenerului său. Baronul pierduse multe nopţi nedormite, gândindu-se cum ar putea să scape de tirania lui Black. Toate încercările sale au dat însă greş. În ultima noapte se petrecuse ceva, care cerea imperios ca să se separe de colonel. Sir Isaac avea, anume, şanse ca să-şi îmbunătăţească poziţia socială.

Logodna sa cu Lady Mary Cassilirs era în perspectivă. Fata asta avea, cum se exprimase atâta de vulgar colonelul, un

sac plin cu bani!

Unchiul fetei, Lordul Verlond, îi dăduse să înţeleagă că ar accepta cererea în căsătorie. Lady Mary era pupila Lordului. Dar Lady Mary nu se lăsa terorizată de unchiul său. Nu era exclus ca bătrânul acela răutăcios să fi căpătat oarecare respect faţă de nepoata sa, căci Lady Mary nici nu lua în seamă izbucnirile de furie sau reproşurile bătrânului.

Sir Isaac se înapoia gânditor acasă. Trebuia să se separe de Black şi, pentru că era lipsit de scrupule, nu-i păsa că situaţia sa de azi o datorează, de fapt, colonelului Black.

Ideea că se va elibera de sub influenţa lui Black, îl făcu să fie bine dispus. Se îmbrăcă spre a face o plimbare prin Hyde Park, unde se întâlni cu Lordul Verlond şi cu nepoata acestuia.

Erau în Londra destui oameni maliţioşi, care vorbeau de Lady Mary şi de Lordul Verlond ca de: „Frumuseţea şi Bestia”.

Lady Mary reprezenta tipul englezoaicei nobile. Avea un ten curat, ochi frumoşi şi plini de viaţă. Un păr bogat, castaniu, încorona capul ei de o frumuseţe sclipitoare. Sprâncenele codate şi bărbia energică, o făceau şi mai atrăgătoare.

Era cu un cap mai înaltă ca însoţitorul ei. Verlond n-a fost niciodată frumos. La bătrâneţe se urâţise şi mai mult. Obrazul său era atât de rigid, atât de respingător, încât părea să fie săpat în granit. Ochii îi zăceau adânc în orbite.

Îl salută scurt pe Sir Isaac.

— Ia loc, Ikey.

Lady Mary îl salutase pe baron numai cu o înclinare abia perceptibilă a capului şi-şi îndreptase apoi, imediat privirea spre lumea care forfotea apoi aleea principală.

— N-ai ieşit azi călare? – întrebă Sir Isaac.

— Ba cum nu? – răspunse Lordul, – momentan sunt călare pe calul albastru, în faţa brigăzii mele de cavalerie.

Lordul Verlond obişnuia să răspundă cu ironie la întrebări inutile.

Văzând că atenţia nepoatei sale e atrasă de alt ceva, se aplecă spre baron şi-i şopti:

— Mă tem că o să ai greutăţi.

— Sunt obişnuit să înlătur greutăţile – răspunsul Sir Isaac cam de sus.

— Cu asemenea greutăţi, n-ai să isprăveşti cu una cu două.

— Nu te înşela! Nu te crede prea deştept. Eu îi cunosc caracterul, ştiu cât e de încăpăţânată! Sunt doar nevoit să trăiesc cu ea sub acelaşi acoperiş! Lady Mary e un drăcuşor impertinent. Nu găsesc altă expresie.

Sir Isaac se uită prevăzător în jurul său.

— Crezi că iubeşte pe altul?

Văzând cum Lordul încruntă din sprâncene, se uită şi el în direcţia în care privea acesta.

Un tânăr, cu surâsul fericit pe buze, se apropie de ei.

Surâsul nu era destinat nici Lordului, şi mai puţin baronului. Era fără îndoială destinat Lady-ei Mary, care părea, de asemenea, foarte plăcut surprinsă, căci ochii-i străluceau. Făcu semn tânărului să se apropie.

Trăsăturile feţei lui Sir Isaac se întunecară.

— Afurisitul ăsta! – murmură el, pentru sine.

— Bună dimineaţa!

— Horace Gresham se adresă Lordului:

— Aţi ieşit la plimbare?

— Nu. Sunt în baie. Prind peşti submarini! Zbor! Parcă nu vezi ce fac! Şed aici şi trebuie să răspund la toate întrebările stupide, pe care mi le pun trecătorii!

Horace râse. Umorul înţepător al Lordului nu-l speria. Fără a continua discuţia cu Lordul, se adresă fetei.

— Mă bucur că te-am întâlnit.

— Ce-ţi face armăsarul? – îl întrebă ea.

Horace aruncă lui Sir Isaac o privire surâzătoare.

— Oh, are să facă treabă la curse. În tot cazul, are să-l sâcâie destul pe Timbolino.

— Calul meu va fi totdeauna superior calului d-tale, orişiunde se vor întâlni – răspunse Sir Isaac supărat.

— Fac prinsoare pe o mie de lire.

— N-am intenţia să-ţi câştig aceşti bani. Consider ca ceva necinstit pariuri câştigate atât de sigur, ca pariul propus de d-ta. Ar fi necinstit şi faţă de prietenul d-tale…

Ultimele cuvinte, deşi pronunţate cu mare indiferenţă, lăsau să se subînţelegă ceva. Sir Tramber înţelese numaidecât că tânărul acela ştia mai multe despre relaţiile sale, decât i-ar fi fost lui plăcut, mai ales în momentul acela.

— Pe tovarăşul meu nu-l interesează pariurile mele – răspunse Sir Isaac iritat.

— Ţi-am oferit un pariu pe faţă. Dacă nu vrei să-l accepţi… – termină el ridicând din umeri.

— Dacă vrei, îl accept – răspunse Horace cu indiferenţă şi se adresă din nou Lady-ei Mary.?

— Ce vrea Gresham? – întrebă Lordul, văzându-l pe baron necăjit.

— Nu ştiam că ţi-e prieten. Unde l-ai cunoscut?

Lordul rânji.

— Acolo unde se fac cele mai multe cunoştinţe neplăcute: la Jockey-Club. Toate cursele devin acum afurisit de nobile. Nu mai găseşti aproape pe niciunul din vechii pariori. Ultima dată, când m-am dus la curse, am fost dezamăgit. Salonul de ceai era atât de plin, încât nu puteai deschide uşa! Afara însă era gol. Cursele de cai se duc la dracu, la noi, în Anglia, Ikey.

Lordul ajunsese la subiectul său de predilecţie, Sir Isaac nu se prea simţea bine; căci odată pornit pe poveşti vechi, Lordul nu putea fi oprit…

— Azi nu mai poţi paria ca înainte vreme. Odaia am pariat cinci mii de lire pe un cal, 20: 1, fără ca să se fi schimbat câtuşi de puţin cota. Unde mai poţi face azi aşa ceva?

— Hai să ne plimbăm puţin – spuse Mary.

Lordul, absorbit cum era de acuzaţiile ce le aducea contra Jockey-Clubului de azi, nici nu băgă în seamă, că nepoata sa se depărtase cu Horace.

Sir Isaac i-ar fi întrerupt bucuros tirada, dar îi era teamă să nu-l supere şi mai mult pe bătrân.

— Nu înţeleg cum unchiul d-tale se ocupă de asemenea oameni – spunea Gresham.

— Nu mă mir deloc. Răbdarea unchiului meu faţa de elemente dubioase e proverbială.

— Faţă de mine nu prea e amabil.

— D-ta nu te-ai făcut încă destul de urât în societate. Trebuie să te certi mai întâi cu toţi oamenii şi apoi are să te apere şi să te stimeze el.

— Dar aşa ceva nu e în caracterul meu, nu-i aşa?

Mary se roşi puţin…

— Nu. Sunt convinsă că d-ta eşti un tânăr drăguţ şi amabil. Trebuie să ai mulţi prieteni buni. Din contră Ikey are cunoştinţe dubioase. De curând a luat masa într-un local în societatea unui om imposibil. Îl cunoşti?

Horace clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc oameni imposibili.

— Era un oarecare colonel Black.

— Am auzit de el.

— Cine este?

— Un colonel.

— Din armată?

— Nu din armata engleză. În America există o mulţime de titluri de politeţe şi colonelul este, —ei bine, – este prieten cu Sir Isaac.

— De aici deduc, că nu are un caracter bun.

Horace se uită mulţumit la ea.

— Sunt atât de încântat că ai spus asta. Mi-era teamă…

— De ce-ţi era teamă?

Ea nu-l mai văzuse în halul acela de timiditate.

— Ei bine… vreau să spun… se aude una, alta… Ştiu că e un om de rând şi mai ştiu ce bună şi drăgălaşă eşti d-ta, Mary; te iubesc mai mult decât orice pe lume!

Lady Mary se îngălbeni şi mâna-i tremura. Nu se gândise niciodată, că cineva i-ar fi putut face o declaraţie de

dragoste în mijlocul unei mulţimi de oameni. Situaţia asta o intimida şi-i tăie respiraţia. Se uită la el. Şi el pălise.

— Nu trebuia să spui aşa ceva – îi spuse ea în şoaptă, – atât de dimineaţă…

CAPITOLUL VI.
POLIŢISTUL ŞI ARISTOCRATA.

Frank Fellowe „lucra” în podul casei sale cu punching-balul şi-şi descărcă tot necazul ce-l avea pe suflet pe balonul acela de piele.

Sergentul Gurden îi făcea zile fripte. Îi dădea serviciul cel mai neplăcut şi-l încărca cu îndatoriri extraordinare, orişicând putea s-o facă.

Afară de asta, Frank Fellowe îşi luase singur, în special, însărcinarea de a observa activitatea colonelului Black şi a creaturilor sale. Frank, dac-ar fi voit, putea să înlăture toate greutăţile cu o singură lovitură. Dar asta nu sta în caracterul său. Frank voia să prevină şi să distrugă, în orice caz, planurile colonelului Black. Pusese la o parte orice alte interese care ar fi putut să-l distragă de la problema asta.

Câtva timp după accidentul avut, se întâlni cu fiica milionarului Sanford, pe care o salvase, şi a cărei cunoştinţă o făcuse cu ocazia aceea. Ea aştepta cu bătaie de inimă întâlnirea. Atunci când Frank sărise pe maşină, ca să-i ajute, avusese pentru el recunoştinţă şi admiraţie. Impresia asta se adânci în timpul plimbării cu el prin grădina zoologică. Ea-i trimisese un bilet de intrare, căci voia să ştie cine era salvatorul ei.

Se temea că va fi decepţionată. Căci un poliţist în uniformă, cu faţa încadrată de un chivăr lucitor, putea să arate mizerabil în haine civile. Cine ştie ce gust ordinar putea el să arate în alegerea hainelor, fără a mai vorbi de cravată şi ghete.

Se pregătise serios să-l vadă cu o cravată confecţionată gata. Era atât de pătrunsă de conştiinţa de castă, încât se decisese să meargă cu el numai pe aleile lăturalnice. Când văzu însă, că-i iese înainte un domn drăguţ, îmbrăcat după

ultima modă, rămase surprinsă. Frank nu arăta nici ca un măcelar la o festivitate şi nici ca un meşteşugar la o înmormântare!

După ce ea i-a arătat lui două colivii şi i-a explicat diverse animale, preluă el conducerea şi începu să-i povestească lucruri despre animale sălbatice, lucruri pe care ea nu le auzise niciodată. Frank îi explică deosebirea între cinci feluri de vulpi şi-i povesti o serie de anecdote. Ea-l asculta plină de admiraţie. Frank o conduse apoi spre o clădire, pe care ea nu o cunoştea încă şi în care se ţineau animalele bolnave, în convalescenţă. La sfârşit, Frank îi mai spuse că nu era nevoie să-i trimită bilete de intrare, căci el era membru al societăţii pentru întreţinerea grădinii zoologice!

Le era imposibil să viziteze totul într-o zi; şi aşa se făcu, că trebuiau să se mai întâlnească. Afară de aceasta călăreau împreună, dimineaţa, în parc. Ea presupunea, bineînţeles, că el închiriase calul de la un manej, cu toate că nu călărea totdeauna pe acelaşi cal.

— Dar câţi cai ai d-ta în grajd? – îl întrebă ea odată, în glumă.

— Şase – răspunse el prompt.

— În timpul sezonului iau parte la multe vânători…

Se opri însă brusc din vorbă. Graba îi jucase un renghi.

— Dar… d-ta eşti funcţionar… poliţist… vreau să spun… iartă-mă dacă am fost nepoliticoasă.

— Am ceva avere personala. Sunt de abia de douăsprezece luni la poliţie, înainte am fost… n-am fost poliţist.

Nu se exprima tocmai lămurit şi ea nu-l prea înţelegea văzându-l cum, prins în cursă, schimbă subiectul conversaţiei. În sine se mira însă de cele ce-i spusese el, cu toate că expunerile sale îi erau foarte agreabile.

Ciudat era că, după convorbirea asta, i se născu ideea că nu mai trebuia să se întâlnească cu el. Dar, în cazul acesta n-ar fi trebuit să se întâlnească nici înainte cu el? De ce să-i fie permis să facă o plimbare cu un poliţist, pe când cu unul de aceeaşi clasă socială cu a ei, nu? Cu toate astea, ei

continuau sa se întâlnească şi deveniră, încetul cu încetul, atât de intimi, încât îşi ziceau pe nume: „May” şi „Frank”.

Theodore Sanford, un om foarte energic, era totuşi un mare democrat. Glumea cu fiica sa de „poliţistul” ei. Făcea aluzii la vizite discrete în bucătărie şi o întreba dacă i-a dat ceva bani de mâncare. La urmă discutară însă serios asupra viitorului lui Frank. Era oare necesar ca să rămână poliţist? El singur spusese că are avere. La ce ar păstra atunci funcţia subalternă a unui simplii gardian?

Convorbirile acestea între tata şi fiică luară un caracter din ce în ce mai serios şi într-o bună zi May se aşează şi-i scrise lui Frank o scrisoare, care de fapt era un ultimatum. În zelul său, ea expedie scrisoarea; fapt pe care-l regretă însă imediat.

Theodore Sanford se uita la ea cu un surâs blând.

— Va să zică, eşti serios necăjită pe poliţistul tău?

Dar pentru May chestiunea nu era o glumă. Pe faţa ei frumoasă se desena decizia.

— Bineînţeles că d-l Fellowe poate să facă ce vrea. Eu n-am nici un fel de putere asupra lui.

— May nu spunea adevărul şi ştia foarte bine acest lucru.

— Dar am dreptul să cer de la prietenii mei…

O trecură lacrimile de necaz. Tatăl ei se uita cu duioşie şi teamă la ea. Pierduse soţia de timpuriu, fetiţa era încă mică de tot pe-atunci. Îi era frică să nu descopere şi la ea semnele bolii nemiloase, care-i răpise soţia iubită.

— Nu trebuie să te necăjeşti, draga mea. Sunt convins că el va face tot ce-i vei cere, dacă simte şi gândeşte cât de puţin ca un om cu suflet. Arăţi rău – adăugă el îngrijorat.

Ea surâse.

— Mă simt obosită.

— Arăţi slăbită în ultimul timp. Şi Black mi-a spus asta, ultima dată când te-a văzut. Mi-a recomandat un medic excelent, – mi-am notat adresa.

Ea clătină energic din cap.

— N-am nevoie de doctor.

— Dar…
— Te rog, tată, nu mă chinui – îl rugă ea.
— Nu trebuie să mă sileşti.
În momentul acela, un servitor intră în cameră, după ce bătuse mai întâi la uşă.
— D-l Fellowe doreşte să vă viziteze.
— Unde este? – întrebă May. D-l Sanford o văzu cum se roşeşte şi clătină din cap.
— Vă aşteaptă jos în salon.
— Mă duc jos.
— Tatăl său o aprobă.
— Desigur, că are să fie drăguţ şi amabil cu tine, – de altfel e un gentleman.
— Ce ai spus? îndrăzneşti să pui la îndoială, că e un gentleman? – se supără May.
— Iartă-mă!
Intrând în salon, May îl găsi pe Frank citind scrisorica ai, scrisoare care-l adusese atât de iute acolo…
May îi întinse mâna, pe care el o ţinu într-a sa mai mult decât cereau convenienţele.
Apoi Frank începu să vorbească. Îi venea greu, căci niciodată nu apăruse atât de frumoasă ca în seara aceea…
May Sanford aparţinea acelui fel de femei, a căror frumuseţe e atât de neobişnuită, încât nu se poate descrie.
Frumuseţea unei femei nu e dată numai printr-o singură trăsătură. Ea reiese din mai multe amănunte caracteristice: din forma gurii, din felul cum ţine capul, din frizură, din tenul feţei, din supleţea corpului, din felul mersului şi altele.
May Sanford era într-adevăr o frumuseţe. Fusese şi ca copil delicioasă. Când se făcu mare, nu numai că nu-şi pierduse nimic din drăgălăşenia ei, ci din contră…
— Crezi serios ceea ce mi-ai scris? Nu cred să fie asta intenţia d-tale.
— Am crezut… cred… că e bine. Mă tem că nu ne vom putea înţelege asupra unor lucruri. În ultimul timp ai fost cam aspru, d-le Fellowe.

Frank păli la faţă.

— Nu-mi amintesc să fi fost nepoliticos cu d-ta.

— E absolut imposibil ca să rămâi poliţist!

May se apropie de el şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu vezi că şi tatăl meu face glume în direcţia asta? E teribil. Sunt sigură că şi servitorii discută despre asta… eu nu sunt mândră… dar…

Frank râse.

— May, nu înţelegi că n-aş fi gardian, dacă n-ar exista un motiv puternic? Eu fac serviciul ăsta pentru că l-am promis superiorilor mei.

— Dar… dar… dacă-ţi dai demisia din poliţie, atunci nu mai ai superiori.

— Nu pot să părăsesc serviciul – răspunse el simplu. Se gândi o clipă şi continuă:

— Îmi ceri ca să-mi calc cuvântul dat. Îmi ceri ca să comit o nedreptate mult mai mare, decât aceea pe care vreau s-o ispăşesc. Doar nu vrei aşa ceva? Nu poţi să-mi ceri asta!

Ea se depărtă dezamăgită de lângă el.

— Înţeleg, nu vrei să faci ce-ţi cer eu.

— Îi întinse mâna.

— N-am să te mai rog niciodată să faci vreun sacrificiu.

El îi luă mâna, i-o strânse o clipă, apoi ea părăsi camera fără a mai scoate o vorbă. Frank mai aşteptă puţin, în speranţa că ea va regreta procedeul şi că va reveni. Dar uşa pe unde ieşise May, rămase închisă.

Abătut şi trist Frank părăsi casa.

CAPITOLUL VII.

DR. ESSLEY SE ÎNTÂLNEŞTE CU UN DOMN.

Dr. Essley era ocupat cu o analiză la microscop. Încăperea în care se găsea el era luminată numai de lampa puternică a microscopului.

Se părea că e mulţumit de rezultatul obţinut, căci scoase preparatul din microscop şi-l aruncă în foc. Aprinse apoi lumina, se aşează şi luă un ziar în care citi un articol interesant, anume asupra morţii subite a lui Augustus Fank.

„Decedatul discuta tocmai cu cunoscutul financiar, colonelul Black, amănuntele unei noi fuziuni pe piaţa fierului, când se prăbuşi subit şi decedă, înainte de a i se fi putut da vreun ajutor medical. Se presupune că a sucombat din cauza unui anevrism”.

Deoarece Fank era într-adevăr bolnav de inimă, cazul nu se cercetă mai departe.

Ăsta a fost, aşadar, sfârşitul lui Fank. Dr. Essley clătină din cap.

— Da ăsta i-a fost sfârşitul. Şi acum?

Scoase din buzunar o scrisoare, a cărei adresă era scrisă de Sanford.

Essley făcuse cunoştinţa milionarului încă pe timpul când acesta era în relaţii bune cu colonelul Black. Îi fusese recomandat de Black şi-l tratase chiar în câteva rânduri. Sanford îl numea: „doctorul de la periferie”.

„Cu toate că sunt acum cam certat cu prietenul nostru Black” – îi scria milionarul – „sper că legăturile dintre d-ta şi mine nu sunt atinse de cearta aceea; şi asta cu atât mai mult, cu cât te-aş ruga să faci o vizită fiicei mele”.

Essley îşi aducea aminte de fata aceea frumoasă cu ochii albaştri, surâzători.

Băgă scrisoarea din nou în buzunar, se duse în laborator şi încuie uşa. Când ieşi afară, era îmbrăcat cu o manta lungă. În mână ţinea o geantă. Avea exact timpul să mai prindă un tren spre oraş. Pe la unsprezece ajunse în faţa casei d-lui Sanford.

— Eşti într-adevăr un medic misterios – îl salută Sanford.

— Vizitezi pe toţi pacienţii la o oră aşa de târzie?

— Numai pe cei nobili.

— Păcat de sărmanul Fank. Abia acum câteva săptămâni am luat masa cu el. Ţi-a povestit că s-a întâlnit cu un individ, care te-a cunoscut în Australia?

Pe faţa doctorului se zări o umbră de plictiseală.

— Să vorbim mai bine de fiica d-tale. Ce-i lipseşte?

Sanford surâse timid.

— Probabil că nimic important. Dar e singurul meu copil. Câteodată îmi închipui că e palidă. Doctorul meu de casă zice că n-are nimic,

— Hm, hm… Unde e domnişoara?

— La teatru. Trebuie să crezi că sunt nebun, că te chem în oraş ca să vezi pe fiica mea, când ea se poate duce la teatru. A avut de suferit ieri ceva neplăcut, care a atins-o mult; şi eu am fost mulţumit că azi a vrut să vadă o operetă.

— Cei mai mulţi părinţi sunt nişte proşti. Am s-o aştept.

— De ce te-ai certat cu Black?

Milionarul încreţi din frunte.

— Din cauza unor afaceri. Vrea să mă silească să fac ceva care e contra intereselor mele. Şi eu i-am ajutat doar, acum patru ani…

— Dar şi el te-a servit.

— Asta nu corespunde cu nimic ajutorului meu. I-am dat atunci o şansă bună. El a fondat societatea mea, la care eu am câştigat frumos, dar el a câştigat mai mult. Afacerea a luat dimensiuni atât de mari, încât ar fi stupid să fuzionez cu alte firme din branşa fierului. Nu mă pot abate de la punctul ăsta de vedere.

— Înţeleg.

Încăpăţânarea asta trebuie distrusă, se gândea el şi singurul drum pentru a ajunge la acest rezultat, era fiica lui. Astă seară nu putea face încă nimic. Asta o ştia el prea bine.

— Mi se pare că durează prea mult. Am să vin iar, mâine seară.

— Îmi pare rău…

— Nu e nevoie să te scuzi. Ai să găseşti vizita asta în nota ce ţi-o voi trimite.

Sanford râse, conducându-l spre uşă.

— Eşti tot atât de bun om de afaceri, ca şi prietenul d-tale.

— Aproape.

Taxiul, care-l aşteptase, îl duse la gara Charing Cross.

— Se duse imediat la telefon şi chemă un hotel în Bloomsbury.

Avea tot interesul să se întâlnească cu un anumit domn Weld pe care-l cunoscuse în Australia.

Obţinu legătura şi aştepta ca portarul să-l cheme pe d-l Weld la telefon.

— Aici e Weld.

— Vrei să-mi vorbeşti?

— Da. Numele meu e Cole. Te cunosc din Australia şi am să-ţi comunic ceva de la un prieten comun. Pot să te văd încă astă seară?

— Da. Unde să ne întâlnim?

Dr. Essley îşi aranjase deja planul.

— În faţa lui British Museum. Acolo e pustiu pe vremea asta şi nu o să ne greşim unul pe altul.

— Bine. Într-un sfert de ceas?

— Foarte bine. La revedere.

Essley atârnă receptorul, predă geanta la depozitul de bagaje din gară şi o porni pe jos spre Great Russell Street. Intenţionat nu opri nici o maşină, căci voia să evite tot ce-ar fi putut contribui, ca să fie recunoscut. Black ar fi fost, înainte de toate, acela care s-ar fi supărat. Gândul acesta îl făcu să surâdă. Strada Great Russell era pustie. Trecea numai ici-colo câte un automobil. Pietoni nu se zăreau aproape deloc.

D-l Weld aştepta deja în faţa lui British Museum. Era un bărbat înalt şi voinic, cu faţa inteligentă.

— Dr. Essley? – întrebă el, îndreptându-se spre el, cum îl văzu că se opreşte.

— Aşa mă… dar se întrerupse imediat.

— Numele meu e Cole. De unde până unde să spui că sunt dr. Essley?

— Ţi-am recunoscut vocea, – răspunse Weld liniştit.

— De altfel, e indiferent ce nume porţi acum. Voiam să te văd.

— Şi eu aveam dorinţa asta.

Ajunseră acum la colţul unei străzi lăturalnice.

— Ce vrei de la mine? – întrebă medicul.

Celălalt râse.

— Ţi-am spus doar, că vreau să te văd. Dar nu semeni deloc cu Essley pe care l-am cunoscut eu. Acela era mai înalt şi mai zvelt. Avea şi altă culoare a feţei. Am fost totdeauna de părerea că Essley, pe care l-am cunoscut eu în Australia, a murit acolo…

— Posibil – răspunse doctorul, care înainte de toate voia să câştige timp. Strada era pustie. Essley ştia că, numai câţiva paşi mai departe, era o boltă în care un individ putea să zacă până ce-l va descoperi o patrulă de poliţie.

În buzunarul hainei avea un fulg ud, înfăşurat în hârtie de pergament. Essley scoase pacheţelul afară şi-i desfăcu, cu mâinile la spate învelişul.

— serios, dr. Essley – spunea tocmai Weld, – am impresia că d-ta trăieşti sub un nume fals.

Essley se uită la el.

— D-ta gândeşti prea multe. Şi totuşi, nu ştiu cine eşti. Ia uită-te la mine.

Tânărul se întoarse spre el. Essley ridică mâna cu iuţeala fulgerului…

Dar chiar în clipa aceea, mâna-i fu apucată ca într-un cleşte. Alţi doi bărbaţi apărură, ca ieşiţi din pământ. I se aruncă în obraz ceva, care împrăştia un miros mucegăit şi care-l ameţi. Essley se apără ca un disperat, nu e vorbă, dar erau prea mulţi. Mai auzi numai fluierul de alarmă al unui poliţist şi se prăbuşi la pământ…

Când îşi reveni, zări plecat asupra lui, pe un gardian. Instinctiv îşi duse mâna la cap.

— Eşti rănit?

— Nu.

Essley se sculă cu greu de jos. Abia se ţinea pe picioare.

— I-ai prins?

— Nu. Au şters-o. I-am zărit abia în momentul când d-ta ai căzut la pământ. Au dispărut, ca şi când i-ar fi înghiţit

pământul!
Doctorul se uită pe jos ca să găsească fulgul. În zadar. Cam contra voinţei, îşi spuse numele şi adresa. Poliţistul opri o maşină.
— Eşti sigur că n-ai pierdut nimic?
— Sigur. Mi-ai face un mare serviciu, dacă nu vei raporta ce s-a întâmplat.
— Cu aceste cuvinte, îi băgă o bancnotă de cinci lire în mână.
— N-aş dori să apară în ziare.
Poliţistul îi înapoie banii.
— Regret; dar nu-i pot lua, chiar dacă aş vrea.
Poliţistul se uită pieziş în jurul său şi adăugă:
— Mă însoţeşte un funcţionar superior de la Scotland Yard.
Essley se uită şi el în direcţia în care se uitase gardianul şi zări un bărbat ascuns în umbră.
— El te-a văzut mai întâi – spuse poliţistul, un băiat tânăr şi vorbăreţ.
Essley se îndreptă – parcă-ar fi fost atras de o forţă neînţeleasă – spre străinul acela pitulat în umbră.
— Vă sunt foarte recunoscător şi sper că şi dv. veţi avea amabilitatea de a lăsa moartă chestia asta. Mi-ar fi foarte neplăcut, dacă presa s-ar ocupa de ea.
— Te cred!
Străinul era îmbrăcat în haine de seară. Fuma o ţigară, al cărei vârf roşu îl împiedica pe Essley să-l poată vedea la faţă.
— În chestiunea asta, vom face noi ceea ce vom Crede că e bine, d-le dr. Essley.
— De unde ştiţi cum mă cheamă?
Celălalt surâse şi voi să plece.
— Daţi-mi voie!
Essley făcuse un pas înainte şi voi să se uite în obrazul străinului.
— Vocea dv. îmi pare cunoscută!
— Posibil – răspunse străinul, dându-l la o parte.

Dr. Essley, care nu era nici el un slăbănog, rămase surprins de forţa bărbatului acel.

— Cred că ar fi mai bine să vă duceţi acasă – i se adresă acum gardianul, care nu voia să ofenseze nici pe doctor, dar mai ales pe superiorul său, pe acel director misterios de poliţie, care apărea şi dispărea pe neaşteptate, la toate secţiile. De obicei vizitele sale inopinate aveau ca urmare pedepse.

— Da. Am să mă duc acasă, – răspunse Essley, – aş dori însă, să cunosc numele domnului acesta.

— Asta nu te interesează deloc – răspunse străinul, în locul gardianului.

Essley ridică din umeri. Trebuia să se mulţumească cu răspunsul acesta.

Se gândea acum la ceea ce trebuia să facă. Hârtii nu avea, ca să le distrugă. Când ajunse în laborator, goli mai întâi trei sticluţe în jgheab. Pe a patra o luă cu el. O să mai aibă nevoie de ea. Sticluţa aceea verde, mai folosise odată lui Black...

Deschise robinetul, ca apa să îndepărteze orice urmă a otrăvurilor pe care le turnase. Sparse apoi sticlele şi le aruncă în cutia cu gunoi.

Trecu apoi în dormitor. Nu se putea linişti însă. După câtva timp se sculă, încuie uşa, sprijini clanţa cu un scaun, cercetă dulapul cu haine şi se uita chiar şi sub pat. La sfârşit se mai linişti puţin şi se culcă, punând revolverul sub pernă.

*

*

În drum spre Forest Hill, se gândea la cele întâmplate în noaptea aceea, fără să înţeleagă nimic. Cine să fi fost cei trei? Ce intenţii aveau? Cine era străinul acela, care stătuse în umbră? Era posibil ca cei care îl atacaseră să fi lucrat în înţelegere cu poliţia?

Nu găsise încă răspunsul la întrebările astea, când ajunse acasă, unde locuia singur, numai cu o femeie bătrână care-i

ducea menajul.

În fine, ajunse la concluzia că dr. Essley trebuia să dispară. Essley trebuia să plece din Londra. Nu era nevoie să-l înştiinţeze pe colonelul Black. Acesta va afla din vreme de plecarea lui. Voia numai să aranjeze chestiunea cu Sanford şi cu fiica acestuia şi apoi să plece.

Intră în odaia sa de lucru şi aprinse lumina.

Pe birou se afla un plic cenuşiu, subţire. Plicul trebuia să fi fost predat personal. Adresa era scrisă de o mână energică.

Din întâmplare se uită la hârtia sugativă de pe birou şi tresări.

Scrisoarea fusese scrisă aici, pe locul acesta. Cerneala fusese uscată cu tamponul său!

Nu exista nici o umbră de îndoială. Sugativa o reînnoise el în dimineaţa aceea.

Essley se uită iar la plic.

N-a fost un pacient. Bolnavii săi nu veneau niciodată aici. Clientela sa era, de altfel, foarte puţin numeroasă. Afară de asta, uşa era încuiată şi numai el avea cheia. Desfăcu plicul, scoase afară o coală de hârtie şi citi: „Ne-ai scăpat astă seară. Nu mai ai decât zece zile, ca să te pregăteşti pentru soarta care te aşteaptă.

Cei patru”

Prăpădit de spaimă, Essley se prăbuşi într-un scaun.

Au fost deci „Cei patru” – şi el scăpase din ghearele lor!

„Cei patru”! Îşi prinse obrazul în mâini şi căuta să-şi adune gândurile. Îi mai dădeau răgaz zece zile. În acest timp mai putea face el multe. Şi totuşi îl apucă groaza morţii, – pe el, care trimisese atâţia oameni pe lumea cealaltă. Atâţia oameni, fără să simtă vreo remuşcare! Dar acum era vorba de el însuşi! Se apucă de cap – şi se uită plin de spaimă prin cameră. El, specialistul în otrăvuri; el care se juca atât de uşor cu moartea; el, care reînviase vechea artă a familiei Borgia, şi care reuşise sa se sustragă legilor; el nu mai avea de trăit decât numai zece zile! Ei bine, voia să pună mâna,

cel puţin, pe acel domn Sanford! Asta trebuia s-o facă, pentru Black!

A doua zi dimineaţa se simţea prăpădit şi ca bătut. Obrajii îi erau palizi, în jurul ochilor avea cearcăne negre.

Totuşi se îmbrăcă cu îngrijirea obişnuită. La prânz se duse la Sanford, unde fu condus imediat în salon.

D-ra Sanford era singură. El constată că era tare frumoasă.

D-ra Sanford simţi numaidecât că-i era antipatic, Văzându-l că se apropie, se posomorî la faţă. Lui îi venea să râdă...

— Tata nu e acasă.

— Admirabil. Putem deci vorbi nestingheriţi, – şi luă loc, fără ca ea să-i fi oferit un scaun.

— Tatăl meu se sperie de pomană.

Tocmai în momentul acela, intră şi d-l Sanford.

— Ei bine, cum o găseşti?

— Aparenţa înşeală – răspunse Essley.

Acum nu putea face experienţa cu fulgul. Trebuia să fie atent şi prevăzător. Mai conversă câteva clipe şi se sculă să plece.

— Am să-ţi trimit o doctorie.

May strâmbă din nas.

— Nu eşti silită s-o iei – zise Essley ironic.

— Poţi să vii marţi la noi la masă? – îl întrebă Sanford.

Dr. Essley reflectă – azi e sâmbătă, peste trei zile – mai avea apoi şapte. Între timp se puteau întâmpla multe.

— Da. Am să vin.

Îşi luă apoi un taxi şi se duse la una din locuinţele sale, în apropiere de Embankment. Încăperile ce le avea acolo, i-au fost de multe ori de folos.

CAPITOLUL VIII.

COLONELUL BLACK SE SPERIE!

D-l Sanford avu o discuţie definitivă cu colonelul Black.

Multe zvonuri circulau prin City. Unul spunea altuia, că-i merge rău lui Black, – fuziunea uzinelor de fier despre care se vorbise atâta, nu-i reuşise.

Black şedea la biroul său şi se juca cu un couppapier. Era şi mai posomorât ca de obicei. Mâna care ţinea cuţitaşul îi tremura nervos.

Se uită la ceas.

— Sanford trebuia să sosească dintr-un moment în altul. Sună şi întrebă pe funcţionarul care apăruse imediat în pragul uşii:

— N-a venit încă d-l Sanford?

— Tocmai acum a sosit.

— Condu-l înăuntru.

Amândoi bărbaţii se salutară ceremonios. Black îşi invită musafirul să ia loc şi-l întrebă scurt:

— Spune-mi, cum stăm amândoi?

— Ca şi până acum – răspunse Sanford foarte rece.

— Serios că nu vrei să iei parte la fuziune?

— Nu.

Black lovea uşor cuţitaşul de masă. Sanford se uita curios la el. Colonelul se schimbase la faţă. Îmbătrânise. Faţa sa galbenă era plină de zbârcituri.

— Asta înseamnă că sunt ruinat. Am mai mulţi creditori decât pot să-i număr. Dacă s-ar face fuziunea, m-aş putea aranja. Odată cu mine, se mai dau şi alţii peste cap. De pildă: Ikey Tramber, îl cunoşti doar pe Sir Isaac? E prieten cu Lordul Verlond.

Vorbele lui Black nu făceau însă nici o impresie asupra lui Sanford.

— Eşti singur de vină că ai ajuns în halul ăsta. Ai tras peste treizeci şi unu. Sau mai bine zis, ai considerat ca fapt îndeplinit, ceea ce nu era decât un plan.

Black se uită ţintă la el.

— E foarte uşor să stai pe scaun şi să faci morală, – în vocea lui Black se simţea iritarea ce-l cuprinsese şi pe care căuta s-o ascundă:

— N-am nevoii de sfaturi… nici de vorbe bune… Am nevoie de bani. Dacă nu iei parte la fuziune şi nu accepţi planul meu…

— Atunci?
— Nu te ameninţ. Te previn numai. Rişti mai mult decât crezi.
— Vreau să iau riscul asupra mea. Mai ai ceva de spus?
— Nu. Nimic.
— Atunci, la revedere.
Uşa se închise în urma lui Sanford, dar Black nu se mişca de la locul său. Rămase în birou până ce se întunecă bine de tot. Desena nişte figuri pe hârtia sugativă din faţa sa.
Se sculă în fine şi se duse acasă, în Victoria Street.
— Vă aşteaptă un domn – îi spuse servitorul, ajutându-l să-şi scoată paltonul.
— Cine e?
— Nu ştiu precis. Face impresia unui detectiv,
— Un detectiv?
— Lui Black îi tremurau mâinile şi era supărat pe sine, de slăbiciunea sa. Rămase o clipă în hol, ca să-şi recapete sângele rece, apoi intră în salon.
— Vrei să-mi vorbeşti? – se adresă el domnului care îl aştepta.
— Da. Trebuie să vă întreb ceva.
Black era cât pe-aci să-l întrebe dacă e poliţist, dar nu avea curaj.
Străinul îi dădu singur explicaţia necesară.
— Un avocat m-a însărcinat să aflu adresa doctorului Essley.
Black se uită cu atenţie la el.
— Dar asta nu e atât de greu… numele şi adresa lui se găsesc în cartea de telefon.
— Ştiu asta. Şi totuşi nu îl pot găsi. De altfel nici nu vreau să îi aflu adresa, ci numai să îl identific.
— Nu înţeleg.
— Nu ştiu cum să mă explic. Dacă îl cunoaşteţi pe dr. Essley, vă veţi aminti, că a trăit câţiva ani în Australia.
— Exact. Am venit împreună de acolo.
— Şi dv. aţi fost în Australia?

— Da. Am fost împreună câţiva ani acolo, dar nu în continuu.
— Înţeleg. Aţi plecat împreună de aici?
— Nu.
— L-aţi văzut în ultimul timp?
— Nu. I-am scris numai de câteva ori.
— Black se silea să nu îşi piardă cumpătul. Individul acesta nu trebuia să bage de seamă cât de mult îl neliniştea întrebările lui.
Străinul îşi notă câteva lucruri şi se pregătea să plece, cu vorbele:
— V-ar surprinde, dacă vă voi spune că adevăratul dr. Essley a murit în Australia?
Black trebui să se sprijine de masă.
— Nu ştiam asta – răspunse el cu indiferenţă aparentă.
— Asta este tot?
— Da. Mulţumesc. Nu e destul?
— Poţi să îmi spui, cine te-a trimis?
— Regret, dar nu am voie.
După plecarea detectivului, Black se plimbă tulburat prin odaie.
După ce se mai liniştise puţin, se aşează la birou şi îşi ticlui un voiaj… Răspunsul negativ al lui Sanford pusese capac la toate celelalte greutăţi ale sale.
Deschise apoi safeul din colţul camerei şi scoase cele trei pachete cu bancnote franţuzeşti. Fiecare bancnotă era de o mie de franci.
Trebuia să fie gata pentru orice eventualitate şi nu trebuia să rişte nimic. Băgă bancnotele în buzunar, ca să aibă banii la el în caz de nereuşită a tuturor planurilor sale şi dacă va trebui să fugă.
Black părăsi apoi locuinţa şi o luă spre partea opusă a oraşului. Nu băgă însă de seamă că îl urmăresc doi bărbaţi.
Lauda lui Black, că firma sa nu ţinea registre şi că nu are nici scripte, se dovedi exactă în noaptea în care „cei patru” îl vizitară pe nepoftite. „Cei patru” percheziţionară

sistematic toate dulapurile, fără să găsească dovezi pe care le-ar fi putut întrebuinţa contra lui în faţa unei instanţe judecătoreşti.

În realitate însă, Black ţinea o mulţime de registre, scrise într-un cifru pe care numai el era în stare să îl descifreze. „Cheia” cifrului nu şi-o notase colonelul niciodată.

Colonelul era ocupat, în seara aceea, să ascundă registrele sale secrete, astfel ca „Cei patru” să nu poată da de ele. Avea şi motiv să se teamă şi să fie neliniştit căci „Cei patru” fuseseră foarte activi în ultimul timp şi îi mai trimiseseră încă o scrisorică…

De la nouă şi până la unsprezece Black distruse scrisori, neimportante în aparenţă. La unsprezece se uită la ceas, căci mai avea multe de aranjat în noaptea aceea.

Trimise o telegramă lui Sir Isaac, rugându-l să îl viziteze încă în noaptea aceea. Black avea nevoie de el, ca prieten. El căuta orice sprijin şi orice ajutor, ori de unde i-ar fi venit.

CAPITOLUL IX.

LORDUL VERLOND DĂ UN SUPEU.

Într-o după masă, Lordul Verlond făcu o vizită d-lui Sanford. Venise din mai multe motive. Motivul cel mai important, nu îl cunoştea însă nimeni. Lordul Verlond avea un pachet mare de acţiuni ale uzinelor metalurgice conduse de Sanford. Zvonurile care circulau prin City, despre o fuziune, erau suficiente ca să justifice o convorbire. Justificarea găsea un sprijin şi în faptul că primul om cu care se întâlni Lordul la Sanford, era Black. Colonelul îl întâmpină extrem de amabil. Lordul nu prea era mulţumit că Black începu să-i vorbească.

— Am auzit multe despre dv., Mylord.

— Pentru Dumnezeu, nu îmi zice „Mylord”, mă sileşti să fiu nepoliticos!

Dar nu exista cineva care să fi putut fi repulsiv faţă de Black. Acesta surâdea atât de amabil şi se uita atât de prietenos, încât dezarma pe oricine.

— Cunosc pe unul din prietenii dv. – spuse Black, linguşitor.

— Vrei să spui; probabil, că îl cunoşti pe Ikey Tramber, ceea ce nu-i tot una.

Colonelul Black râse ca la o glumă bună.

— Tramber povesteşte totdeauna de dv…

— Ştiu că mă vorbeşte numai de bine, că sunt un om fin şi că toată viaţa nu are sens pentru el, dacă nu mă vede o zi… – Verlond se uită ironic la el.

— Ikey îţi mai povesteşte, probabil, ce sports-man excelent sunt, ce suflet credincios şi nobil zace în învelişul acesta aspru, şi că toţi oamenii m-ar iubi, dacă ar şti acest lucru, – aşa-i că numai în felul acesta vorbeşte?

Colonelul se înclină uşor.

— Ei bine, s-o lăsăm baltă! – opină Lordul. Se uită apoi câteva clipe la Black.

— De fapt, ai putea veni şi d-ta în seara asta la masă, la mine, – ai să găseşti acolo mai mulţi oameni care nu te pot suferi!

— O să-mi facă o deosebită plăcere – răspunse Black politicos, care spera că va lua şi el parte la convorbirea dintre Lord şi Sanford.

Se înşelă însă. Black ar fi putut, de altfel, să îşi ia ziua bună şi să plece. Preferă, totuşi, să stea de vorbă cu May: artă, muzică şi alte lucruri, despre care el nu avea habar. May era distrată şi se gândea la alte lucruri, aşa că nu observă lipsa de cultură a colonelului.

May ar fi adus cu plăcere vorba despre poliţişti, în speranţa că Black ar fi amintit de un anume poliţist tânăr… Ar fi putut să îl întrebe, dar era prea mândră. Black însă, nu schimbă subiectul: vorbea într-una despre tablouri, chiar şi când Lordul reveni cu Sanford în salon.

— Adu şi pe domnişoara diseară – propuse Lordul Verlond.

Sanford ezită.

— Din fericire nu sunt liber diseară şi nu îmi place să iasă singură…

Colonelul Black zări o şansă pentru el…

— Dacă e vorba de reuniunea de astă-seară, m-aş simţi fericit dacă îmi permiteţi să vă pun maşina mea la dispoziţie.

Sanford o lăsă pe May să decidă singură.

— Cred că distracţia o să îmi facă bine, tată. Acestuia nu îi prea părea bine, că o va conduce Black. Drumul era însă scurt.

— Voi fi foarte onorat, să pot ţine locul tatălui d-tale, – glumea Black.

Prinse însă o privire piezişă a Lordului, care îl observa cu atenţie şi, fără să vrea, fu apucat de frică…

— Foarte bine – murmură Lordul, fără să-l slăbească pe Black din ochi, – nu e departe şi cred că nu li se va întâmpla nimic în drum.

May surâse. De pe faţa bătrânului Lord, expresia aspră nu dispăru însă.

— Deoarece eşti bolnavă, d-ră, am să rog pe Sir James Bower şi pe Sir Thomas Bigland să vină şi ei. Nu îi cunoşti pe medicii ăştia? Prietenul d-tale, dr. Essley, îi cunoaşte desigur. Ambii sunt capacităţi şi specialişti în domeniul otrăvurilor cu alcaloizi.

Pe fruntea lui Black apărură broboane de sudoare. La faţă nu se schimbă, însă, deloc. Numai în ochi i se citea frica şi furia. Se uită provocator la Lordul Verlond, – ba surâse chiar.

— Aşadar, am încheiat afacerea!

Lordul se retrase şi tot drumul spre casă râse pe înfundate.

Lordul Verlond era cunoscut ca punctual. Se spunea de el, că pe faţă îi era zugrăvită asprimea caracterului său şi că i se putea citi povestea vieţii sale. Silea pe prietenii lui să îi poarte respect, – sau cel puţin frică, ceea ce înlocuieşte de multe ori respectul.

„Prieteni” nu era expresia exactă pentru cunoştinţele sale. În afară de Sir Isaac Tramber, nu avea prieteni.

— Există oameni, cu care stau câteodată la masă – se exprimase el odată, cinic.

Seara, aştepta în biblioteca locuinţei sale din piaţa Carnarvon. Lordul trăia după o anumită împărţeală a timpului.

Se uită la ceas, – după două minute va fi în drum spre salon, ca să-şi salute musafirii.

Sir Isaac Tramber se gândea că Lordul Verlond a procedat ciudat, că l-a invitat şi pe Horace Gresham. Considerându-se ca prieten al Lordului, îşi permise chiar să facă o observaţie…

— Am să-ţi trimit o telegramă cu răspuns plătit, când am să am nevoie de sfatul d-tale pentru invitaţiile mele, Ikey.

— Credeam că nu îl poţi suferi pe Gresham.

— Bineînţeles că nu îl pot suferi. Îl urăsc chiar. Urăsc în general toţi oamenii. Te-aş urî şi pe d-ta, dacă nu ai fi un sărac păcătos şi fără importanţă. Te-ai împăcat cu Mary?

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta. Am încercat să fiu amabil cu ea, dar rezultatul a fost, că m-am făcut de râs!

— Aha! „Ea” a înţeles cum devine cazul, – râse Lordul cu poftă.

Sir Isaac se uită urât la el. 1 – Ştii doar că vreau să mă însor cu Miss Mary?

— Ştiu că vrei să câştigi bani, fără să munceşti. Mi-ai mai povestit asta odată. Eu nu uit aşa ceva. Şi noaptea mă gândesc la lucrul ăsta!

— Aş dori să nu îţi baţi într-una joc de mine. Mai aştepţi şi alţi musafiri?

— Nu. Eu şed pe Montblanc şi mănânc budincă de orez!

Tramber tăcu din gură.

— Am mai invitat şi pe un vechi prieten al d-tale. Dar mi se pare că nu vine.

Sir Isaac încreţi din frunte.

— Un vechi prieten al meu?

— Da. Pe prietenul d-tale militar, pe colonelul. Trebuie să fie colonel într-o armată care nu exista nicăieri.

Sir Isaac făcu o mutră consternată.

— Doar nu vrei să spui că pe Black?

Lordul dădu însă din cap. Ochii îi luceau de o bucurie diabolică.

— Ai ghicit! Chiar pe Black!

Verlond nu pomeni însă nimic de Miss Sanford. Se uită la ceas şi strâmbă din nas.

— Rămâi aici. Mă duc să telefonez.

— Nu pot eu…

— Nu. D-ta nu poţi – se răsti Lordul la el.

Lordul reveni după câtva timp. Un surâs ciudat îi flutură pe buze.

— Prietenul d-tale nu vine – spuse el lui Sir Isaac, fără a divulga însă cauza de ce nu vine colonelul şi nici din ce cauză era el atât de vesel.

Horace Gresham şedea la masă, lângă aleasa inimii sale. Mary era extrem de amabilă şi bine dispusă. Gresham era atât de fericit, încât uitase de toţi şi toate şi, în primul rând, de musafirii adunaţi în jurul mesei Lordului. Gazda, însă, nu îi dădu răgaz să se bucure.

— M-am întâlnit azi cu un prieten al d-tale – îi spune Lordul.

— Ce interesant! – răspunse Horace.

— D-l Sanford, omul acela din New-Castle, care a avut atâta succes.

Horace dădu din cap.

— D-l Sanford e şi cu d-ta prieten – continuă Lordul, adresându-se lui Tramber.

— Invitasem şi pe fiica d-lui Sanford. Dar, fiindcă tatăl era reţinut în altă parte, nu a putut veni nici fiica.

— D-l Sanford îmi este prieten, dar numai aşa… – răspunse Tramber.

— E prietenul unuia din prietenii mei.

— Vorbeşti de colonelul Black? De escrocul acela de remizier? Eşti şi d-ta amestecat în afacerile sale?

— Am rupt toate relaţiile cu el – răspunse Sir Isaac, în pripă.

Lordul râse ironic.

— Asta înseamnă că s-a dus pe copcă.

Se adresă apoi lui Horace.

— Sanford mi-a lăudat enorm pe un poliţist, care face curte fiicei sale.

— Nu e un prieten al d-tale?

— Da. Mi-e chiar un foarte bun prieten.

— Cine este?

— Ah, serveşte în corpul poliţiştilor.

— Şi eu mai presupun, că are două picioare, un cap şi o pereche de mâini. Eşti extraordinar de vorbăreţ! Aceasta ştiu şi eu, că e poliţist. Toată lumea se ocupă acum de el. Ce face… de unde vine… ce înseamnă toate astea?

— Îmi pare foarte rău că nu îţi pot da informaţiile cerute. Ştiu numai că e un gentleman.

— Un gentleman şi poliţist?

— Da. Da.

— Apoi, asta e o nouă meserie pentru copiii de nobili? – întrebă Lordul sarcastic.

— Azi nu mai au, deci, nevoie să fugă de acasă, ca să intre în armată. Niciunul nu se mai duce ca elev la marină, sau cowboy la una din fermele americane…

Văzând cum privirea nepoatei sale se tulbură, se scuză:

— Îmi pare rău, – nu m-am gândit la fratele tău. Dar, cum am spus, tineretul nu mai are azi nevoie să plece până la capătul lumii ca să moară ca un erou într-o armată străină; nici să revină, într-o bună zi, cu sacul plin cu aur, ca să aurească blazonul familiei, – azi lucrul e foarte simplu, azi se fac poliţişti! Ar trebui să se scrie un roman despre asta. Cine poate să scrie articole de sport, trebuie să ştie să scrie şi un roman, Gresham! De altfel, am să vin marţi la Lincoln. Vreau să văd cum pierde calul d-tale!

— Dacă vii pentru asta, faci un drum degeaba Calul meu va câştiga!

Gresham căută, ceva mai târziu, prilejul să vorbească cu Lordul între patru ochi.

— Aş dori să vă vorbesc într-o chestiune personală.

— Ai nevoie de bani?

— Nu. Nu cred că am renumele unui om care trebuie să se împrumute.

— Atunci, vrei să te însori cu nepoata mea? întreabă Lordul brutal.

— Da. Asta doresc.

— Răspunsul lui Gresham era rece ca gheaţa. El se putea acomoda uşor de tot tonului bătrânului Lord.

— Nu se poate. D-ta ai aranjat ca animalul d-tale să câştige la curse, eu am aranjat ca Ikey să o ia pe nepoata mea. Aşa cel puţin s-a aranjat Ikey cu mine.

— Şi dacă Mary nu e de acord?

— Sunt convins că nu e de acord. Nu îmi pot închipui – rânji el – că ar exista cineva căruia să i fie drag Ikey. După mine unul, e nesuferit. Nu îşi plăteşte datoriile, nu are cultură şi e mojic. Toţi cunoscuţii săi – eu inclusiv – sunt cei mai răi oameni din Londra. M-a asigurat, că vrea să se schimbe. Ciudat, ciudat. Eu nu am încredere în asigurarea asta.

Deodată se uită la Horace.

— Du-te şi îndepărtează-l de lângă dânsa! ochii îi luceau ironic.

— O idee splendidă! Şi mie mi se pare că îi eşti drag lui Mary. Afurisitul de Ikey! Du-te! – şi plecă, lăsându-l pe Horace uluit.

Horace o găsi pe Mary în salon. Era plin de bucurie. Nu se aşteptase că bătrânul putea fi cucerit atât de lesne, atât de lesne încât faptul acesta îl neliniştea chiar. Lordul Verlond avea, probabil, intenţia cu atât mai mult, să-l înjosească mai târziu. Horace povesti Lady-ei Mary cele întâmplate.

— Nu-mi vine să cred, – a fost atât de amabil de conciliant. Bineînţeles a fost şi brutal, dar aşa este el totdeauna.

Mary se uită şiret la el.

— Nu-l cunoşti bine pe unchiul meu!

— Dar…

— Ştiu că toţi gândesc rău de el şi că îl consideră ca pe cel mai groaznic om din lume. Şi eu am împărtăşit câteodată părerea asta. Totuşi nu am înţeles niciodată, de ce l-a gonit pe fratele meu.

— Fratele tău?

Mary aprobă cu ochii umezi.

— Sărmanul! Nici el nu l-a înţeles pe unchiul. Câteodată, unchiul nu se înţelege pe el singur. Dacă te gândeşti, ce lucruri groaznice vorbeşte el de oameni şi cum îşi face peste tot duşmani…

— Şi totuşi, mie îmi vine să cred că e îngerul Gabriel! E un binefăcător al omenirii, un dăruitor fie ofrande superbe…

— Nu exagera.

— Mary îl luă de braţ şi intră cu el în seră.

Sir Isaac avea altă părere despre Lordul Verlond, decât Horace Gresham.

Verlond părea să aibă o plăcere diabolică să-l scoată pe baron din sărite. Îi spunea ba ceva linguşitor, ba ceva ofensator. Îi era indiferent Lordului Verlond dacă ceea ce spunea la zece era diametral opus celor ce debitase la opt. Putea să-şi schimbe ideile de douăsprezece ori pe zi, dacă îi plăcea aşa!

Sir Isaac se găsea într-o stare de spirit extrem de rea, şi voia tocmai să plece, când i se aduse n scrisoare. Căută un loc retras unde să o citească în linişte. Scrisoarea era de la Black. Sir Isaac nu înţelegea de ce Black n-a profitat de o ocazie atât de strălucită, ca să fie împreună cu Lordul Verlond. Poate că i-o scria Black în scrisoare.

O citi cu atenţie, o reciti, o făcu în patru şi o băgă în buzunarul vestei.

— Scoţând mai târziu ceasul, nu observă că îi căzuse afară scrisoarea.

Horace o găsi şi o dădu Lordului.

Acesta se retrase în cabinetul său unde citi scrisoarea fără să-şi facă vreun scrupul. În timpul cititului obrazul i se schimonosi de un râs sardonic.

CAPITOLUL X.

OBLIGAŢIILE UNUI POLIŢIST.

În Somers Town locuia pe timpul acela, un individ cu numele de Willie Iakobs, care avea oarecare calităţi, deşi trecutul său era cam întunecat. Trecutul acesta era format din mai multe condamnări la închisoare, fiecare condamnare pe o durată de trei luni. Numai în ocnă nu fusese încă.

Willie era de statură mică, avea obrazul slab, ochii negri. Se purta bine între oameni şi era totdeauna bine îmbrăcat. Aveai impresia că e un funcţionar în concediu. De altfel, în ceea ce priveşte munca regulată, Willie era totdeauna în vacanţă.

Colonelul Black, îi plătise câţiva ani de-a rândul o subvenţie. În timpul acela, Willie Iakobs dusese viaţa unui gentleman. Aşa credea el, cel puţin.

Câteodată se simţea, ca şi când ar fi fost un Lord, îşi făurise şi în direcţia asta un ideal.

— Extravaganţa asta nu şi-o permitea el deseori, căci era, din fire, econom şi sobru. Se comporta însă ca un gentleman. Asta o puteau confirma toţi colocatarii din Somers Town. Se culca atunci când voia, se scula uneori odată cu privighetorile, care nu existau, sau stătea în pat şi citea ziarul său favorit.

D-l Iakobs era un om fericit. Nu ducea niciodată lipsă de un pahar cu bere şi nici nu stătea vreodată în îndoială, dacă să parieze sau nu la curse, un şiling mai mult sau mai puţin. Câteodată îşi permitea chiar luxul să ia cafeaua cu lapte în pat!

Poştaşul îi aducea în fiecare sâmbătă dimineaţă un mandat de cinci lire, pe care i le trimitea un binefăcător al său, care nu îi cerea nimic altceva, decât să trăiască fericit şi să nu-şi

aducă aminte că a surprins pe un remizier de bursă, cum scotocea prin buzunarele unui mort.

Lucrul acesta îl văzuse Willie Iakobs.

El era din copilărie un borfaş şi era tare mândru de înaintaşii săi, care exercitaseră cu iscusinţă aceeaşi meserie. Willie intrase în serviciul firmei Black & Co., nu cu intenţia ca să-şi asigure o pensie pe douăzeci de ani, ci ca să găsească ocazia prielnică de a încasa pe neaşteptate nişte dividende grase.

Colonelul Black îl ţinea însă din scurt.

Pe timpul acela, Consiliul de Administraţie avea ca membru pe un om neplăcut, adică pe un om care era dăunător lui Black. Ceea ce i-a cauzat chiar o moarte subită. Examenul medical conchise că a murit de un anevrism. Nici „D-l Iakobs" nu ştia altceva. El se strecurase într-o zi pe ascuns în biroul directorului. Asta nu însemna nimic extraordinar, căci Willie Iakobs fura în tăcere, însă cu succes. Căuta tocmai mărci poştale şi ceva bani mărunţi, care se găseau, de obicei, împrăştiaţi pe biroul Iul Black. Iakobs se aşteptase să nu găsească pe nimeni în birou. Când îl văzu însă pe d-l director aplecat asupra unei persoane lungite pe jos, fu apucat de o spaimă groaznică. Colonelul era ocupat cu scormonirea buzunarelor mortului. Căuta o scrisoare. Decedatul venise la el să-i înmâneze demisia, în care scrisese motivele care l-au determinat să facă pasul acela. Cea mai mare prostie pe care o făcuse mortul în viaţa sa, a fost că i-a divulgat lui Black că a scris toate motivele în scrisoarea de demisie.

Bineînţeles că Willie Iakobs nu ştia nimic de acea scrisoare şi de aceea nici nu-şi putea explica pentru ce Black scormonea buzunarele mortului. Spiritul său simplu găsi soluţia în aceea că Black căuta bani. Să furi bani era, pentru Willie Iakobs, acelaşi lucru ca şi furtul de mărci poştale, însă în stil mare. În enervarea sa, îi şi spuse lui Black acest lucru.

Iakobs nu se prezentă la proces. De altfel, el nici nu trebuia să aibă idee de această afacere. Totodată se retrase din activitatea sa la firma Black & Co., şi trăi de aici încolo în căsuţa sa din Somers Town, fără să aibă altă ocupaţie. Devenise pensionar pe viaţă, fără altă obligaţie, decât să tacă din gură asupra unor anumite lucruri.

Doi ani mai târziu, – era în ajunul Crăciunului – primi o bombonieră splendidă. Pe cartea de vizită, care însoţea bomboniera, era scris: „cu cele mai bune urări”. Trimiţătorul bomboanelor nu găsise însă de cuviinţă să-şi scrie numele şi adresa. D-l Iakobs, căruia nu-i prea plăcea ciocolata, se miră mult de cadoul acesta scump şi ar fi fost mai mulţumit, dacă i s-ar fi trimis bere în loc de bomboane!

„Prinde, Spot!” Câinele prefera ciocolata, berii. Spot prinse bomboana, o înghiţi şi… dădu din coadă, ca să-i mai dea una! Deodată îl apucă un tremurici, se întinse pe jos şi-şi dădu sufletul.

A durat cam mult, până ce Willie Iakobs să înţeleagă legătura între moartea animalului şi bomboanele ce le primise.

Repetă experienţa cu câinele gazdei. Rezultatul fu acelaşi. De asemenea şi cu păsărică unui vecin, încetul cu încetul ar fi trimis pe lumea cealaltă luate animalele din Somers Town, dacă proprietarul său nu l-ar fi reclamat poliţiei. Cu ocazia asta, adevărul ieşi la iveală: ciocolata fusese otrăvită. Willie Iakobs se văzu tratat ca eroul unei afaceri întunecoase de otrăvire, şi fu descris în toate ziarele. Mulţumirea pe care el o avusese când s-a văzut în gura lumii, se risipi însă curând şi făcu loc unei mari amărăciuni. Căci fotografia sa fu recunoscută de un negustor, pe care îl furase el pe timpuri. Şi astfel, d-l Willie Iakobs se văzu condamnat la cele trei luni închisoare, obişnuite pentru el.

Se aştepta, la ieşirea din închisoare, să găsească acasă un teanc de mandate poştale. În loc de teancul aşteptat, nu găsi decât un singur mandat pentru suma de douăzeci de

lire, precum şi o scrisoare, bătută la maşină prin care era încunoştinţat că nu va mai primi nici un ajutor.

Iakobs scrise imediat colonelului Black. Răspunsul fu o scrisoare, prin care colonelul îi spunea că nu înţelege pretenţiile lui, că nu i-a trimis niciodată bani şi că nici nu ştia pentru ce i-ar trimite.

Willie Iakobs se înfurie peste măsură de lipsa aceasta de recunoştinţă şi de nemernicia fostului său şef; se duse cu scrisoarea la un avocat, şi îi povesti totul.

Avocatul caracteriză însă acţiunea lui Iakobs cu un singur cuvânt: „şantaj”. D-l Iakobs se văzu deci nevoit să muncească. El „muncea” în felul său, bineînţeles. Specula câteodată la bursă, dar mai ales se ocupa cu furtul. Din fericire nu îşi pierduse agilitatea ca hoţ de buzunare. Lucrurile furate le ducea la un borfaş, care se stabilise de curând în Eveswall Road.

În seara în care Lordul Verlond dădea serata sa, Willie Iakobs o pornise de acasă, cu intenţia să facă „afaceri bune”. Să nu-l nedreptăţim însă, Iakobs nu avea habar de planurile Lordului.

După ce a trecut prin curtea îngustă şi prin străzile strâmte care-l despărţeau de Stibbington Street, Iakobs se îndreptă spre Euston Road. Trecu apoi agale prin Tottenham Court Road, ca să ajungă în Oxford Street.

Tottenham Court Road era la ora aceea foarte animată. Trecătorii se uitau cu interes la vitrinele luminate feeric, se plimbau de colo până colo, se salutau, etc. La staţiile de autobuze, aglomeraţia era mare. Tocmai bine pentru ceea ce căuta Iakobs!

Iakobs preţuia îndeosebi pe aceia care îşi concentrau atenţia asupra unui punct anumit şi nu se mai gândeau la nimic altceva. Întrucâtva, Iakobs era un bun psiholog.

În jurul unui autobuz, care tocmai oprise, se îmbulzeau o mulţime de oameni nerăbdători să se suie. Iakobs îşi găsi numaidecât prada.

Era un bărbat scund şi corpolent. Făcea impresia unui om cu stare, după felul cum era îmbrăcat.

Iakobs nu se gândea, bineînţeles, să facă o plimbare cu autobuzul – totuşi începu şi el să se înghesuie, făcându-şi loc cu coatele, ca să ajungă mai iute la intrarea în autobuz.

Ajunse chiar cu bine acolo unde voia, dar se răzgândise între timp, căci dintr-odată nu mai era atât de grăbit; ba părea că şi-a adus aminte de o întâlnire şi căuta să iasă iar din înghesuială. Apoi căută să o şteargă cât mai iute de acolo.

Dar tocmai în momentul acela, o mână puternică i se puse prieteneşte pe umăr. Iakobs se uită înapoi şi zări în spatele său pe un tânăr înalt, elegant.

— Alo! Nu mai vrei să pleci cu autobuzul?

— Nu, d-le Fellowe. Mi-am adus chiar acum aminte că am lăsat acasă deschis gazul.

— Apoi, să mergem împreună, să-l închidem – îi răspunse Fellowe, care în seara aceea avea ceva deosebit de făcut.

— Dacă mă gândesc mai bine – zise acum Iakobs – nu e nici un pericol. Am un automat, care se stinge de la sine.

— Fie şi aşa. Să mergem atunci la mine acasă să vedem dacă nu arde acolo.

Fellowe îl ţinea pe Iakobs uşor de braţ. Dar când Iakobs făcu un gest ca să se elibereze, îl strânse ca într-un cleşte.

— Dar ce s-a întâmplat, d-le Fellowe?

— Tot mereu acelaşi lucru. Stai puţin, Willie, ai pierdut ceva.

Fellowe se aplecă şi ridică portofelul, pe care-l „scăpase” Willie. Pe Willie însă, îl ţinea tot de braţ.

Autobuzul era gata de plecare. Frank făcu semn conductorului să oprească.

— Mi se pare că unul din pasagerii, care s-au urcat acum, şi-a pierdut portofelul. Dacă nu mă înşel păgubaşul e domnul acela corpolent de acolo.

„Omul cu stare” (după părerea lui Willie Iakobs) coborî în grabă din autobuz şi îşi recunoscu imediat portofelul.

— Ce să-i faci, d-le Fellowe! Fatalitate! Dar nici nu vă văzusem…

— Ştiu că nu m-ai văzut, deşi sunt destul de mare!

— Şi urât!

Frank surâse.

— D-ta nu eşti autoritate, care să aprecieze aşa ceva!

O porniră spre comisariat.

— Spuneţi-mi, vă rog, d-le Fellowe, de ce nu încearcă poliţia să-l prindă pe un individ ca Olloroff? De ce îi prindeţi numai pe hoţii mici ca mine? Eu îmi câştig cu multă trudă existenţa, pe când hoţul ăla câştigă cu miile şi ruinează sute de oameni. De ce nu-l băgaţi pe el la puşcărie?

— Sper să-l aducem şi pe el în curând acolo!

— Foarte bine, – şi apoi mai este şi celălalt, cel care-i atrage pe cei mici în cursă, – când de pildă un funcţionar citeşte prospectele sale, crede cine ştie ce şi subscrie şi el cinci lire, ca să cumpere acţiuni în valoare de un milion, ale unei mine de aur. Idiotul de funcţionar subscrie şi dă banii, – mai bine zis îi fură din casa de bani a stăpânului. Nu fură cu intenţia de a fura, căci crede că într-o bună zi, va intra în biroul şefului său ca om bogat, cu degetele încărcate cu briliante. Înţelegeţi ce spun, d-le Fellowe?

— Foarte bine.

Iakobs continuă:

— Vedeţi, – aşa ar spune funcţionarul hoţ şefului său – aici sunt eu, Longfellow, care a dispărut atunci. Iată ce am ajuns eu, fostul dv. casier, care am greşit atunci. Ştiţi, „mi-am împrumutat” din casa de bani a dv. cinci lire. Uitaţi-vă, briliantele acestea sunt veritabile! Puneţi mâna pe gulerul paltonului, astrahan prima! Da, da, eu sunt, eu, fostul dv. funcţionar!

Nu trebuie să ne mire, că vorbeau de Black, căci tocmai în ziua aceea se judecase un proces contra lui. Un client prea încrezător, care îşi pierduse banii în întreprinderile colonelului, îl dăduse în judecată, sperând să-şi recapete

astfel banii. Black nu-şi luase însă nici măcar osteneala să trimită un avocat să-l reprezinte şi să-l apere în instanţă.

— Şi eu am lucrat odată pentru Black. Ştiţi, în calitate de curier. Aveam un salariu de treizeci de şilingi pe săptămână, – atât cât are şi un dricar!

Se uită apoi brusc la Frank.

— Aţi numărat vreodată prietenii lui Black, care au murit subit? Black este un pom otrăvitor. Veţi aştepta atâta, până când „cei patru” vor veni şi-l vor lua. Ăştia n-au să facă multă brânză cu el.

Iakobs tăcu o clipă.

— Gândiţi-vă, d-le Fellowe. M-aţi prins azi pentru a treia oară, – spuse el apoi, cu acea familiaritate caracteristică între poliţişti şi vechii puşcăriaşi.

— Şi eu m-am gândit la asta.

— Staţi puţin. M-aţi prins în Tottenham Court Road, în Charing Cross Road şi în Cheapside.

— Ai o memorie!…

— Şi niciodată în cartierul său – murmură Iakobs, ca şi când ar fi vorbit cu el însuşi.

— Şi totdeauna îmbrăcat civil. Mă urmăreşte continuu. Aş vrea numai să ştiu pentru ce?

Frank reflectă o clipă.

— Hai să bem un pahar cu ceai. Cu ocazia asta îţi voi povesti ceva frumos – îi spuse el apoi.

— Cred că vom trece, în curând la fapte.

După ce se aşezară la o masă, în cafeneaua în care intraseră, Frank vorbi:

— Vreau să fiu sincer faţă de d-ta, Willie.

— Dacă nu vă supăraţi, v-aş ruga să nu-mi mai spuneţi pe nume. N-ar fi bine dacă s-ar afla că suntem prieteni.

Frank râse cu poftă. Willie îi făcea şi înainte plăcere.

— Te-am prins până acum de trei ori. Dar asta e prima dată când îmi vorbeşti de prietenul nostru. Dacă îmi vorbeai înainte, nu ţi-ar fi mers atât de rău.

Willie Iakobs se uită în tavan.

— Da, da. Aţi mai bătut odată şaua ca să priceapă…
— Nu vrei să îmi spui pentru ce-ţi plăteşte Black cinci lire pe săptămână?
— Dar nu o mai face – sări Willie cu gura.
— Pentru că e un porc de câine, un nemernic, un mincinos…
— Spune tot ce ai pe suflet.
Willie ezită.
— Şi dacă spun, ce-mi va ajuta? Tot o să spuneţi mai târziu, că v-am minţit.
— Încearcă.
Încetul cu încetul Willie îşi descărcă tot sufletul. Convorbirea dură mai bine de o oră.
Se despărţiră apoi, plecând fiecare în altă parte. Frank se duse la comisariat, unde un cetăţean furios, căruia i se furase averea, aştepta nerăbdător. Iakobs se duse acasă, mulţumit că scăpase teafăr. Pe de altă parte era întrucâtva intimidat.
La comisariat, Frank termină iute afacerea. Sergentul de serviciu rămase perplex de purtarea unui poliţist în civil, care dădea ordine şi dispoziţiuni, cu prestanţa unui superior.
Frank îşi luă apoi o maşină şi se duse la Black acasă. Negăsindu-l acolo, se duse la Hampstead. Ordonase şoferului să nu se sinchisească de regulamentul circulaţiei.
May Sanford îl aştepta pe colonel în salon. Îşi punea tocmai mănuşile, când îi fu anunţată vizita lui Frank. Se silea să-şi ascundă bucuria că fostul ei prieten venise să o vadă.
— Unde te duci?
May se uită mirată şi ofensată la el.
— Nu ai nici un drept să mă întrebi pe tonul ăsta. Totuşi îţi spun: mă duc la o serată.
— Cu cine?
May se roşi de mânie.
— Cu colonelul Black.

— Se silea să rămână Calmă.

— Nu îţi pot permite acest lucru.

Ea rămase uluită.

— Vreau să-ţi spun odată pentru totdeauna, d-le Fellowe, că sunt stăpână pe faptele mele şi că fac ce-mi place. Nu ai nici un drept să îmi porunceşti ceva; n-ai absolut nici un drept – şi lovind cu piciorul în podea – să-mi spui ce să fac. Mă duc unde vreau şi cu cine vreau.

— Astă-seară n-ai să te duci nicăieri!

— Dacă am să vreau să ies, am să mă duc.

— Nu ai să te duci. Am să stau în faţa casei şi dacă te văd ieşind cu acest individ, am să te arestez!

Ea se dădu un pas înapoi, speriată.

— Am să te arestez! Nu vreau să ştiu ce fel de urmări va avea aceasta pentru mine. Am să te acuz de un fapt oarecare, indiferent care, am să te duc pe jos la comisariat şi am să te bag la celulă, ca şi când ai fi criminală. Am să fac toate astea pentru că te iubesc, pentru că îmi eşti cel mai scump lucru pe lume, – pentru că te iubesc mai mult decât viaţa, mai mult decât te poate iubi altcineva. Şi ştii pentru ce am să te arestez? Pentru că acolo, la poliţie, eşti în siguranţă! Femeile care vor îngriji acolo de d-ta, îmi sunt chezăşie că un asemenea nemernic nu se poate apropia de d-ta, – acolo nu te poate urma, oricât de neobrăzat ar fi el.

Se întoarse furios spre uşa prin care intra tocmai colonelul Black, îmbrăcat în toaletă de seară.

— Păzeşte-te de mine! – îl apostrofă el.

Black păli la faţă.

May îşi regăsi în fine prezenţa de spirit.

— Cum de-ţi permiţi?

— Cum de îndrăzneşti? Vrei să mă arestezi?

— Cum? Şi mai ai obrazul să spui că mă iubeşti?

Tremura de furie.

Frank clătină încet din cap.

— Da. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât prefer ura d-tale, ca să-ţi ştiu viaţa în siguranţă! Se poate iubi mai mult?

Vocea iui Frank avea un ton amar şi în acelaşi timp dureros. Seriozitatea deciziei sale era însă evidentă.

Nu plecă din cameră, până ce nu-l văzu pe Black (cu care avu o discuţie violentă) că o părăseşte pe May.

Frank uitase, în iritaţia sa explicabilă, să ceară şi să ia de la Black o sticluţă verde, cu dop de plută.

Revenit acasă, Black găsi semne neîndoielnice că locuinţa îi fusese sistematic percheziţionată. Nu a fost însă în stare să afle, cum acei oameni au intrat în casă. Toate uşile au fost deschise cu chei potrivite, deşi erau prevăzute cu broaşte de siguranţă complicate. Black le încuiase singur cu o cheie din care nu exista duplicat. Ferestrele erau închise ermetic. Nu-i lipseau nici bani, nici lucruri preţioase. Singurul semn vizibil, că a fost „vizitat” era un sigiliu de ceară pe hârtia sugativă de pe birou.

Sigiliul avea forma cifrei IV. Pur şi simplu. Dar, tocmai simplicitatea asta îl speria şi mai mult. Se părea că „cei patru” distrugeau toate încercările sale de a se sustrage puterii lor. Ei descuiau, fără dificultate, toate lacătele. Ştiau tot ce face el, mai bine ca cei mai buni şi mai iniţiaţi prieteni ai săi; şi veneau şi plecau, cum voiau.

Faptul acesta l-ar fi intimidat pe oricare altul, care nu poseda perseverenţa lui Black.

— Colonelul mai dusese destule lupte grele! Câte ameninţări nu primise el până acum! Trăise doar tot timpul în umbra răzbunării, şi nu i se întâmplase încă nimic!

Era mândru de faptul că nu-şi pierduse niciodată calmul şi nici nu se lăsase târât la acţiuni nesăbuite. De data asta, însă, – pentru prima dată în viaţa sa – acţiunile îi erau dictate nu de dorinţa de câştig ci de o pasiune mai mare: voia să se răzbune!

Ideea asta îl făcu să fie mai neglijent ca altădată. Nu se uită dacă-l urmăreşte cineva în seara aceea, şi totuşi – multe umbre erau în urma lui, – multe, nu numai una singură!

CAPITOLUL XI.

CĂLĂTORIA LA LINCOLN.

În drum spre Lincoln, Sir Isaac Tramber era foarte rău dispus. Îşi rezervase un compartiment în trenul special spre Lincoln şi blestemă coincidenţa, când constată că compartimentul vecin cu al său era rezervat pentru d-l Horace Gresham.

Îşi aştepta musafirii, plimbându-se pe peronul gării King Cross. Lordul Verlond îi promisese că va veni, aducând şi pe nepoata sa. De aceea, Sir Isaac nu prea era încântat să vadă, la fereastra compartimentului vecin, placardul cu inscripţia: „Rezervat pentru d-l Horace Gresham şi invitaţii săi".

Horace sosi cu vreo cinci minute înainte de plecarea trenului. Era mulţumit şi bine dispus. La salutul abia perceptibil al lui Sir Isaac, Horace răspunse cu o uşoară înclinare a capului.

Tramber se uita nervos la ceas şi-l înjura în tăcere pe Verlond şi felul sucit al acestuia. Abia trei minute înainte de plecare, apăru şi bătrânul Lord.

— Ai crezut că n-o să mai venim, aşa-i? – îl întrebă Lordul, intrând în compartiment.

— Îmi pari cam nervos astăzi.

— Nu credeam că o să întârziaţi atâta.

— Dar n-am întârziat deloc.

Lordul se aşează comod pe locul pe care Sir Isaac îl prevăzuse pentru Lady Mary.

Unul din cunoscuţii care treceau prin faţa compartimentului, mai curios decât ceilalţi, se opri şi întrebă;

— Mergeţi şi dv. la Lincoln?

— Nu, – răspunse Lordul amabil, – mă pregătesc tocmai să mă culc…

Curiosul nu ştiu cum s-o şteargă mai repede.

— Şezi lângă mine, Ikey… las-o pe Mary singură. Mai întâi de toate, vreau să ştiu amănunte asupra calului d-tale. Am pariat pe el o sută cincizeci de lire. E mai important să-mi

dai mie informaţii, decât s-o întrebi pe nepoata mea lucruri inutile.

— Nu aveam intenţia asta.

— Lasă că ştiu eu. Vrei să ştii dacă a dormit bine noaptea trecută, dacă nu-i e prea cald, dacă nu-i place mai bine un loc la fereastră sau dacă nu preferă să şadă în direcţia mersului trenului… Las-o pe Mary în pace, Ikey. Eu o cunosc mai bine ca d-ta.

— Lordul se uită apoi spre Mary, făcându-i un semn de întrebare şi-i spuse:

— Tânărul Gresham e în compartimentul de alături. Du-te pe coridor şi bate-i în geam, ca să iasă afară.

— Mi se pare că e cu prieteni, unchiule.

— N-are importanţă. Ce ne pasă nouă de prietenii săi?! Şi apoi, tu nu eşti prietena lui? Adu-l aici.

Sir Isaac fierbea.

— Dar n-aş vrea să-l am aici. D-ta uiţi că nu pot vorbi despre Timbolino în prezenţa lui?

— Mofturi. Nu fi atât de fricos! Crezi că Horace nu e tot atât de bine informat asupra lui Timbolino, ca şi d-ta? Crezi că el n-a citit ultimele ştiri sportive?

— Jurnalele nu pot să ştie, ceea ce ştie proprietarul.

— Eu am aflat mai multe lucruri din ziare, decât îmi poţi spune d-ta. Calul d-tale a fost favorit ieri dimineaţă, – azi însă s-a întors medalia, Ikey!

— Eu nu pot controla pariurile tuturor nebunilor – mormăi Ikey.

— Judecă puţin: nebunii aceştia nu-şi retrag pariurile! Adu-ţi aminte de asta, Ikey. Dacă d-ta ai fi câştigat atâţi bani la curse, cât am câştigat eu până acum şi dacă ai avea experienţa mea, n-ai prea pune bază pe ceea ce zice proprietarul unui cal. Tot aşa ai putea întreba pe o mamă de calităţile copilului ei. O mamă judecă tot atât de puţin obiectiv, ca şi proprietarul unui cal.

Trenul alerga acum prin câmpiile înverzite. Ieşise din Londra. Ziua era splendidă, soarele cu razele lui calde,

făcea ca toţi oamenii să fie mulţumiţi.

Numai Sir Isaac nu era mulţumit. Nu avea nici măcar gust să discute chestiuni sportive şi mai puţin despre cinstea posesorilor de cai de curse.

Mary ieşise, spre necazul său, pe coridor. Deşi nu bătuse în geam, aşa cum o sfătuise unchiul său, Sir Isaac ar fi jurat totuşi că a auzit o ciocănitură uşoară în fereastra compartimentului vecin. Mary trecuse numai prin faţa ferestrei; dar Gresham, care se întreţinea de minune cu prietenii săi, o zărise. În clipa următoare era şi el pe coridor.

— Unchiul a vrut să te chem afară. Eu n-am nici o vină…

— Lordul Verlond e un gentleman! Retrag tot ce am spus vreodată în defavoarea sa.

— Am să-i raportez asta.

— Nu. Nu. În nici un caz!

— Aş dori să-ţi vorbesc serios – spuse ea brusc.

— Vino la noi în compartiment. Unchiul discută cu Sir Isaac despre Timbolino… nu-i zice aşa calului lui Sir Isaac?

El râse, dar ea continuă:

— Aşa că n-au să bage de seamă ce vorbim noi.

Lordul îl salută scurt pe Horace. Dar Sir Isaac îi aruncă o privire posomorâtă. Îi era greu fetei să vorbească cu Horace lucruri intime, tocmai în compartimentul lui Sir Isaac. Se aranjă însă în aşa fel, că vorbea lucrurile mai importante atunci când discuţia între ceilalţi doi devenea mai intensă şi mai zgomotoasă.

— Sunt foarte necăjită din cauza unchiului – spunea Mary.

— E bolnav?

— Nu sunt necăjită din cauza bolii, deşi e cam suferind. Mă necăjeşte firea sa extrem de ciudată. Simpatia ce ţi-o arată azi se poate schimba brusc în contrariul. Ştii doar cât de uşor a admis, ca tu…

Ea ezită. Horace o luă de mână, sub ziarul pe care-l ţinea desfăcut pe genunchi.

— A fost într-adevăr admirabil gestul acela. N-am crezut niciodată, că bătrânul ăsta de dia… că simpaticul tău unchi (se corectă singur) ar putea să fie atât de prietenos.

Lordul se certa tocmai cu Sir Isaac.

— Tocmai pentru că şi-a dat atât de uşor consimţământul poate să şi-l retragă tot atât de iute. Mi-e teamă să nu-şi schimbe părerea şi să-ţi de vină duşman.

— S-o încerce! Ştiu eu să-i ţin piept.

— Ascultă, Gresham – se adresă Lordul lui Horace.

— D-ta aparţii doar acelui fel de oameni, care ştiu totul. Cine sunt „cei patru”? Tot oraşul vorbeşte despre ei.

Sir Isaac Tramber se uită atent la Horace. Sir Isaac nu-şi ascundea bănuiala.

— Nici eu nu ştiu mai multe decât d-ta. Se pare că este compusă din bărbaţi, care şi-au luat însărcinarea să distrugă pe toţi dăunătorii societăţii omeneşti. Coaliţia asta este demnă de admirat.

— Dar cine sunt ei? Ei, care îndrăznesc să creadă că pot distinge dreptatea de nedreptate?

— Lordul se uita posac la Horace.

— Asta e o obrăznicie! La ce plătim lefuri judecătorilor, juraţilor, poliţiştilor şi altora? Pentru ca maimuţele astea să vină aici şi să se amestece în justiţia noastră? Asta e nemaipomenit şi în acelaşi timp ridicol – strigă Lordul mâniat.

Horace ridică rugător mâna.

— Vă rog, nu-mi faceţi mie reproşuri.

— Bine, dar d-ta admiţi aşa ceva! Ikey o spune, – Ikey, care ştie de toate. Nu-i aşa?

Sir Isaac făcuse feţe-feţe.

— Dar n-am spus că Gresham ştie ceva despre asociaţia asta, – se apără el.

— De ce minţi? – îl întrebă Lordul aspru.

— Abia acum câteva clipe mi-ai spus, că presupui că Gresham este unul din „cei patru”.

Cu toate că Sir Isaac era obişnuit cu butadele Lordului, totuşi se făcu roşu ca un rac la faţă.

— Dar, pentru Dumnezeu, n-am crezut aşa ceva. Pentru ce mă aduci în situaţia asta? Mai mă poate da şi în judecată.

Horace rămase nepăsător. Nu-l impresiona uluiala baronului.

— Nu te speria. Nu am intenţia să te dau în judecată.

Se adresă apoi din nou Lady-ei Mary, căci Lordul începuse o nouă discuţie cu Sir Isaac. Bătrânul avea obiceiul să schimbe, fără tranziţie, subiectul conversaţiei. Acum îl întreba despre pescuit. Sir Isaac era chinez în arta asta şi nu înţelegea o vorbă din cele ce-i spunea Lordul, de felul cum se prind păstrăvii, ştiuca şi alţi peşti.

Pe la prânz ajunseră la Lincoln. Horace îşi închiria de obicei o căsuţă la marginea oraşului. Acolo stătea tot timpul cât durau cursele. De data asta însă, voia să se întoarcă în aceeaşi zi la Londra, aşa că renunţase la căsuţa aceea. Se despărţi de Mary la gară.

— Am să te revăd la curse. Ce aveţi de gând? Plecaţi diseară înapoi?

Mary îi răspunse afirmativ şi adăugă:

— Înseamnă mult pentru tine dacă câştigi?

— În general, lumea nu-şi prea face mari griji din cauza curselor de cai din Lincoln. E una dintre primele curse ale anului şi nici cei care pariază în mod obişnuit, n-au siguranţa necesară, ca să parieze pe sume mari. Caii şi performanţele lor sunt încă necunoscuţi. Eu cred că Nemesis are să câştige, cu toate că, de obicei, cursa principală în Lincoln n-o câştigă o iapă tânără. Afară de asta, Nemesis e bună la sărituri şi la distanţe mici. Dar au mai câştigat cursele astea şi alţi cai ca ea! În general însă, un cal ca Nemesis nu are prea multe şanse.

— Eu credeam că eşti absolut sigur de reuşita calului tău.

El surâse.

— Exact. Luni eşti plin de încredere, iar marţi eşti plin de îndoială. Nu se poate să fie altfel. Performanţa cailor nu se

schimbă nici pe jumătate atât de lesne şi iute, ca dispoziţia bună sau rea a stăpânilor. Probabil că am să mă întâlnesc acum chiar cu vreun individ, care-mi va spune precis că ultima cursă o va câştiga un „anumit” cal. Individul acela o să mă apuce de un nasture şi o să-mi ţină un discurs, ca să mă convingă cum se poate câştiga uşor bani la curse. Şi dacă-l voi întâlni după ultima cursă, are să-mi spună foarte calm, că el nici n-a pariat pe calul în chestiune care n-a câştigat, bineînţeles, căci în ultimul moment a căpătat un alt „tip” de la un necunoscut pentru un alt „anumit” cal. Iar necunoscutul acela ştia precis că noul „anumit” cal va câştiga; căci el, necunoscutul, e prieten cu sora mătuşei proprietarului noului „anumit” cal! Aşa e la curse. Oamenii îşi schimbă părerile din minut în minut. Eu sunt convins că Nemesis va câştiga, dar nu mai cred cu atâta siguranţă. în faţa profesorului, cel mai bun şi silitor student devine nervos.

Lordul Verlond se apropiase de ei şi ascultase ultima parte a convorbirii.

— Ikey e şi acum absolut convins că Timbolino va fi câştigătorul cursei. Acum am aflat că pista e cam moale.

Horace se uită aproape cu spaimă la el.

— Asta nu e prea bine pentru calul d-tale! Un „sprinter”, care încearcă cursa din Lincoln are nevoie de o pistă tare. Parcă văd cum am să duc acasă o mie cinci sute de lire câştig!

— Ai pariat pe Timbolino?

— Nu-mi pune întrebări indiscrete şi, în afară de asta, nici necesare. Ştii foarte bine că am pariat pe Timbolino. Nu crezi? Am pariat. Mă tem însă că am să pierd.

— Te temi?

Horace ştia că Lordul era, în ceea ce privea banii, foarte mărinimos, cu toate celelalte greşeli ale sale.

Lordul nu glumea. De pe faţa lui dispăruse expresia de răutate obişnuită. Dintr-odată se schimbase. Devenise – cum constată Horace cu surprindere – un domn bătrân

foarte simpatic. Pe obraz se desenase o umbră de melancolie…

— Da. Mă tem serios – vorbea acum liniştit şi fără amărăciunea cinică, ce însoţea de obicei vorbele sale şi care părea că face parte din caracterul său.

— Alergările astea au o mare importanţă pentru anumiţi oameni. Pe mine nu mă interesează. Cunosc însă pe câţiva pentru care rezultatul curselor de azi înseamnă viaţă sau moarte.

— Fără tranziţie, îşi reluă aspectul obişnuit.

— Ce zici de asta, că Lordul Verlond a devenit sentimental?

Horace clătină uluit din cap.

— Mi-e teamă că nu te-am înţeles.

— Poate că o să mă înţelegi altfel – răspunse aspru Lordul.

— La revedere!

Horace se uită după el, până ce nu-l mai zări şi o porni apoi spre locul alergărilor.

Purtarea bătrânului îl neliniştise. Se ştia în tot oraşul că Lordul Verlond e rău la gură. Cugetând însă mai adânc, Horace nu găsi deloc că Lordul ar fi spus vreodată ceva ce ar fi putut ofensa oameni nevinovaţi. Ironia-i muşcătoare lovea mai ales pe oamenii din clasa lui socială, iar exploziile sale de furie erau, de cele mai multe ori, destinate adevăraţilor răufăcători. Oameni ca Sir Isaac Tramber, aveau cel mai mult de suferit.

Felul cum se purtase cu moştenitorul său, era într-adevăr de neiertat. Lordul nu şi-o ierta niciodată, dar evita întotdeauna cu încăpăţânare să discute chestiunea asta. În general, nici nu îndrăznea nimeni să deschidă vorba despre afacerea aceea, în prezenţa sa.

Lordul Verlond era un om foarte bogat. Horace, la rândul lui, putea să se felicite că şi el poseda o avere frumoasă. De ar fi fost sărac, ar fi avut foarte puţine şanse. Faptul că era bogat, excludea presupunerea că aleargă după milioanele

Lordului. Lui Horace îi era indiferent dacă Mary va moşteni sau nu milioanele unchiului ei.

Nu toţi oamenii care se aflau în acea zi în Lincoln priveau situaţia cu aceeaşi linişte sufletească.

Sir Isaac se duse de-a dreptul la vila pe care o închiriase Black pentru două zile. Sir Isaac ajunse acolo într-o stare de spirit oribilă.

Black dejuna tocmai.

— Alo, Ikey! Ia loc!

Sir Isaac aruncă o privire critică la bunătăţile de pe masă.

— Mulţumesc… am dejunat în tren. Aş vrea să-ţi vorbesc.

— Uşurează-ţi sufletul – îi răspunse Black, luându-şi încă un cotlet. Black era un mare mâncăcios.

— Vezi, Black, situaţia este într-adevăr disperată. Dacă nenorocitul meu de cal nu câştigă azi, nu ştiu de unde să mai iau bani!

— Ştiu un lucru: de la mine nu! Şi eu sunt tot atât de pârlit ca şi d-ta.

Tramber tăcu până ce Black termină cu dejunul.

— Cât am putea câştiga cu Timbolino?

— Vreo douăzeci şi cinci de mii de lire – răspunse Sir Isaac abătut.

— Nu ştiu însă dacă o să câştige… Mi-e teamă de calul lui Gresham.

Black râse pe înfundate.

— Asta-i pentru mine ceva nou. Nu te-am mai auzit vorbind aşa!

— Nu e deloc de râs. Tubbs a observat-o pe Nemesis. Iapa aleargă extraordinar de iute. Singura întrebare e, dacă va rezista pe toată lungimea cursei.

— Nu se poate să ne… apropiem de ea?

— Stupid! Cursa începe peste trei ore. D-ta n-ai habar! Nu poţi scoate un cal din forma sa, orice ai încerca, într-un interval atât de scurt. Dacă am avea timp trei zile, poate. Dar ar trebui să avem şi ajutorul îngrijitorului calului. Dar,

îngrijitori care să lucreze contra propriului lor cal, se găsesc numai în romane…

Black îşi aprinse o ţigară.

Chemă apoi servitoarea şi-i spuse:

— Să vină trăsura. Nu mă prea rup pentru curse. Dar azi vreau să stau mai mult în aer liber. Pot să cuget mai bine şi poate că voi avea inspiraţii.

CAPITOLUL XII.

ALERGĂRILE DE CAI.

Pista era foarte animată. Lumea sportivă se interesa enorm de cursele din Lincoln. Vremea splendidă atrăsese mulţi vizitatori din toate colţurile ţării, care voiau să ia parte la acest eveniment festiv al sezonului de curse de cai din Anglia.

Printre vizitatori se găseau şi mulţi străini, precum şi mulţi englezi care reintrau în patrie după ce-şi petrecuseră iarna în Egipt, sau în sudul Franţei, sau făcuseră sport în Alpi.

Toate clasele sociale erau reprezentate: bogaţi şi săraci, negustori modeşti – pentru care asemenea spectacole erau cea mai mare distracţie, – care renunţau chiar la concediu, numai să poată asista la deschiderea sesiunii alergărilor de cai. Printre spectatori se aflau şi membrii Parlamentului, care se recreeau de munca istovitoare a discuţiilor din Parlament; şi apoi… jucători de cărţi, borfaşi şi alţii certaţi cu justiţia, care erau în căutare de noi victime.

Ici-colo se zărea şi câte un ziarist, care privea sceptic şi blazat; oameni tineri de tot felul, fermieri şi alţii. Toţi formau laolaltă o comunitate mare, care aducea omagiul ei acestui sport regesc.

Groomii începură să ducă la locul de plecare caii, care trebuiau să ia parte la prima cursă. Numărul calului era cusut pe mâneca groomului.

„Caii arată încă hibernal”, se exprimă Gresham şi avea dreptate, căci toate animalele mai aveau pe ele blana de iarnă. Gresham îşi notă pe program caii care credea el că vor ajunge la potou.

Ceva mai târziu se întâlni cu Lady Mary, care-l salută aşa cum salută un naufragiat o barcă de salvare.

— Sunt atât de încântată că te-am găsit! Eu nu înţeleg nimic din cursele de cai. Nu vrei să-mi explici şi mie? Sunt toţi caii ăştia în formă bună?

— Dar tot ştii ceva! Nu, nu toţi caii sunt în formă.

— Apoi atunci nici nu pot câştiga?

— Bineînţeles că nu. Proprietarii lor ştiu foarte bine lucrul ăsta. Un antrenor ştie foarte bine că animalul său nu e în formă şi tot îl trimite să alerge ca să vadă ce poate. Probabil că va câştiga calul cel mai bun. La alergări se poate vedea cât mai lipseşte unuia sau altuia din animalele care aleargă, ca să aibă şanse în viitor.

— Aş vrea să-l văd pe Timbolino. Aşa-i zice doar calului lui Sir Isaac?

— Da. Şi eu aveam intenţia asta. Să vedem numai dacă-l vom găsi.

Într-un colţ al peluzei, îl descoperiră pe Timbolino, – un cal mare, voinic. Era învelit cu o pătură.

— Într-adevăr, un animal frumos pentru cursele din Lincoln – spuse Horace gânditor.

— Anul trecut l-am văzut alergând la Ascot. Cred şi eu că poate fi un adversar serios calului meu.

— Sir Isaac mai are şi alţi cai?

— Da, vreo câţiva. Sir Isaac e un om curios…

— Ce vrei să spui cu asta?

Horace ridică din umeri.

— Se ştie doar…

Se opri însă, căci simţea că nu e corect să vorbeşti de rău pe un rival. Mary înţelese.

— De unde capătă Sir Isaac bani? – întrebă Mary deodată.

Horace se uită la ea.

— Nu ştiu. Poate că are moşii?

— Aş! Dar eu nu te întreb pentru că aş avea vreun interes deosebit pentru averea lui sau pentru şansele sale. Tot

interesul meu este îndreptat… în altă direcţie, – răspunse Mary, cu o privire şireată.

Horace trebui să facă o sforţare, ca să nu-i strângă mâna. Erau prea mulţi oameni în jurul lor…

Mary schimbă subiectul conversaţiei.

— Hai acum să vedem calul tău.

Horace o conduse spre grajd, unde Nemesis se afla sub îngrijirea groomului său.

Nemesis era o iapă cu membre fine, cu un cap foarte frumos şi un gât zvelt, cum rar se găseşte la un cal pur sânge. La cursele din Cambridge obţinuse cu uşurinţă, anul trecut, locul al patrulea şi de atunci îşi îmbunătăţise mereu forma.

Horace se uita cu priviri critice la ea; ochiul său experimentat nu putea găsi însă nici o greşeală. Nemesis era liniştită şi părea să fie făcută pentru ceea ce trebuia să pună la cale în după amiaza aceea. Horace ştia totuşi că victoria nu va fi uşor de câştigat. În sufletul său nu se îndoise niciodată că va obţine de data asta premiul I. Mai erau şi alţi cai, cunoscuţi ca „sprinteri”. Tempo-ul alergărilor va fi, din cauza aceasta, foarte iute. Dacă Nemesis nu va rezista…

În ziua trecută, cu ocazia deschiderii sezonului, mai câştigase un alt cal din grajdul său un premiu. Faptul acesta îl învioră, deoarece calul acela bătuse pe toţi ceilalţi, cu toate că era un animal greoi. Pe Nemesis se pariase, din cauza asta, sume mici.

Gresham pariase, singur, puţin. El nu paria niciodată sume mari, cu toate că se spunea despre el că pierde şi câştigă mulţi bani în pariuri. Gresham nu se sinchisea de ce se spune de el, de aceea nici nu combătea părerea semenilor săi.

Reducerea cotei de câştig pentru Nemesis avu însă urmări serioase, în legătură cu Timbolino. Era foarte greu să se salveze mizele puse pe acest cal, mizând pe Nemesis. Pentru asta erau, în tot cazul, necesare sume mari de bani.

Horace lua masa, când se alerga pentru cursa a II-a. Pe Lordul Verlond îl părăsise într-o dispoziţie binevoitoare. Spre surprinderea lui Horace, Lordul acceptase invitaţia lui la masă, cu o nepăsare de parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Presupun că nu l-ai invitat şi pe Ikey – îi spuse el cu o clipire sarcastică din ochi.

— Nu, căci nu cred ca Sir Ikey să fie de acord cu mine.

— Asta se poate. De altfel Ikey e invitat de colonelul Black. Un om foarte simpatic, colonelul ăsta. Ultima dată m-a copleşit cu onoruri, ca şi când aş fi fost cine ştie ce persoană oficială sus pusă; şi mi-a arătat atâta respect, ca şi când s-ar fi aşteptat să-l recompensez cine ştie cum pentru condescendenţa sa. Ikey are mare interes, ca Black să-mi facă o impresie bună…

Black vedea şi simţea cum se strânge din ce în ce mai mult plasa în jurul său. Nu ştia ce puteri misterioase lucrează contra lui, trebui însă să constate din zi în zi mai mult, că planurile sale erau parate. Descoperea mereu noi obstacole în drumul său. Se decisese acum să facă decontul definitiv.

În drum spre locul de curse, fu deşteptat din visurile sale de gălăgia pe care o făceau pariorii. Totul era în fierbere. Lângă el striga cineva: „şapte la unul! şapte la unul pentru Nemesis!” Black înţelegea destul, ca să ştie că se întâmplase ceva cu favoritul său. Întâlnindu-se cu unul din cei care încheiau pariuri, pe care-l cunoştea superficial, îl întrebă:

— Ce cal are şanse, după părerea d-tale?

— Timbolino.

Ceva mai departe, îl găsi pe Ikey stând la bariera. Baronul era palid şi iritat.

— Din ce cauză a ajuns calul d-tale iar pe planul întâi?

— Am mai încheiat câteva pariuri.

— Ce face?

— Da. Am fost nevoit să fac asta. Dacă pierd atunci pierd mai mult decât pot plăti. Şi atunci nu mă mai interesează. Ţi-am spus doar, că sunt complet distrus în cazul când

Timbolino nu câştigă. Afară numai dacă d-ta mai poţi face ceva pentru mine. D-ta ai să mă ajuţi, nu-i aşa Black? N-are nici un sens ca să avem secrete unul faţă de altul.

Black se uită atent la el. Dacă Timbolino pierdea, atunci Sir Isaac intra şi mai mult sub stăpânirea sa şi atunci putea uza de numele lui, cât şi de poziţia-i socială, mai mult ca până acum.

— Dacă afurisitul ăla de Verlond n-ar fi atât de câinos – continuă Sir Ikey.

— A aţâţat direct fata contra mea. Fata mă tratează acum ca şi când n-aş exista pe lume. Şi eu credeam că totul e în regulă! Am pariat atât de mult, numai pentru că speram să capăt banii ei.

— Dar ce s-a întâmplat?

— M-am întâlnit chiar acum cu Lady Mary şi am avut o discuţie neplăcută. Fata era rece ca gheaţa şi m-a respins pur şi simplu. E teribil!

În momentul acela, mulţimea începu să se agite. Peste marea de capete, Black şi Sir Isaac puteau vedea şepcile jockeilor, care se duceau la start.

Sir Isaac evitase dinadins să se ducă în apropierea peluzei, după ce aruncase o privire asupra calului său. Horace, din contra, supraveghe pe al său până în ultimul moment. Controla dacă curelele erau bine strânse, dacă era bine aşezat căpăstrul şi mai dădu ultime instrucţiuni jockeului. Se uită după Nemesis şi abia apoi se îndreptă spre centru.

— Stai puţin, Gresham – îl strigă Lordul, care venea în urma lui.

— Crezi că iapa d-tale va câştiga?

— Da. Acum sunt sigur de asta. Am toată încrederea.

— Crezi că Timbolino se va plasa pe locul I, dacă Nemesis nu câştigă?

— Da. Cred şi asta – răspunse Gresham mirat.

Lordul Verlond îşi trecu de câteva ori cu mâna pe obraz, parcă ar fi fost absent. Îl întrebă apoi, făcându-se că e indiferent:

— Dacă te-aş ruga să împiedici calul d-tale să câştige?

De mânie, Gresham se roşi ca focul.

— Glumeşti, d-le Verlond?

— Nu glumesc deloc. Vorbesc cu d-ta ca cu un om de onoare, şi aştept ca să-mi respecţi încrederea. Să presupunem că te-aş ruga serios să faci ca Nemesis să rămână înapoi… Ce zici?

— Nu voi face aşa ceva. Dar nu înţeleg…

— N-are nici o importanţă dacă înţelegi sau nu. (Lordul vorbea acum cu tonul său obişnuit). Dacă le-aş ruga şi ţi-aş promite, ca răsplată, îndeplinirea dorinţei d-tale cea mai fierbinte… ai face-o atunci?

— Nu. Cu nici un preţ – răspunse Horace, serios.

Pe faţa bătrânului Lord flutură un zâmbet amar.

— Înţeleg.

— Dar eu nu pot înţelege de ce mi-ai pus întrebarea asta. Ştii doar…

Horace era ca zăpăcit.

— Eu ştiu numai că d-ta crezi că am vrut să te fac să-ţi reţii calul, pentru că am pariat pe celălalt. Te-aş sfătui să nu fi prea mândru pe propria-ţi onestitate. S-ar putea să regreţi peste câteva zile, că nu mi-ai îndeplinit rugămintea.

— Dacă mi-ai spune… – începu Horace.

Cererea asta subită a Lordului care, cu toate apucăturile sale bizare, era totuşi un adevărat sportsman, îl zăpăcise cu totul.

— N-am să-ţi spun nimic… pentru că n-am ce să-ţi spun.

Horace îl conduse pe scara ce ducea la tribună. Atitudinea bătrânului îi răscolise toate sentimentele. Îl cunoştea ca pe un om excentric; ştia de asemenea că Verlond avea renumele unui om rău, cu toate că nu existau dovezi pentru acest renume. Dar nu i-ar fi trecut prin gând niciodată, nici chiar atunci când s-ar fi gândit cu ură la el, că nemernicul acela de bătrân, – aşa-i zicea acum Horace – să-i fi putut cere serios, să facă să fie reţinută iapa de la alergare. Nu putea crede aşa ceva! Îşi aduse aminte că Lordul Verlond

era preşedintele şi conducătorul multor alergări de cai şi că era membru al unuia din cele mai renumite cluburi sportive din lume.

Îşi făcu drum până sus, unde zărea pălăria cu pana albă a Lady-ei Mary.

— Pari indispus – îl întrebă ea.

— Te-a supărat unchiul?

— Nu.

— A căpătat Nemesis dureri de cap?

— Mi-am adus aminte de ceva neplăcut.

Toţi caii erau acum adunaţi la potou.

— Calul tău stă la margine – strigă Lady Mary.

Horace se uită prin binoclu şi putu recunoaşte şapca cafenie şi bluza verde a jockeului său. De asemenea recunoscu bluza albă cu dungi cenuşii a jockeului lui Timbolino, care-şi găsise loc în partea dinăuntru.

Cei douăzeci şi patru de cai erau iritaţi şi împiedicară timp de zece minute darea semnalului de pornire. Starterul, un scoţian, aşteptă mai întâi, răbdător, câteva clipe. Începu apoi să comande, să dea sfaturi şi la urmă, să înjure! De, el n-avea nici un respect pentru favoritul jockeilor!

Horace îşi reveni acum din sperietura ce i-o cauzase propunerea Lordului, care discuta liniştit lângă el, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Faptul că darea semnalului de pornire întârzia, însemna pentru Sir Isaac o încordare aproape insuportabilă a nervilor. Mâinile-i tremurau; şi o spaimă groaznică-l cuprinse în momentul când se dădu semnalul de pornire. Câmpul se împărţi mai întâi în trei grupuri; caii se împrăştiară apoi pe toată pista şi goneau într-un galop tunător, pe drumul care-i ducea spre ţintă.

Din mulţime se auziseră, în momentul pornirii, strigăte. Toate binoclurile erau acum îndreptate spre pistă. Primele sute de metri nu se observă nici o deosebire. Startul fusese admirabil. Fugarii se apropiau ca la paradă. Deodată, un cal o luă înainte. Era Timbolino.

— Se parc că Timbolino o să câştige – spuse Horace cu o linişte filosofică.

— Nemesis e prea încercuită de alţi cai.

Jockeul de pe Nemesis căuta o ieşire. Calul său era prins între alţi doi, ai căror călăreţi nici nu se gândeau să-i dea drumul. Abia după ce au parcurs aproape jumătate din drum, jockeul reuşi să-şi scoată calul din strâmtoare. Rămase puţin înapoi şi-i ocoli pe cei care îl încercuiau.

Jockeul lui Sir Isaac era sigur de izbândă. Nu se uitase tot timpul înapoi. Nici n-avea nevoie, căci locul său era un loc admirabil. Ca să se convingă dacă-l ameninţă vreun pericol, se uită o dată înapoi şi zări pe Nemesis apropiindu-se din ce în ce. Ochiul său experimentat îi spuse că aici zace pericolul.

Jockeul lui Nemesis îşi antrenă calul la vreo sută de metri înaintea ţintei şi mai că-l ajunse pe Timbolino.

Văzând acest lucru, jockeul lui Timbolino începu să lucreze cu mâinile şi pintenii. Docil, Timbolino ascultă imediat de poruncă.

Ambii cai erau acum pe aceeaşi linie şi cu mult înaintea celorlalţi. Avantajul părea de partea lui Timbolino. Horace ştia însă că animalul din mijloc are o şansă mai bună. El vizitase terenul şi ştia că la mijloc pista era mai compactă.

Timbolino răspundea din răsputeri ostenelilor călăreţului său şi reuşi chiar s-o ia înaintea lui Nemesis. Jockeul acesteia scoase atunci biciuşca, dar nu o întrebuinţă. Se uită atent la Timbolino şi, la douăzeci de metri departe de ţintă, îi dădu drumul! Dar şi Timbolino nu se lăsă mai prejos şi când ambii cai trecură prin faţa arbitrului, numai el ar fi putut spune cine e învingătorul.

Horace se întoarse spre Lady Mary. Pe buze îi flutura un surâs critic.

— Nemesis a câştigat – strigă ea.

— Nu-i aşa?

— Ochii îi luceau de plăcere.

— Nu pot spune precis. Căci erau prea aproape unul de altul, ca să se fi putut vedea de aici.

Horace se uită apoi spre Sir Isaac. Baronul tremura ca varga.

— Există cineva, care aştepta rezultatul cu mai multă frică decât mine – se gândea Gresham.

Mulţimea era foarte agitată. Abia acum se paria cu pasiune, căci nu se înălţaseră încă numerele.

Ambii cai îşi aveau partizanii lor.

Deodată se auzi un zgomot infernal. Arbitrul decisese că a fost un match nul! O cursă moartă! Două zerouri marcau rezultatul pe tabelă.

— La naiba! – fu singurul lucru ce-l putu spune Horace, repezindu-se cât putu mai iute pe partea cealaltă a pistei. Sir Isaac după el. În drum, Black îl opri.

— Lasă să se repete cursa! A fost o fericire neaşteptată că Nemesis l-a ajuns pe Timbolino. Jockeul d-tale a dormit! Ascultă-mă pe mine şi lasă să se repete cursa!

Sir Isaac ezită.

— Acum aş căpăta jumătate din premiu şi jumătate din pariuri! – răspunse el gânditor.

— Caută să obţii totul! Haide! Nu-ţi fie teamă! Şi eu cunosc meseria. Nimic nu te poate împiedica să fii victorios!

Încet, Sir Isaac o porni spre locul unde stăteau caii.

Gresham era deja acolo. Bine dispus, se uită la baron.

— Ei bine, Sir Isaac, ce ai de gând să faci?

— Ce crezi d-ta? – îl întrebă acesta bănuitor.

Sir Isaac era convins că toţi oamenii sunt pungaşi.

El credea că cel mai bun lucru e tocmai contrariul celor ce dorea concurentul său. Ca orişicare om bănuitor, aprecia greşit pe alţii.

— Cred că-i bine să ne împărţim premiul. Caii au alergat greu. Sunt convins că Nemesis a avut ghinion, altfel câştiga.

Vorba asta îl decise pe Sir Isaac.

— Nu. O să repetăm cursa.

— Cum crezi. Am însă dreptul să te previn. Calul meu a fost încolţit în prima jumătate a cursei; altfel ar fi câştigat uşor. A trebuit…

— Ştiu toate astea – îl întrerupse aspru baronul.

— Vreau mai bine o decizie clară.

Horace clătină din cap şi se îndreptă spre îngrijitorul calului, ca să se sfătuiască cu el. Dacă baronul voia ca alergarea să se repete, el nu se putea opune. Legea curselor de cai zicea lămurit că, pentru ca premiul să poată fi împărţit, era nevoie ca posesorii ambilor cai să se înţeleagă între ei.

Sir Isaac anunţă direcţia curselor de intenţia sa şi se hotărî ca decizia să se obţină înaintea ultimei curse a acelei zile.

Tramber tremura de iritaţie, când se înapoie spre Black.

— Nu ştiu dacă ai dreptate. Gresham spune că iapa sa a fost înghesuită. Eu n-am văzut asta. Întreabă d-ta, te rog.

— Nu-ţi face griji inutile. Nu te irita. Ai să câştigi cursa definitivă tot aşa de uşor, cum îmi e mie să mă duc la peluză.

Sir Isaac nu se liniştise însă. Întrebă pe un cunoscut al său, un ziarist, care se înapoia de la oficiul poştal:

— Ai văzut cursa?

— Da, Sir Isaac. Probabil că Gresham a insistat să se repete alergarea?

— Nu. N-a făcut asta. Eu cred că a fost numai o coincidenţă nenorocită că Timbolino n-a ieşit primul.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de părerea d-tale Calul d-lui Gresham ar fi putut să fie uşor învingător dacă n-ar fi fost prins între alţi doi cai.

Tramber povesti colonelului cele auzite.

— Doar n-ai să te iei după vorbele unui ziarist? – răspunse Black cu dispreţ.

— Ce ştiu ei? N-am şi eu ochi?

Dar Sir Isaac nu se putea linişti deloc.

— Indivizii ăştia sunt buni cunoscători. Îmi pare rău că n-am împărţit premiul.

Black îşi bătu amicul pe umeri.

— Începi să te pierzi cu firea, Ikey. Ai să-mi mulţumeşti diseară, la masă, că ţi-am salvat multe mii de lire! Aşa-i că Gresham s-a opus?

— Cine? Gresham?

— Da… Ce a spus?

— Nu s-a opus. Era de părere să nu muncim prea mult caii.

Black râse.

— Dar asta-i stupid! Îţi poţi închipui cât se sinchiseşte un om ca Gresham dacă animalul său e obosit sau nu! Nu, dragă Ikey, Gresham a fost tot atât de atent ca şi mine. A văzut că leneşul d-tale de jockeu ar fi putut câştiga cursa, dacă n-ar fi dormit. Desigur că n-a vrut să rişte o a doua cursă. Te asigur că Timbolino va câştiga cu uşurinţă.

Optimismul colonelului îi dădu şi lui Sir Isaac puţin curaj, aşa că aşteptă acum decizia ceva mai bine dispus. Dispoziţia sa bună spori, auzind cum cei mai mulţi spectatori se exprimau cam la fel cu Black. Toţi pariau pe Timbolino. Contra iepei se putea paria 2:1.

Buna dispoziţie a lui Sir Isaac nu ţinu însă decât foarte puţin.

Gresham fusese cu Mary să ia un ceai şi stătea tocmai la intrarea spre tribună, când auzi strigând: „2: 1 contra Nemesis”.

— Doar nu vor paria contra calului meu? – se întrebă el mirat.

Făcu semn unui cunoscut, care tocmai trecea pe acolo.

— Ce, se pariază contra calului meu?

— Da. Un agent primeşte orice ordine.

— Du-te, te rog, şi pariază pentru mine atâţia bani, câţi poţi. Vezi să aduci cota la 1:1.

Gresham nu era un jucător pasionat, dar era om deştept şi priceput în afaceri. Putea să judece ce s-a întâmplat. Faptul

că el începuse să parieze pe propriul său cal, a făcut mare impresie. Interesul pentru Timbolino scăzu şi se îndrepta acum spre Nemesis.

Apoi iar se încheiară pariuri mari pe Timbolino.

Black nu parie aşa, într-o doară. Vedea aici o şansă să câştige uşor parale. Credea în cele ce-i spusese lui Sir Isaac şi era convins că jockeul nu şi-a dat destulă osteneală. Mai avea ceva credit pe piaţa şi de aceea paria pe sume mari.

Şi iarăşi se schimbă situaţia şi iar era Timbolino favoritul! Interesul pentru Nemesis scăzuse, – 6:4, apoi 2:1, apoi 5: 2.

Acum însă soseau pariuri din afară, telegrafic. Descrierea şi rezultatele curselor apăruseră în rubrica sporturilor a ziarelor din Anglia, Irlanda şi Scoţia.

Şi cei mici reîncepură să ponteze. Unii sperau să-şi recupereze pierderile, alţii să-şi mărească câştigul.

Mai toţi pariau pe Nemesis. Reporterii obiectivi nu aveau alt interes, decât să adune ştiri precise şi să descrie cele întâmplate, aşa cum s-au petrecut într-adevăr. Reporterii vedeau însă lucrurile altfel de cum le vedeau Sir Isaac şi Black.

Ultima cursă era fixată pentru ora patru şi jumătate. Timbolino şi Nemesis fură conduşi ceremonios la start!

Chestiunea locului era acum indiferentă. Caii erau călăriţi de doi jockei experimentaţi. Startul nu dură mult. Pornirea a doi cai nu implică un start regulat. Deşi se părea că totul e în regulă şi că ambii cai vor porni deodată, când semnalul fu dat, Nemesis se învârti o dată în jurul său şi pierdu ceva teren.

— Pariez pe Timbolino! – zbieră cineva cu o voce ascuţită.

— Ţin pariul, 3:1 – se auzi răspunsul. Propunerea fu acceptată din mai multe părţi.

Sir Isaac urmărea cursa de la peluză. Black stătea lângă el.

— Vezi, ce ţi-am spus? Ai banii ca şi în buzunar! Uită-te, cu trei lungimi avans. Cursa asta n-o poţi pierde, Ikey – vorbea colonelul.

Jockeul n-o gonea deloc pe Nemesis. Se mulţumea cu trei lungimi în urma lui Timbolino. Gresham, care urmărea tactica jockeului său, era mulţumit.

Ambii cai alergau liniştiţi. La kilometrul 8 jockeul lui Nemesis dădu drumul hăţurilor şi, fără vreo încordare vizibilă, Nemesis câştigă teren. Jockeul, care ştia acum ce poate calul său, îl reţinu intenţionat. Restul cursei a fost simplu de tot. De fapt a fost mai mult o plimbare, până la ultimii piloni înainte de ţintă. În clipa aceea jockeul de pe Timbolino se uită înapoi.

„E pierdut” spuse Gresham către sine însuşi. Ştia din experienţă cu unii jockei se uită înapoi atunci când simt cum calul de sub ei începe să slăbească.

Două sute de metri înaintea ţintei, Nemesis o porni la drum, îl ajunse pe Timbolino uşor, o luă înainte, (deşi jockeul lui Timbolino îl lovi de două ori cu biciul şi-l făcu să sară cu un cap înainte) şi câştigă cursa cu o lungime şi jumătate.

Sir Isaac nu voia să creadă. Răsuflă greu, lăsă să-i cadă binoclul şi se uita speriat la Timbolino.

Era precis: calul său fusese învins, cu mult înainte de ţintă!

— Jockeul reţine dinadins calul! – urlă el, ieşit din sărite.

— Uitaţi-vă la şarlatanul ăla! Am să-l dau în judecată! Nu se călăreşte aşa!

Mâna lui Black îi prinse braţul ca într-un cerc de fier.

— Taci din gură! Vrei să ştie toată lumea, că eşti falit? Alergarea a fost în regulă. Ai fost învins. Şi eu am pierdut ca şi d-ta! Hai să plecăm!

Sir Isaac se strecură prin mulţimea care discuta rezultatul cursei. El era ca ameţit şi nu putea concepe ce înseamnă rezultatul acesta pentru el. În disperarea şi uluiala sa înţelegea numai un lucru: Timbolino pierduse! Avea numai o imagine palidă a faptului că era ruinat, dacă Black nu l-ar salva din situaţia asta. Aceasta era singura speranţă ce-i mai rămânea.

— Calul a fost reţinut intenţionat – murmură el sobru.

— Ar fi fost imposibil ca să piardă. Nu-i aşa Black?

— N-ai să isprăveşti odată? – se răsti Black la el.

— Ai să-ţi atragi cele mai mari neplăceri, dacă n-ai să taci din gură.

Îl conduse la un bar şi-i dădu să bea un brandy. Încetul cu încetul, baronul îşi reveni. Reveni la realitate şi-i apăru în faţă situaţia dezastruoasă în care se găsea.

— Nu pot plăti, Black. Ce catastrofă! Ce idiot am fost, că am acceptat propunerea d-tale! La naiba! D-ta ai făcut un pact cu Gresham… de ce m-ai sfătuit? Cât ai câştigat la înşelăciunea asta?

— Taci din gură! Eşti un idiot, Ikey! De ce faci scandal? Ţi-am spus doar, că şi eu pierd tot atât de mult ca şi d-ta. Trebuie să facem acum un plan, ca să ne procurăm bani noi. Cât ai pierdut?

Sir Isaac clătină din cap.

— Nu ştiu. Şase-şapte mii de lire. Şi momentan n-am decât şase până la şapte sute de lire. E o catastrofă groaznică pentru mine! Black, un om în situaţia mea!… Va trebui să-mi vând caii!

— Situaţie?

— Black râse.

— De asta nu m-aş sinchisi acum. D-ta vorbeşti de poziţie socială? Parcă nu trăieşti pe pământ! Nu vezi că amândoi n-avem poziţie socială? Cine se întreabă dacă d-ta îţi plăteşti datoriile de onoare sau nu? Lumea s-ar mira mai mult dacă ai plăti, decât dacă n-ai plăti. Scoate-ţi odată prostia asta din cap şi cuminţeşte-te! Poţi să-ţi recâştigi tot ce-ai pierdut. Ba mai mult chiar. Înainte de toate, trebuie să te însori. Şi asta cât mai curând. Şi-apoi, trebuie ca Lady Mary să moştenească averea unchiului ei… tot aşa de iute…

Ikey se uită cu dispreţ la el.

— Chiar dacă m-ar lua în căsătorie, tot ar trebui să aştept ani de zile.

În drum spre casă, îi ajunse un individ, care se adresă baronului:

— Scuzaţi, Sir Isaac, am să vă predau plicul acesta.

— Pentru mine?

— Ikey desfăcu surprins plicul şi scoase din el un bileţel şi patru bancnote a o mie de lire fiecare.

Cu respiraţia tăiată, citi Tramber: „Plăteşte-ţi datoriile şi fă-te om cumsecade. Păzeşte-te de colonelul Black ca de ciumă şi apucă-te de muncă serioasă, ca să-ţi câştigi existenţa”.

Scrisul era prefăcut. Stilul era însă, nu încăpea nici o îndoială, al Lordului Verlond.

CAPITOLUL XIII.

CINE ERAU „CEI PATRU”?

Lordul Verlond citea, la dejun, ziarul „Times”

Dejunul era, în casa Lordului, un lucru anost. Lady Mary, care şedea la capătul celălalt al mesei, îmbrăcată într-o toaletă de dimineaţă splendidă, era mulţumită că-şi putea citi în linişte scrisorile şi ziarele. Nu se aştepta ca unchiul său să înceapă o discuţie cu ea.

Lordul se uită gânditor la nepoata sa. Faţa sa avea totdeauna o aparenţă de omenie când nu discuta duşmănos cu alţi oameni. Privirea sa era însă îndreptată azi asupra ei cu o expresie, pe care Mary nu o mai văzuse încă.

— Poţi să suporţi o mare surpriză, Mary?

Ea surâse, cu toate că avea o presimţire ciudată. Mai trecuse odată, în casa asta, printr-o spaimă mare.

— Cred că am s-o pot suporta.

Lordul tăcu o clipă, uitându-se însă necontenit la ea.

— N-ai să leşini, dacă ai să afli că fluşturaticul de frate-tău trăieşte?

— Trăieşte? Fratele meu trăieşte? – sări ea în sus.

Verlond nu mai avea nevoie s-o întrebe cum o influenţa ştirea asta. Obrazul i se roşise şi ochii îl străluceau de bucurie.

— E adevărat?

— Da. E adevărat. Ciudat, cum se perindă unele lucruri în viaţă. Eu credeam că e mort… şi tu credeai la fel, nu-i aşa?

— Ah, nu vorbi astfel, unchiule! Tu singur nu crezi ceea ce spui.

— Ba, eu cred tocmai aşa cum spun – se răsti el la ea.

— Băiatul a fost foarte obraznic cu mine. Ştii tu ce mi-a spus înainte de a pleca? Ştii tu ce poreclă mi-a dat?

— Dar… asta a fost acum şaisprezece ani!

— Din partea mea putea să fi fost acum şaisprezece mii de ani! Mi-e absolut indiferent cât e de atunci. Mi-a spus-o, şi basta! A spus că sunt un bătrân vorbăreţ şi plicticos. Ce zici de aşa ceva?

Mary râse. Şi trăsăturile feţei Lordului se înveseliră puţin.

— Bineînţeles că tu poţi să râzi. Dar nu e atât de uşor pentru un membru al Camerei Lorzilor ca să fie poreclit de către un elev al şcolii din Eton, aşa cum a făcut-o frate-tău. De câte ori îmi aduceam aminte de cuvintele astea, precum şi de plecarea lui în America, trebuia să-mi zic că a murit. Afară de asta, eu sunt un drept-credincios, dau destule ofrande şi mă pot aştepta la o recompensă din partea lui Dumnezeu. Nu-i aşa?

— Unde se află acum fratele meu?

— Nu ştiu. L-am urmărit până-n Texas. Se pare că a lucrat acolo la o fermă, până ce a împlinit douăzeci de ani. De acolo mi-a fost greu să-l urmăresc.

— Va să zică, tot te-ai interesat de el? Ai pus să se cerceteze?

O clipă, Lordul rămase perplex.

— N-am făcut aşa ceva. Ce? Crezi că am să arunc bani buni şi frumoşi pe fereastră, ca să aflu unde se învârteşte potaia aia?

— Ah, taci din gură. Tot ai făcut-o. O ştiu precis. De ce vrei să apari totdeauna ca un om rău?

— Aşadar, a fost găsit pe undeva, mi se pare – răspunse Lordul supărat.

— Asta înseamnă că o mare parte din averea mea, pe care ai fi moştenit-o tu, va trece asupra lui. Gresham nu o să mai vrea să ştie de tine!

Mary surâse.

Lordul se sculă de la masă şi se duse spre uşă,

— Spune-i hoţomanului ăsta… – începu el.

— Cui?

— Bineînţeles lui James… că nu vreau să fiu deranjat de nimeni. Ai înţeles?

Lordul Verlond avea foarte mult de lucru în dimineaţa aceea. Dar colonelul Black, precum şi prietenul său, n-au stat degeaba. Era începutul săptămânii, luni, o zi în care toate datoriile trebuiau să fie plătite. „Bookmakerii” aşteptau cu ceasul în mână, ca Black şi Sir Isaac să-şi plătească datoriile cu care erau înscrişi la ei. Spre marea mirare a tuturor acelora care cunoşteau situaţia, obligaţiile acestor doi bărbaţi fură ţinute cu mare punctualitate.

„Firma” primise pe neaşteptate fonduri noi…

După amiaza şi-o petrecu, Sir Isaac, foarte bine dispus. Căpătase iarăşi speranţe pentru viitor! Datoriile sale de onoare erau achitate, putea să se arate iar printre oameni… În drum spre biroul lui Black, fredona o melodie uşoară.

Colonelul nu era însă la birou. Sir Isaac se duse atunci acasă la el, în Chelsea.

— Vii tocmai la timp. Am să-ţi comunic ceva foarte plăcut. Şi d-ta aparţii doar acelora care se tem de „cei patru”. O societate curioasă. Nici d-ta n-ai să crezi că un membru al clubului „Wesley”-enilor ar fi capabil de faptele care se pun în sarcina „celor patru”.

D-l Charles Grimburd, director de bancă, un cunoscător în ale artei şi un mare mecena; ai auzit, i desigur, de el. Apoi, Wilkonson Despard; pe ăsta îl bănuiam eu de mult, – am urmărit articolele sale din ziare, mai ales cele din „Post Herald” care este totdeauna bine informat de cele ce fac „cei patru”. Despard ăsta a mai scris şi despre problemele sociale. Locuieşte în Jermyn Street. Am însărcinat pe cineva să facă cunoştinţă cu servitorii tăi. A reuşit să afle amănunte de la intendentul lui. Intendentul a pierdut de curând mulţi bani la curse. Iată deci lista „celor patru”. Pe listă când îi vezi, nu-ţi inspiră atâta respect, ca atunci când îţi apar cu masca pe faţă.

Sir Isaac citi cu mult interes numele scrise.

— Dar aici sunt numai trei nume. Cine e al patrulea?

— Al patrulea e şeful… Nu-ţi poţi închipui cine ar putea fi? Bineînţeles că Gresham.

— Gresham?

— Ce-i drept, n-am o dovadă sigură. Presupun numai. Aş putea paria că nu mă-nşel. Gresham se potriveşte de minune. El poate organiza şi ticlui toate detaliile.

— Eşti sigur că Gresham e al patrulea?

— Bineînţeles.

Black terminase cu îmbrăcatul.

— Unde te duci astă seară?

— Mai am ceva de făcut. Nu cred să te intereseze.

— Se răzgândi.

— Ba se poate ca totuşi să te intereseze. Hai cu mine. Ai cinat de-acum?

— Nu încă.

— Din păcate, nu te pot invita. Mai am o convorbire importantă care cere să fiu atent şi prevăzător. De altfel nici nu eşti îmbrăcat pentru masă. Pentru vizita noastră, merge. În partea aceea a oraşului nu se cere toaletă de seară.

Îşi puse un palton lung, pe care-l închise până la gât. Pe cap îşi puse o pălărie moale de fetru şi-i spuse:

— Hai să mergem.

Strada era întunecoasă. Un vânt aspru sufla cu putere. Colonelul Black făcuse bine că se îmbrăcase cu un palton gros. Merseră pe jos până la Vauxhall Bridge Road. Acolo Sir Isaac refuză să mai meargă pe jos.

— Ce naiba! Mie nu-mi plac marşuri de astea.

— Mai ai puţină răbdare. N-ai să vrei să opresc aici în Chelsea o maşină şi să spun şoferului unde să ne ducă? De unde ştiu eu că nu suntem supravegheaţi? Mi se pare că nu te gândeşti la asta.

— Dar şi aici poate să ne urmărească.

— Posibil. Dar e mai puţin sigur că se va auzi unde mergem.

Opri o maşină şi spuse şoferului adresa atât de încet, încât nici Sir Isaac n-o înţelese.

Black se uita prin ferestruia din partea dinapoi a maşinii.

— Deocamdată nu s-a luat nimeni după noi, Chestiunea nu e prea importantă. Dar dacă unul din „cei patru” ar fi aflat că planurile lor au fost trădate, s-ar putea naşte mari neplăceri pentru noi.

Automobilul o luă pe strada întortocheată, care duce de la Oval la Kensington Green. Trecu apoi în Camberwell Road. Cam pe la jumătatea străzii, Black bătu la fereastră; făcu un semn şi maşina opri.

Colonelul se dădu jos din maşină, urmat de Sir Isaac.

— Aşteaptă-ne acolo-n colţ.

Strada era plină cu case mici, sărăcăcioase, în care locuiau negustori modeşti şi meseriaşi. Cu ajutorul unei lămpi de buzunar, Black căută şi găsi numărul casei pe care o vroia. Ajunseră în fine în faţa unei case înguste, mici, cu o grădiniţă în faţă. O fetiţă deschise uşa, auzind bătaia lui Black.

— D-l Farmer e acasă?

— Da. Poftiţi înăuntru.

Fetiţa îi conduse sus pe scară şi bătu la o uşă, pe stânga.

Se auzi un „intră”. Camera, în care pătrunseseră era sărăcăcios mobilată şi prost luminată, numai de flacăra

focului din sobă. La masă şedea un bărbat, care se ridică la intrarea lor.

— Trebuie să-ţi explic – se adresă Black lui Sir Isaac, – că d-l Farmer a închiriat camera asta pentru câtva timp. Vine numai ocazional aici, ca să se întâlnească cu prietenii săi. Domnul acesta, (acum se adresa străinului) este un bun prieten al meu.

Închise apoi uşa şi aşteptă până ce fetiţa, care-i condusese sus, părăsi camera şi coborî scara.

— E mai avantajos să ne întâlnim într-o casă ca asta – spunea d-l Farmer, – căci cea mai mică mişcare o face să se cutremure de sus până jos şi se aude totul.

Farmer imita, în expresii, pe oamenii culţi. Vocea lui era însă aceea a unui om de rând, care petrecuse mult timp în preajma oamenilor bine situaţi şi se căznea acum să le imite expresiile, fără însă a putea să le imite şi tonul.

— Poţi vorbi fără teamă, d-le Farmer. Domnul acesta are toată încrederea mea. Suntem amândoi la fel de interesaţi de caraghioslâcul acela de societate secretă. După câte înţeleg eu, ai plecat din serviciul d-lui Wilkonson Despard?

— Da. Am părăsit ieri serviciul.

— Ai aflat cine e al patrulea?

Individul ezită.

— Nu sunt sigur. E mai bine să vă spun cinstit, că n-am certitudinea absolută că cel de al patrulea ar fi d-l Horace Gresham.

— Dar d-ta mi-ai spus că el e, când i-am pronunţat eu numele – întâmpină Black.

Celuilalt nu-i păsa de bănuiala care reieşea din vorbele lui Black.

— Aveţi dreptate. Dar pe ceilalţi trei îi cunosc în schimb bine. Cu al patrulea n-am avut încă nimic de a face. Venea de obicei seara târziu. Nu l-am văzut niciodată la faţă. Şi nici vocea nu i-am auzit-o vreodată. Eu îi deschideam numai uşa de la intrare şi el se ducea de-a dreptul în biroul d-lui

Despard. Dacă aţi şti cum sunt orânduite încăperile, veţi înţelege imediat, că este imposibil să auzi ceva.

— Dar cum ai aflat că ei sunt „cei patru”?

— Hm… aşa cum află de obicei servitorii, – am tras cu urechea.

D-l Farmer era jenat.

— Şi totuşi n-ai putut afla cine e şeful?

— Nu.

— Ai mai aflat ceva nou?

— Da. Înainte de a pleca de-acolo, am aflat că alegerea a căzut pe dv. adică dv. sunteţi primul pe care vor să-l pedepsească.

— Adevărat?

— Am auzit cu urechile mele. Asta a fost noaptea trecută. De faţă erau numai „trei”. Şeful venea de obicei numai când trebuia să se decidă ceva important. Şeful aducea bani, când era nevoie, şi împărţea rolurile. De asemenea, tot el desemna pe aceia care trebuiau să fie pedepsiţi. El v-a pus pe listă. Asta o ştiu precis. Alaltăieri au avut o întâlnire, cu care ocazie s-a vorbit de dv.

— Cum de ai putut auzi asta?

— Mă găseam în odaia învecinată. Lângă încăperea în care se ţin de obicei conferinţele, se află o garderobă. La uşa acesteia aveam eu o cheie.

Black se sculă de pe scaun şi se făcu că vrea să plece.

— E foarte regretabil că d-ta nu mai eşti în serviciul acestui domn Despard.

— Dar de mine au vorbit „cei patru” vreodată? – întrebă acum Sir Isaac.

— Nu vă cunosc – răspunse politicos Farmer.

— Nici nu e nevoie să ştii cum mă cheamă – răspunse baronul iute.

— Deoarece am pierdut slujba, sper că veţi face tot ce vă stă în putinţă ca să găsesc o ocupaţie. Poate că unul din dv. are nevoie de un servitor credincios…

Se uită la Sir Isaac, ca şi când ar găsi mai degrabă la acesta un post, decât la Black.

— Nu. Nu am nevoie de cineva care ascultă la uşi şi care să mă spioneze – răspunse cu brutalitate baronul.

Expresia aceasta ofensatoare nu părea să-l jignească pe d-l Farmer. Înclină numai puţin capul, dar nu răspunse nimic.

Black îi întinse două bancnote.

— Iată douăzeci de lire. Ai primit în total două sute douăzeci. Dacă mai afli ceva într-adevăr interesant pentru mine, voi urca suma la trei sute; dar să ne înţelegem: trebuie să fie ceva cu totul important. Caută să rămâi în legătură cu servitorii… îi cunoşti pe toţi? Ai vreun motiv, care să te împiedice să mai intri în casa lui Despard?

— Nu. Am fost concediat pentru neglijenţă.

— Cunoşti adresa mea şi ştii unde mă poţi găsi. Dacă se va întâmpla ceva, anunţă-mă.

— Prea bine.

— Au „cei patru” de gând să întreprindă ceva în zilele următoare?

— Nu. Vă pot spune precis că nu. I-am auzit spunând că ar fi prielnic, dacă s-ar despărţi pentru câtva timp. Unul din ei voia să plece pe continent, pentru vreo lună; altul vroia să se ducă în America, pentru ca să mai afle ce e cu concesiunile sale miniere. Au fost cu toţii de acord că nu e necesar să se întâlnească luna viitoare. De aici deduc eu că nu se va întâmpla nimic important.

— Foarte bine. Excelent! – exclamă Black.

Strânse mâna lui Farmer şi ieşi din cameră urmat de Sir Isaac.

— Trebuie să fie foarte neplăcut să ţii o asemenea creatură în casă – se exprimă Sir Isaac, în drum spre taxiul care-i aştepta.

— Sigur! Dar nu e casa mea şi eu n-am nici un fel de prejudicii. În general cred că nu e bine să şperţuieşti pe servitori, ca să afli secretele stăpânilor lor. În unele cazuri însă, un asemenea procedeu e complet justificat.

CAPITOLUL XIV.
MĂRTURIA LUI WILLIE IAKOBS.

După plecarea lui Black şi a lui Sir Isaac, acela pe care Black îl numise „d-l Farmer”, se pregăti să plece şi el, după ce a mai stat câteva clipe. Când ajunse în stradă, automobilul vizitatorilor săi dispăruse de acum de mult.

„D-l Farmer” o luă pe Camberwell Road. La lumina becurilor de gaz se putea vedea că e bine îmbrăcat, deşi nu extravagant.

Se sui într-un tramvai, pe care-l părăsi în apropiere de Elephant & Castle şi o porni în grabă spre New Kent Road. De acolo se îndreptă spre una din străduţele simple, care duceau în labirintul de străzi sărăcăcioase ale cartierului, îngrădit la est de către East Street, la vest de New Kent Road. Casele vechi fuseseră înlocuite aici cu o casă modernă. O lampă roşie, mare atârnată în faţa unui portal impunător, arăta vecinătăţii că acolo se află un cabinet medical cu farmacie.

În gang se afla o tăbliţă pe care erau scrise numele celor trei medici care practicau acolo. În rând cu tăbliţa cu numele fiecăruia, se mai afla o tăbliţă, înlocuibilă, pe care sta scris dacă medicul respectiv e acasă sau nu.

„D-l Farmer” se apropie de tablou şi înlocui tăbliţa „absent” de lângă primul nume cu una „prezent”. Intră apoi în sala de aşteptare şi de acolo într-o încăpere, pe a cărei uşă era însemnat numele de: „Dr. Welson Graille”.

După ce-şi lepădă pălăria şi paltonul, întrebă pe servitor, care apăruse la strigătul său:

— D-l dr. O'Hara e acasă?

— Da, d-le doctor.

— Pofteşte-l, te rog, la mine.

După câteva minute uşa se deschise şi un bărbat bine făcut îşi făcu apariţia.

— Ei, ai obţinut ceva?

— Au căzut în cursă – răspunse râzând Gonsalez, căci el era d-l Farmer.

— Cred că au de gând să întreprindă ceva. Voiau neapărat să ştie dacă noi avem ceva planuri. Cel mai bun lucru e să-l înştiinţăm pe Manfred. Vreau să ne sfătuim la noapte. Ce zici de Despard? Crezi că o să se supere că i-am întrebuinţat numele?

Gonsalez vorbea acum fără accentul silit, care-l derutase pe Black.

— Sigur că nu.

— L-am ales pe el, pentru că ştiam că pleacă diseară.

— Şi ceilalţi?

— Afară de mecena, nu există niciunul.

— Dar dacă Black cercetează?

— Nu e obiceiul lui. Se va mulţumi să-l supravegheze pe Despard, poate şi pe celălalt, al cărui nume l-am uitat. Despard pleacă diseară, celălalt miercuri, în America. Vezi deci că totul corespunde exact cu ceea ce i-am spus lui Black.

Scoase apoi douăzeci de lire din buzunar şi-i puse pe masă.

— Douăzeci de lire. Poţi face cu ei o faptă bună.

Poiccart îi băgă liniştit în buzunar.

— Am să-i trimit căminului de copii din Brady. Cu asta nu li se va salva viaţa micuţilor, e drept, dar li se va putea face o plăcere.

Deodată pufniră în râs. Le venise aceeaşi idee.

— Ce mutră curioasă ar face Black, dacă ar şti la ce se întrebuinţează banii săi.

— Aşa-i că ar fi dat mult să ştie cine e al patrulea? – întrebă Poiccart.

— Bineînţeles. Aş vrea să ştiu dacă m-ar fi crezut, că eu singur sunt unul din „cei patru” şi că nici eu nu-l cunosc pe al patrulea?

— Şi eu m-am întrebat cine ar putea să fie. Tu, nu?

— M-am dezobişnuit să fiu curios. Oricine ar fi, sunt bucuros că e un om cu suflet larg, care lucrează cu tragere

de inimă pentru interesele noastre. Sunt sigur că a făcut deja lucruri mari şi onorabile.

Poiccart îl aprobă cu seriozitate.

— Apropos. L-am vizitat pe Lordul Verlond. Îţi aminteşti că „No. 4” ne-a îndrumat spre el, ca să-l punem la probă. Lordul e un om amărât şi are o inteligenţă înţepătoare.

Poiccart surâse.

— Ţi-a spus desigur să te duci la dracu?!

— Cam aşa ceva. Cu mare greutate şi cu multe mormăituri din partea lui, i-am ciupit zece şilingi. Dar m-am amuzat ca pentru zece lire.

— Dar nu mi-ai dat banii ăştia pentru fondul nostru.

— Nu, căci erau destinaţi altui scop.

Deoarece pacienţii începură să sosească, încetară cu discuţiile. Un sfert de oră mai târziu, ambii erau adânciţi în munca lor de medici. Pansau răni, examinau pe bolnavi, împărţeau doctorii. Ajutorul lor medical era foarte apreciat în cartier.

Farmacia şi cabinetul medical îşi datorau existenţa dărniciei a trei doctori, care apăruseră ca din senin. Un necunoscut le dărui într-o bună zi cinci mii de lire, apoi le făcu într-o seară o vizită (venise îmbrăcat într-o mantilă lungă neagră şi avea faţa acoperită cu o mască) şi le propuse ca să-l ia în asociaţia lor. Ei nu-l cunoşteau.

Poate că-i era cunoscut lui Manfred, care-l primi imediat cu multă bunăvoinţă şi-i acordă încredere. Astfel devenise colaboratorul lor.

Cei trei medici erau descrişi ca nişte originali, care se devotau cu fanatism acţiunii lor de binefacere. Ei nu aparţineau nici unei organizaţii şi nici nu li se putea dovedi că ar fi în legătură cu vreo sectă religioasă, care dădea şi ea ajutor nevoiaşilor. Nu încăpea nici un fel de îndoială că posedau cunoştinţele şi titlurile necesare exercitării meseriei de medic. Unul din ei, Leon Gonsalez, era şi un chimist excelent.

Nu se duceau niciodată la biserică sau la vreo serbare religioasă; ceea ce făcu pe membrii confederaţiilor religioase din acel cartier să fie cam surprinşi.

Se încercase să se afle cărei confesiuni aparţin medicii aceştia. Întrebările respective rămâneau fără răspuns.

Abia pe la unsprezece noaptea plecase ultimul bolnav. Personalul de serviciu începuse să facă curăţenie.

Gonsalez se întâlni cu Poiccart în birou. Ambii erau obosiţi, dar mulţumiţi. Biroul servea de altfel ca odaie comună de locuit. În sobă ardea un foc bun. Podeaua era acoperită cu un covor fin, pe pereţi erau puse câteva acva-forte frumoase şi scumpe.

Tocmai discutau cazurile ce se iviseră, îşi comparau notiţele şi-şi povesteau detalii interesante, când auziră sunând clopotul de la intrare. Manfred nu se înapoiase încă din oraş.

Leon se uită afară.

— Sună la farmacie, – spuse el în spaniolă, – cine o fi?

— Desigur iar o fetiţă mică şi iar o să auzim: „Veniţi, vă rog, să vedeţi pe tata, care e sau mort sau beat”.

Amândoi bufniră în râs, amintindu-şi de această aventură adevărată.

Poiccart deschise uşa şi văzu un individ stând la intrare.

— S-a întâmplat o nenorocire la colţul străzii. Pot să-l aduc aici?

— Dar ce s-a întâmplat?

— Un individ a fost rănit cu cuţitul.

— Adu-l încoace.

Poiccart se înapoie la Gonsalez.

— Victima unei înjunghieri cu cuţitele. Vrei să-l aduc la tine, Leon?

— Da. Mă duc să pregătesc totul.

Câteva minute mai târziu rănitul fu adus în sala de operaţie. Cei doi prieteni îl recunoscură imediat.

Îl aşezară cu atenţie pe masa de operaţie şi-i îndepărtară hainele.

Poliţistul care însoţise convoiul goni pe curioşi din odaie.

Rămaşi singuri, cei doi prieteni se uitară unul la altul.

— Dacă nu mă înşel – spuse Leon, – ăsta-i Willie Iakobs.

May Sanford era singură în odaia ei. Tatăl său, care trebuia să se ducă la o şedinţă, o lăsase citind o carte. Cartea stătea însă acum la o parte, căci May se gândea la scrisoarea pe care o primise în după amiaza aceea de la Black, prin care acesta o ruga să-l primească „într-o chestiune urgentă" privind pe tatăl ei. May se speriase şi se uluise de urgenţa şi secretul ştirii.

— Un individ voieşte să vă vorbească – spuse servitoarea, intrând în odaie.

— Cine e?

— Un vagabond.

May ezită. Intendentul era acasă. Se decise la urmă să-l primească.

— Du-l în biroul tatălui şi spune-i lui Thomas să stea prin apropiere, pentru cazul că voi avea nevoie de el.

May nu-l mai văzuse niciodată pe cel sosit. Instinctiv se retrase cu bănuială, când îi văzu faţa, cu toate că în firea individului era ceva care-i inspira încredere. Omul era palid la faţă şi mâinile îi tremurau.

— Iakobs… Willie Iakobs. Îmi pare rău că vă deranjez, d-ră, dar am să vă comunic ceva important

— Dar e târziu… ce doreşti?

Tipul răsucea stingherit pălăria în mână şi se uita la servitoare, care părăsi camera, la un semn al stăpânei sale.

— E într-adevăr important pentru dv… Black m-a tratat foarte rău.

D-rei May îi trecu o clipă o bănuială ciudată prin cap. Să-l fi trimis Frank pe individul acesta, ca să-i distrugă încrederea ce-o avea în Black?

Fu apucată de un sentiment de repulsie faţă de vizitatorul acesta şi contra aceluia care l-ar fi însărcinat…

— Poţi să-ţi scuteşti orice osteneală – spuse ea rece.

— Du-te înapoi la domnul care te-a trimis şi spune-i…

— Dar nu m-a trimis nimeni, d-ră. Am venit din propria mea iniţiativă. Vă spun doar că am fost tratat rău. Am tăcut ani de-a rândul din gură şi acum m-a părăsit. Sunt bolnav. Asta o puteţi vedea. Sunt aproape mort de foame şi nu mi s-a dat nici măcar o bucăţică de pâine. Azi am fost la Black. Nici n-a vrut să mă primească.

Mai că plângea de necaz.

— Am să i-o plătesc eu, însă! Ştiţi ce intenţionează?

— Nu vreau să ştiu nimic! N-ai să câştigi nimic, dacă ai să vorbeşti rău de colonelul Black.

— Nu fiţi copilă, d-ră – se rugă el.

— Credeţi-mă, că nu vă cer bani. Nu vreau bani. Nici n-am nevoie de bani. D-l Fellowe mă va ajuta eu siguranţă.

— Aşa? Îl cunoşti pe d-l Fellowe? Va să zică tot el te-a trimis? Nu vreau să mai aud nimic! Acum ştiu de unde vii! Am mai auzit eu de astea!

May se duse la uşă şi sună. Thomas apăru imediat.

— Condu-l pe omul acesta afară!

Iakobs se uita cu tristeţe la ea.

— Te-am prevenit, d-ră. Alţii ar fi mulţumiţi de comunicarea, pe care ţi-o fac. Black e Essley, asta e tot ce voiam să-ţi spun!

Părăsi apoi camera şi casa.

Rămasă singură, May se aşează comod într-un scaun. Tremura din cap până-n picioare, atât era de iritată. Frank îl trimisese pe individul acela. Ce nemernic! Cum de îndrăznise să facă acest lucru!

Desigur. Numai mentalitatea unui poliţist putea concepe o astfel de josnicie. Se vede că credea că toţi oamenii sunt răi şi mizerabili. Asta făcea parte din meseria sa, bineînţeles. Venea doar zilnic în contact cu criminalii şi cu călcătorii de legi.

May se uită la ceas. Vizita asta-i stricase tot cheful. Nu ştia ce să facă. Nu-şi putea concentra gândurile şi nu putea citi măcar. Era prea devreme să se culce. Cu plăcere ar fi făcut o mică plimbare, dar nu avea pe nimeni, care s-o

însoţească. Nu putea să-i roage pe Thomas să meargă după ea. Îi veni să râdă.

Deodată tresări. Auzise sunând clopoţelul de la intrare. Cine putea să fie?

Nu trebui să aştepte prea mult. Servitoarea îi anunţă pe Black, care intră îmbrăcat în haine de seară şi părea foarte bine dispus.

— Iartă-mă că te vizitez atât de târziu. Am trecut din întâmplare pe-aici şi m-am gândit că aş putea să-ţi vorbesc.

Tonul amabil al vocii lui Black o convinse imediat pe May de sinceritatea lui. Bineînţeles însă că Black nu spunea adevărul, căci vizita asta era urmarea unui plan bine stabilit.

Black ştia că Sanford nu e acasă. Mai ştia că acesta n-ar fi fost deloc de acord cu vizita sa, căci tocmai în după amiaza aceea se certase rău cu el.

May îi întinse mâna, pe care Black o strânse cu căldură.

— Îmi pare bine că ai venit. Sunt foarte neliniştită.

Black dădu din cap, ca să-şi exprime compătimirea; deşi nu ştia despre ce e vorba.

— Individul ăla, care a fost acum aici…

— Ce individ?

— Am uitat cum îl cheamă… a plecat chiar acum de-aici. Arăta bolnav şi prăpădit. După câte ştiu, îl cunoşti…

— N-a fost unul… Iakobs?

— Exact. Aşa mi se pare că-l cheamă.

— Dar ce a vrut?

— Black pălise la faţă.

May repetă convorbirea avută. Black se sculă.

— Vrei să şi pleci?

— Da. Îmi pare rău, dar mai am o convorbire importantă… şi apoi, n-am vrut decât să-ţi spun bună seara. Iakobs nu ţi-a spus unde se duce?

— Nu. Mi-a spus numai că sunt destui oameni, care i-ar fi recunoscători pentru informaţiile ce le-ar da.

— Aşa?

— Black îşi dădea toată osteneala ca să surâdă.

— N-am crezut niciodată că Iakobs e un astfel de om. Desigur că nu ştie nimic ce nu ar trebui să ştie toată lumea. Dar mai există şi secrete de afaceri, d-ră Sanford. Iakobs a fost funcţionar la mine. M-a furat. Nu e nevoie să te necăjeşti pentru lucrul acesta.

Black se duse mai întâi la biroul său din oraş. Cu tot întunericul în care era învăluită casa, el găsi drumul spre încăperile sale. Se duse de-a dreptul în sala de şedinţe.

Într-un colţ al camerei se afla o uşă mică, acoperită cu un covor.

Închise jaluzelele şi trase perdelele, înainte de a aprinde lumina. Cercetă apoi uşa acoperită cu covor. Nu putea să vadă nici un semn, că ar fi fost deschisă de altcineva. Iakobs ştia de existenţa încăperii aceleia mici din dosul covorului şi amintise chiar de ea într-una din scrisorile sale.

Cu una din cheile pe care le scoase din buzunar, Black deschise uşa. În dosul uşii se afla o încăpere mică, abia cât un dulap. De tavan atârna un bec electric. Instalaţia se compunea dintr-o masă de toaletă, o oglindă şi un cuier pentru haine. Două ventilatoare îngrijeau ca aerul să fie continuu împrospătat.

Trase sertarul mesei de toaletă şi scoase mai multe peruci afară. Toate avea aceeaşi culoare a părului, numai frezura era altfel aranjată. Nerăbdător, le aruncă pe toate pe masă, căci căuta un obiect, care trebuia neapărat să se găsească acolo. Ar fi găsit obiectul, dacă un borfaş iscusit n-ar fi percheziţionat cu de-amănuntul locul înaintea lui. Se opri brusc din cercetare şi se uită pe un bloc-notes care se afla pe masă şi-i servea pentru notiţe zilnice. Pe pagina de sus se vedea amprenta unui deget!

Aşadar, tot Willie Iakobs fusese acolo! Willie Iakobs cu care fusese prieten şi căruia-i plătise o pensie. Willie Iakobs furase sticluţa verde! Sticluţa al cărei duplicat se afla în buzunarul vestei lui Black.

Colonelul nu-şi pierdu cumpătul. Trecu în biroul din faţă, trase sertarul unei mese şi scoase de acolo un revolver automat, încărcat. Îl cântări în mână, se uită la el gânditor şi-l puse înapoi. Nu-i plăceau armele de foc, căci făceau zgomot inutil şi lăsau urme precise din care se puteau deduce multe asupra persoanei posesorului. Câţi criminali nu fuseseră prinşi din cauza asta!

De tipul ăsta se putea scăpa şi pe altă cale. Băgă iar mâna în sertar şi scoase de-acolo un cuţit lung şi subţire. Era un pumnal italienesc din secolul al şaisprezecelea, – de fapt o jucărie care servea, de obicei pentru tăiat hârtie. Îl scoase din teaca de piele şi-i încercă tăişul, dar mai ales vârful. Îşi puse iar pumnalul în teacă şi apoi în palton.

Stinse lumina şi părăsi camera. În cazul de faţă nu putea face uz de sticla verde. Din acel preparat preţios, de care avea nevoie pentru alte scopuri, nu mai avea decât foarte puţin.

Black ştia că Iakobs vine din când în când în vreo două-trei locuri, unde însă nu-l găsi. Trebuia deci să fie acasă, lângă spitalul Thomas.

Black ieşise tocmai dintr-o cârciumă mică, ce se afla în apropierea străzii New Kent unde-l căutase pe Iakobs, când se întâlni cu el. Iakobs petrecuse seara gândindu-se la soarta sa tristă şi se înapoia spre casă, ca să se pregătească pentru marea aventură la care se gândise.

Black îl bătu pe umeri.

— Hallo, Willie!

Iakobs tresări şi se întoarse spre el.

— Ia mâinile de pe mine – strigă el, sprijinindu-se de perete.

— Nu face pe nebunul! Vreau să discutăm în linişte. Eşti doar om cuminte. Automobilul meu ne aşteaptă după colţ.

— N-ai să mă prinzi cu nici un preţ să mă sui în maşina d-tale. Te cunosc destul de bine, Black. M-ai înşelat. M-ai tratat ca pe un câine. Aşa se poartă cineva cu un camarad?

— Ai făcut o greşeală, dragul meu. Toţi facem greşeli. Şi eu am greşit. Acum hai să vorbim de afaceri.

Willie nu spunea nimic. Era încă bănuitor. Odată i se păru că Black bagă mâna în buzunarul interior al hainei şi presupunea ce intenţie urmăreşte cu asta. Acolo era deci ascunsă sticluţa verde!

Black ştia de minune să zăpăcească oamenii. Cunoştea părţile slabe ale caracterului lor. Fără să pară că urmăreşte vreun scop, îl duse pe Iakobs din stradă în stradă, până ce au ajuns la o fundătură. De o parte a străzii se aflau grajduri, de altă parte casele unor meşteşugari. Locul era slab luminat de lumina unei lanterne.

Willie ezită să intre în acea fundătură.

— Pe-aici nu se poate trece.

— Ba da. Eu cunosc poziţia aceasta. Aş vrea să te întreb ceva, Willie! Ştiu că acum gândeşti iar bine despre mine.

Îi puse iar mâna pe umăr.

— Dar m-ai tras pe sfoară, – stărui să se plângă Willie.

— Să lăsăm trecutul. Aş vrea numai să ştiu de ce-ai luat cu d-ta sticluţa verde?

Black vorbea calm.

Iakobs pierdu orice simţ de prevedere.

— Pentru că eram furios.

— Şi probabil că aştepţi o ocazie să o dai prietenului nostru Fellowe?

— N-am dat-o încă nimănui, dar…

Mai departe nu putu vorbi, căci Black îl apucase de gât. Willie se apără ca un disperat, dar în mâinile vânjoase ale colonelului era ca un copil mic.

— Câine spurcat! – răcni Black.

Îl scutură de colo până colo, îl căută prin buzunare şi găsind sticluţa, îl aruncă de perete.

— Am să-ţi arăt eu ce ţi se întâmplă, dacă mi te pui în cale.

Iakobs se făcuse galben ca ceara şi se clătina pe picioare.

— Ai pus iar mâna pe sticluţă, dar eu ştiu ce ai făcut cu ea.

— Aşa?

— Da. Ştiu totul. Nu poţi să scapi aşa de uşor de mine, auzi? Trebuie să-mi plăteşti mai departe pensia, cum o faci şi la alţii. Ştiu destule despre d-ta, ca să te bag în puşcărie şi să te duc la spânzurătoare!

— Asta-i destul, cred…

O lamă subţire străluci în lumina lanternei şi Iakobs se prăbuşi, fără a scoate vreo vorbă.

Black se uită în jurul său. Şterse pe haina lui Iakobs lama stiletului de sângele de pe ea, băgă stiletul în teacă şi se uită apoi la mâini, să vadă dacă nu au urme de sânge pe ele. Pumnalele italieneşti nu fac însă decât răni mici.

Îşi îmbrăcă liniştit mănuşile şi se înapoie la automobilul care-l aştepta…

CAPITOLUL XV.

FRICA LUI SIR ISAAC.

Iakobs zăcea pe masa de operaţie, sub lumina puternică a lămpii de bronz. Cei doi medici, în halate albe, se munceau din răsputeri să-l scape.

— Mă tem că nu putem face nimic – spunea Gonsalez.

— O arteră a fost atinsă. Mi se pare că are hemoragie internă.

După un examen superficial, Poiccart găsi starea rănitului extrem de serioasă. Trimiseră imediat un servitor ca să cheme pe un comisar de poliţie.

Willie îşi revenise o singură dată în timpul examinării; era însă prea slăbit, ca să poată spune ceva.

— Mai avem numai o singură posibilitate ca să-i ajutăm, atâta ca să poată spune cine l-a rănit. Să-i facem o injecţie puternică cu stricnină.

— Eu cred că e un asasinat, – răspunse Gonsalez.

— Rana e adâncă de o jumătate de ţol. Ucigaşul a întrebuinţat probabil un stilet, pe care ştia să-l mânuiască foarte bine. E o minune că n-a murit pe loc.

Magistratul pe care-l chemaseră, sosi mai degrabă decât s-au aşteptat. Gonsalez îi povesti cele întâmplate.

— A încercat să-mi spună cine l-a lovit când l-am pus pe masa de operaţie, dar n-am înţeles numele criminalului.

— Îl cunoaşteţi?

— Cred… presupun cine ar fi putut fi criminalul, dar nu pot spune precis.

Iakobs îşi pierduse iar cunoştinţa. Gonsalez se sfătui cu Poiccart.

— Sigur că a fost Black. Am putea să trimitem după el. Ştiu că Iakobs a fost funcţionarul său şi că primea o pensie de la el. Asta ar fi o scuză suficientă. Dacă l-am putea aduce aici, înainte ca nenorocitul ăsta să moară, am afla desigur câte ceva.

— Am să-i telefonez.

Dar nu-l găsiră pe colonel la niciuna din adresele, pe care le aveau notate.

Iakobs decedă pe la două dimineaţa, fără a-şi fi recăpătat cunoştinţa şi se părea că un nou secret va mări lista crimelor nesoluţionate…

May Sanford află a doua zi după amiază de această nenorocire. Ziarele de dimineaţă nu raportaseră încă tragedia, deoarece aceasta se întâmplase noaptea târziu.

May citea încă diferitele reportaje, când primi vizita lui Black, care părea a fi foarte deprimat.

— Îngrozitor, – exclamă Black.

Pare că l-a impresionat mult, se gândi May.

— Bineînţeles că va trebui să-mi depun mărturia. Aş dori totuşi să împiedic, cu toate mijloacele, ca numele d-tale să nu fie amestecat în afacerea asta. După câte ştiu, nenorocitul ăla ajunsese pe mâini proaste. De aceea am şi fost nevoit să-l concediez. Nimeni nu trebuie însă să ştie că a fost vreodată aici. N-ar fi tocmai plăcut pentru d-ta, dacă ai fi amestecată.

— Nu! Nu! Cu nici un preţ nu vreau să am de-a face cu chestiunea asta. Nici nu pot vedea la ce ar servi mărturia mea.

— Ai dreptate.

— Black îşi adusese aminte acasă, cât de mult l-ar fi acuzat mărturia ei şi alergase plin de spaimă şi grijă la May ca să afle dacă a comunicat de acum ceva poliţiei.

Black arăta rău. Era obosit, căci dormise foarte puţin în noaptea trecută. Ştia că nu-l putea învinui nimeni. Nu-l văzuse nimeni când s-a întâlnit cu Iakobs şi, cu toate că fusese în toate localurile unde se ducea de obicei Iakobs, nu întrebase nicăieri de el.

Şi totuşi, sentimentul că ştreangul i se strânge din ce în ce mai mult pe gât, îl obseda. Nu ştia cine erau urmăritorii săi. În momente liniştite, îl apuca o spaimă groaznică.

Nimic nu-i mai reuşea. Şi Sir Isaac i se opunea.

Ziua era foarte agitat, chiar şi fără grijile unei soarte necunoscute.

Poliţia făcuse cercetări amănunţite asupra locurilor unde petrecuse el noaptea trecută. Fusese interogat de detectivi cu atâta sârguinţă, încât trebuia să presupună că în spatele acestor fapte stătea o putere conducătoare. Despre „cei patru” nu îşi făcea, ce-i drept, nici o grijă. El considera informaţiile d-lui Farmer ca juste şi anume că „cei patru” s-au despărţit deocamdată. D-l Wilkinson Despard plecase într-adevăr, aşa că cele spuse de Farmer erau adevărate.

Black suferea iarăşi de lipsa banilor. Achitarea datoriilor sale de la curse istoviseră toate fondurile. Sanford trebuia „convins” cu orice preţ. „Convingerea” asta devenise o necesitate, care se mărea din zi în zi.

Într-o dimineaţă îl chemă Sir Isaac la telefon şi îl rugă să se întâlnească cu el în parc.

— De ce nu vii la mine acasă?

— Aş dori să te întâlnesc mai degrabă în parc.

Colonelul sosi punctual la întâlnire, deşi era supărat; căci prin invitaţia asta neobişnuită a lui Sir Isaac i se derutase tot programul zilei aceleia.

Baronul vorbi mai întâi de alte lucruri, până ce se decise să intre în miezul chestiunii.

— Vezi, Black, suntem de mult prieteni, am avut de suportat mai multe aventuri curioase împreună, dar acum vreau… trebuie… – şi începu să se bâlbâie.

— Spune omule, ce vrei?

— Vreau să îţi spun adevărul. A sosit timpul ca să ne despărţim.

— Ce înseamnă asta?

— Ei bine, ştiu precis că se vorbeşte de mine. Şi că se spun minciuni. Am fost chiar întrebat deunăzi, ce fel de afaceri facem împreună. Şi asta, vezi, mă nelinişteşte.

— Sir Isaac fu apucat de o criză de amărăciune.

— Cred că am pierdut situaţia mea la Lordul Verlond, numai pentru că m-am identificat prea mult cu d-ta.

— Înţeleg.

Expresia asta de predilecţie a colonelului vorbea de la sine. De data asta mai avea şi o semnificaţie specială.

— D-ta crezi că vaporul se scufundă şi crezi, în mintea d-tale de şobolan, că o mai bine dacă vei părăsi corabia.

— Nu vorbi prostii, dragul meu. Trebuie să fii cuminte. Doar vezi singur cum stau lucrurile. Când am intrat, atunci, în firma d-tale, aveai multe planuri: fuziuni mari, trusturi şi altele. Bineînţeles că ştiam de afacerea d-tale obscură de agent de bursă, dar asta era numai una secundară.

Black surâse furios.

— Dar ai câştigat destui bani cu secţia aia?

— Ştiu, ştiu, dar nu au fost milioane…

Black rămase tăcut.

— Lumea vorbeşte – continuă Tramber.

— Se vorbeşte despre lucrurile cele mai rele. Ai promis fuziunea cu concernul lui Sanford şi ai emis chiar acţiuni ale noii societăţi fuzionate, fără ca societatea să se fi constituit.

— Sanford nu vrea. Doar dacă i-aş plăti un sfert de milion în numerar şi restul în acţiuni. Eu însă vreau să-i plătesc toată suma în acţiuni.

— Tocmai, asta dovedeşte că Sanford nu e om prost – răspunse cu brutalitate baronul. L-ai taxat greşit. Pariez că

în spatele lui stă Lordul Verlond, care îl şi susţine în părerea sa.

Urmă o tăcere lungă, neplăcută. Sir Isaac ar fi şters-o.

— Aşadar, d-ta vrei să dai acum bir cu fugiţii?

— Black îl privi pe Tramber cu o privire muşcătoare.

— Nu trebuie să iei lucrurile în rău. Asociaţii se pot desface, doar nu se leagă pentru eternitate. Şi apoi, trebuie să îţi spun că nu-mi plac unele din planurile d-tale.

— Aşa? Asta o spui acum? Dar banii pe care ni i-au produs planurile mele, ţi-au plăcut? Banii pe care i-am avansat ca să atragi clienţi noi? Banii pe care ţi i-am dat ca să-ţi plăteşti datoriile la club? Nu, dragul meu, acum trebuie să rămâi cu mine; şi dacă nu vrei, atunci am să povestesc eu adevărul lui Verlond şi celorlalţi prieteni ai d-tale.

— N-au să te creadă, căci d-ta ai un renume prost şi nu au încredere în d-ta. Între d-ta şi mine, mă vor crede pe mine. Eu mai am, în tot cazul, o oarecare situaţie în societate, aparţin nobilimii engleze… dar d-ta cine eşti? Ce reprezinţi? Fără supărare, dar d-ta eşti un nimic.

Black se uită lung la el.

— Oricare ar fi părerile d-tale asupra mea şi asupra afacerilor noastre, acum trebuie să o continui cu mine. Nu poţi să te sustragi responsabilităţii. Dacă voi fi eu arestat, pentru una sau alta din cele ce am făcut, am să destăinuiesc poliţiei şi rolul d-tale. Amândoi plutim în aceeaşi barcă şi ne vom scufunda sau vom scăpa împreună.

Cuvintele acestea nu-şi pierdură efectul asupra lui Sir Isaac, care răspunse:

— Aş dori să mă înţelegi bine. Voi căuta să îţi restitui banii ce mi-ai dat. Am să-ţi dau poliţe…

Black râse.

— Splendidă idee! Vrei să-mi dai accepte? Păi, asta o pot face şi eu. Mai degrabă aş primi accepte de la un măturător de stradă, decât de la d-ta. Ai atâtea poliţe pe piaţă, încât s-ar putea încălzi cu ele cazanele uzinelor lui Sanford o săptămână întreagă. Dar (îi venise o idee) să nu mai vorbim

de asta până la perfectarea fuziunii. Cu siguranţă că voi reuşi săptămână viitoare. Asta o să aducă o mare schimbare în situaţia noastră, Ikey. Nu e nevoie să fugi ca un şoarece.

— Nici nu fac aşa ceva. Vreau numai…

— Ştiu. Vrei să fii prevăzător… exact ca şi şobolanii. Nu te păcăli singur: eşti băgat până-n gât. Nu poţi ieşi din firmă, până ce nu-ţi dau eu drumul.

— Ar fi groaznic, dacă toate matrapazlâcurile astea s-ar afla. Şi ar fi cât se poate de neplăcut pentru mine, dacă s-ar afla că mai sunt încă tovarăşul d-tale.

— Are să fie mai rău, dacă nu mai vrei să stai cu mine.

Ultimele cuvinte sunau ca o ameninţare.

Theodore Sanford, omul extrem de ocupat, intră pentru o clipă în camera fiicei sale.

— Nu uita, May, că astă seară dau o masă în cinstea ta. Căci, dacă nu mă înşel, împlineşti azi douăzeci şi doi de ani. Ai găsit cecul?

Fata îi trimise o bezea.

— Cine o să vină? Ar fi trebuit să aleg şi să invit eu singură…

— Nu am timp să-ţi numesc pe toţi invitaţii, îmi pare numai rău că te-ai certat cu tânărul Fellowe. L-aş fi invitat cu plăcere.

Ea râse plină de veselie.

— Vrei să spui că e nevoie acum să-mi aleg un alt poliţist?

El se uită cu seriozitate la ea.

— Fellowe nu e un poliţist de rând. Nu ţi-am spus că l-am văzut luând deunăzi masa cu ministrul de interne?

Fata încreţi fruntea.

— În uniformă?

Tată său râse cu poftă.

— Nu, prostuţo. Era îmbrăcat în pijama.

— Ai intrat în şcoala lui Verlond? – răspunse May, conducându-l la uşă.

După plecarea tatălui său se înapoie foarte bine dispusă în camera ei.

În seara trecută se simţise rău, obsedată de gânduri… până ce, urmând unui impuls, renunţase la încăpăţânarea şi mândria ei. Vedea precis, că Frank Fellowe rămăsese totuşi idealul şi Dumnezeul ei şi că el era stăpânul gândurilor sale.

Se gândea cu spaimă la ultima lor întâlnire şi la despărţirea de atunci.

Amintirea acelei scene o întristă din nou. Se aşeză la birou şi scrise câteva vorbe, iute-iute, prin care îl ruga să vină să o vadă.

Frank sosi imediat. Zece minute după plecarea lui Sanford îi şi fu anunţată vizita lui.

May coborî în grabă scara. Ajungând însă în faţa uşii bibliotecii fu apucată de un acces de timiditate… Ar mai fi ezitat poate, dacă servitoarea, care o urmase, nu s-ar fi uitat cam sucit la ea. May se simţi obligată să-şi impună o rezervă…

— Ce mai faci? – îl întrebă ea pe Frank, care auzind deschizându-se uşa, se îndreptă în grabă spre ea.

Inimioara-i bătea teribil, sărăcuţei de May. Vocea ei avea însă un sunet de răceală, urmarea efortului de a-şi stăpâni iritaţia.

— Mulţumesc, bine – răspunse Frank, tot atât de rezervat.

— Voiam să-ţi vorbesc.

— Asta am înţeles şi eu din scrisoarea d-tale.

— Foarte gentil din partea ta că ai venit. Sper că rugămintea mea nu ţi-a procurat neplăceri în serviciu?

— Nu, deloc. Tocmai mă pregăteam să ies, când am primit scrisoarea. De aceea am şi venit atât de repede.

— Îmi pare rău… Nu vrei să-ţi termini întâi treburile? Mie îmi convine orişice alt timp… nu e atât de important…

— Nu am avut altceva în gând. Şi, ca să spun adevărul, voiam în orice caz să vin aici.

— Ah, Frank, voiai într-adevăr?…

— Da. Într-adevăr, micuţa mea.

May continuă, dar Frank citi în ochii ei mai mult decât ar fi putut spune prin grai…

Şi când d-l Sanford se înapoie după amiază acasă, aşa pe la ora trei, găsi în bibliotecă doi oameni fericiţi…

În cabinetul directorului secţiei criminale din Scotland Yard aşteptau însă cu schimbul zece funcţionari, – frângându-şi mâinile şi înjurând, – ca directorul lor, – Frank Fellowe, să vină…

CAPITOLUL XVI.

COLONELUL BLACK SE ÎNTÂLNEŞTE CU UNUL DIN „CEI PATRU”

În locuinţa d-rului Essley, în Forest Hill, domnea tăcerea. Lampa roşie din poartă, care arăta că acolo locuieşte un medic, era stinsă. Deşi mobila nu fusese încă ridicată, casa făcea totuşi impresia de părăsire.

Prin cartier circulau o droaie de zvonuri care de care mai fantastice. Dacă ar fi fost adevărate, atunci, cu drept cuvânt ar fi justificată nemulţumirea celorlalţi locuitori.

Se zicea că „dr. Essley” nu avea dreptul să practice medicina. Se zicea că a făcut o înşelătorie de cea mai ordinară speţă, căci s-a folosit de titlul şi numele unui mort.

„Eu ştiu atâta” – spunea Black unui reporter care venise să-l intervieveze, „că m-am întâlnit cu dr. Essley în Australia şi că am fost tare impresionat de capacitatea sa. De fapt, eu sunt responsabil de situaţia ce şi-a creat doctorul aici în Anglia. Căci nu numai că l-am împrumutat cu bani ca să se instaleze, dar l-am şi recomandat tuturor prietenilor mei. Poţi să-ţi închipui cât de mult sufăr din cauza asta”.

Black nu ştia unde se află acum „doctorul”. Spunea că ultima dată îl văzuse acum vreo lună. Essley îi spusese că vrea să plece spre continent.

Nici detectivilor de la Scotland Yard nu le-a spus mai mult. Detectivii îl urmăreau cu o răbdare imensă. Îl vizitau în continuu. Îl aşteptau la birou, la teatru, la bănci. Peste tot erau în jurul lui. Veneau atât de des, încât făceau impresia că sunt funcţionarii unei firme, căreia Black îi datora parale…

Colonelul îşi întrebuinţase cu folos timpul. Era bine dispus. Reuşise să adune o sumă mare de bani. Nu-l deranja deloc că acei bani nu erau ai lui. Îi era suficient să ştie că sunt bani şi că se află în buzunarul său. Mai ştia precis că la fiecare oră din zi sau noapte putea avea, la o simplă chemare telefonică, un automobil la dispoziţie. Şi ştiinţa asta îi făcea mult bine… Maşina îl putea duce iute la Folkestone. Dar înainte de orice sentiment, era sentimentul că mai trăia, care-i dădea toate speranţele…

Răzbunarea asociaţiei aceleia, care-l condamnase pe dr. Essley, îl lăsase pe el la o parte. Black îşi închipuia că o perucă sură, o pereche de sprâncene mari şi câteva cunoştinţe medicale, ar fi putut înşela pe acei patru oameni, care veniseră la Londra pe urma lui…

Afurisitul acela de Fellowe, care apărea şi dispărea ca prin minune, îl neliniştea mai mult, ba îl speria chiar.

Fellowe nu făcea parte din „cei patru”. Fellowe era „funcţionar”.

Sergentul Gurden, care-i făcuse multe servicii, fu mutat subit într-un cartier depărtat, fără ca cineva să fi ştiut motivul pedepsei. Dar şi tânărul Fellowe dispăruse cu el. Fellowe, poliţistul acela, pe care lumea îl văzuse stând la masă cu ministrul de interne…

Deşi avea destule motive să nu se simtă prea sigur, Black se găsea într-o stare de dispoziţie diabolică.

Găsind că e bine să mai revadă hârtiile ce le avea asupra sa, şi să distrugă pe acele compromiţătoare, scoase portofelul afară şi se uită în el. Prima hârtie pe care o zări îl făcu să încreţească fruntea. Era un bilet de „vagons-lits” pentru distanţa Paris-Madrid pe numele dr. Essley. Ce neglijenţă din parte-i! Cele mai teribile consecinţe se puteau naşte numai din cauza asta. Aprinse biletul şi împrăştie cenuşa.

Se întunecase de-a binelea şi Black tot nu terminase încă. Nu aprinse însă lumina. Hainele de seară se aflau pregătite în cabinetul de toaletă. Bagajele şi le făcuse de mult.

Se uită la ceas. Peste o jumătate de oră urma să fie în drum spre Sanford. Ceea ce el voia să facă era atât de riscant, încât numai un nebun se putea gândi să o întreprindă. Îşi zicea el singur asta. Se gândea însă cu sânge rece la urmări.

Intră în camera cealaltă şi începu să se îmbrace, când îşi aminti că a uitat un pachet cu bancnote. Se înapoie să-l ia şi tocmai voia să părăsească din nou camera, când auzi comutatorul de lumină învârtindu-se şi văzu lumina aprinzându-se. Se întoarse înjurând şi băgă mâna în buzunarul unde avea revolverul.

— Nu te mişca, te rog – îi spuse străinul liniştit.

— Cum? D-ta eşti? – strigă Black.

— Ia mâna din buzunar, colonele. Nu eşti, momentan, în pericol.

Străinul era neînarmat.

— De la Monte – bâlbâi Black.

— Da. Ultima dată ne-am întâlnit la Cordova. Te-ai schimbat de atunci.

Black se sili să surâdă.

— Mă confunzi cu dr. Essley.

— Da. Ai dreptate. Cred însă că o asemenea confuzie e justificată. Essley sau Black, cum vrei. Ziua d-tale se apropie de sfârşit şi în locul ei vine noaptea…

Pe Black îl trecu un fior rece. Încercă să vorbească, dar gura îi era uscată şi nu putu scoate decât un sunet nearticulat.

— Astă seară?… Acum? – întrebă el apoi cu vocea răguşită. Mâinile îi tremurau ca varga. Şi totuşi era doar înarmat, pe când străinul, nu. Creierul i se învârtea. O mişcare subită şi strigoiul, care teroriza Europa întreagă, dispărea. Nu se îndoia deloc că are în faţa sa pe unul din „cei patru”. Era însă ca pironit pe loc şi nu era în stare să scoată arma din buzunar.

Siguranţa cu care străinul acela stătea în faţa lui, îl hipnotiza. Avea numai o dorinţă: să-l vadă plecând. Se

simţea strâns ca într-un cleşte şi nu vedea nici o posibilitate de scăpare, atâta timp cât străinul mai era acolo. Mai ales că acesta părea să ghicească gândurile lui.

— Am să-ţi dau numai un sfat. Nu te duce diseară la masa lui Sanford.

— De ce? – bâigui Black.

— Pentru că atunci cazi în jurisdicţia „celor patru” care apără pe nevinovaţi de trădare şi pericol, ceea ce cred că ştii. În altă parte…

— Ce vrei să spui?

— În altă parte cazi sub jurisdicţia comună. Căci chiar acum un funcţionar superior poliţienesc a cerut un mandat de arestare contra d-tale, pentru că eşti bănuit de omor.

Manfred se întoarse şi o porni spre uşă.

— Stai pe loc! – urlă Black. Avea revolverul în mână şi tremura de furie şi frică.

Manfred râse. Nu se opri din mers, ci întoarse numai puţin capul spre el.

— Cizmarule, rămâi la calapodul tău! Arma d-tale e otrava, colonele… sau pumnalul, ca acum. De curând la Iakobs. Explozia cartuşelor nu îţi prieşte.

Deschise uşa şi părăsi camera.

Black se prăbuşi într-un scaun. Buzele îi tremurau, pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare.

Asta înseamnă sfârşitul! Puterea sa era zdrobită. Se duse la telefon şi ceru un număr.

Da, da. Maşina era gata. Poliţia nu făcuse încă cercetări.

Telefonă la şase garaje diferite şi dădu peste tot acelaşi ordin. Şi anume, să i se pregătească două maşini, care puteau face drumul la Dover fără să aibă nevoie să oprească în drum pentru a se aproviziona cu benzină. La fiecare garaj indicase alt loc unde trebuia să-l aştepte automobilele.

„Eu mă sui într-una din maşini. Cealaltă vine după mine, goală. Mă duc la Dover să primesc câţiva domni”.

Nu voia să rişte nimic. Maşina a doua trebuia să fie prin apropiere, dacă prima ar fi avut de suferit vreo pană.

Şi în clipele acelea se dovedea ca un bun organizator. Locurile de aşteptare ale automobilelor erau astfel dispuse, încât putea porni din orice direcţie.

Termină toaleta pentru seară. În locul fricii, era stăpânit acum de o ură nebună contra omului care pregătise un astfel de sfârşit carierei sale. Mai mult însă îl ura pe Sanford, care ar fi putut să-l ajute şi să-l salveze.

Nu luă în seamă vorbele „celor patru", – voia să se lupte chiar şi cu poliţia. Curios era, că de poliţie se temea cel mai puţin.

Acum voia să dea ultima lovitură, – voia să-l lovească de moarte pe acela a cărui rezistenţă îl nimicise.

Pierduse liniştea şi nu mai putea cugeta. Se gândea numai la punerea în aplicare a planului său de răzbunare. Luă din dulap sticluţa verde. Fără pană. Nu avea nevoie de ea.

Îşi aranjă banii în diferite buzunare ale hainei, puse sticluţa în buzunarul vestei, se uită prin cameră cu ochii lucind de bucurie sardonică, îşi puse pălăria şi paltonul şi părăsi încăperea.

În hotelul „Great South Central" se adunase o societate veselă. May îşi mai chemase o prietenă, tatăl său invitase pe încă un prieten din City.

— Ia loc, Black, îl invită Sanford, arătându-i locul rămas liber între el şi fiica sa.

Mâna lui Black tremura când desfăcu servieta în care găsi unul din plicurile acelea cenuşii, pe care le primise el deseori. Fără să-l citească, îl băgă în buzunar.

— Ai acum mult de lucru, Black? – îl întreabă Sanford surâzând. Sanford era azi foarte amabil şi bine dispus.

— De fapt ar trebui să-mi mulţumeşti că n-am acceptat fuziunea propusă. Ai fi avut prea mult de lucru.

— Ai dreptate.

— Black era neliniştit.

— În unele direcţii, eşti demn de admirat. Dacă ai fi fost numai ceva mai consecvent, ai fi avut mai mult succes.

— Nu crezi că am avut succes?

— Aş putea să-ţi răspund cu un da şi cu un nu. Succesele le-ai obţinut prea repede.

Colonelul Black nu intră în amănunte. Aştepta o ocazie favorabilă. Deocamdată trebuia să aibă răbdare. Să se acomodeze mediului şi să ia parte la conversaţie, cât se poate de liniştit.

În stânga se aflau paharele d-rei Sanford. May refuză să bea.

— Dar, puicuţă, de ziua ta trebuie să bei cel puţin şampanie.

— Bine. Şampanie am să beau.

— May se simţea din mai multe motive, fericită, dar mai ales pentru că, ei bine, pentru că…

Acum i se prezentă lui Black ocazia…

Trase paharul d-rei May spre el, cu un gest distrat. Scoase sticluţa din buzunarul vestei, o destupă şi turnă tot conţinutul pe şervet. Astupă sticluţa din nou, o băgă în buzunar apucă încet paharul şi şterse marginea cu şervetul umed. Puse apoi paharul la loc. Nu-l observase nimeni, căci musafirii erau cufundaţi în discuţie.

După aceasta se simţi uşurat.

— Deşteaptă-te, Black! – îl strigă Sanford. Colonelul tresări.

— Tocmai acum a făcut prietenul meu de aici o remarcă asupra părului d-tale.

— Cum?

— Frizura d-tale e în regulă… dar de când ai d-ta părul alb?

— A, de mult.

Black nu mai luă parte la convorbire, căci chelnerii umpleau tocmai paharele cu şampanie. Black se uita la Sanford. Ce mulţumit şi fericit era omul acela! Tatăl şi fiica se înţelegeau de minune. De fapt… era ceva groaznic, că

fata asta trebuie să moară. Black se uită la ea. Curios lucru, că o cantitate de câteva miligrame era în stare să rupă legătura dintre trup şi suflet…

Chelnerul umplea acum paharele lor.

Black îl goli pe al său, fără să aştepte.

May nu se atinse de al ei. Discuta; şi Black nu putea să vadă decât o parte a obrazului şi unul clin umerii ei albi.

Aştepta cu nerăbdare.

Sanford încercă să-l atragă din nou în conversaţie, dar colonelul rămase tăcut.

Se mulţumea să asculte, cum spunea el, şi voia să observe şi să aştepte.

În fine, degetele d-rei May apucară paharul, îl ridicară în sus şi… atinse cu buzele marginea paharului.

Black îşi ţinu respiraţia.

— May puse paharul la loc şi vorbi mai departe. Black număra secundele târâtoare… şaizeci… o sută… nimic. Şi iar nu băgă de seamă că Sanford i se adresase…

Otrava nu-şi făcuse efectul!

— Eşti bolnav, colonele?

— Bolnav? Nu… de ce să fiu bolnav?

— Deschide fereastra —- ordonă acum Sanford unui chelner.

Black se cutremură de frig, când aerul rece îl atinse. Se sculă în grabă de pe scaun şi părăsi, clătinându-se, sala, fără să ştie ce face.

Acum s-a isprăvit totul.

Pe gang se lovi de un domn. Era acelaşi care-l mai vizitase odată.

— Scuzaţi, vă rog. Dacă nu mă înşel, dv. sunteţi colonelul Black?

— Dă-te la o parte!

— Eu sunt detectivul Kap de la Scotland Yard, şi am ordin să vă arestez!

Simţind pericolul, Black se dădu înapoi şi-l lovi pe detectiv cu toată puterea cu pumnul sub bărbie. Detectivul se

prăbuşi la pământ ca un buştean.

Coridorul era gol. Fără să se mai intereseze de soarta detectivului, Black se repezi în vestibul. Era fără pălărie. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, ieşi în stradă şi chemă o maşină.

— La gara Waterloo! Capeţi un bacşiş bun dacă prind trenul.

Maşina zbură pe Strand. Înainte de staţie, Black schimbă însă direcţia şi ceru să fie dus la Eton Square. Acolo plăti şi dădu drumul maşinii.

Fără multă căutare, găsi maşinile care-l aşteptau acolo.

— Eu sunt colonelul Black. Ia-o pe drumul cel mai scurt spre Southampton. Maşina cealaltă să vină după noi.

Pe drum îşi schimbă iar planul.

— Mergi mai întâi la „Junior Turf Club”. Ajuns acolo, spuse portarului să-l cheme pe Sir Isaac afară.

— Ia-ţi pălăria şi paltonul!

— Dar…

— Nici un dar… Ia-ţi pălăria şi paltonul, dacă nu vrei să te ridice poliţia!

Fără să vrea, Ikey se supuse.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta?

Deodată zări capul gol al colonelului şi exclamă:

— Dumnezeule: D-ta ai păr alb! Semeni leit cu dr. Essley!

CAPITOLUL XVII.

JUDECATA

— Dar unde mergem? – întrebă Sir Isaac prăpădit.

— La Southampton, acolo o să ne întâlnim cu câţiva prieteni.

— Black rânjea. Se aplecă apoi spre şofer şi-i dădu noi instrucţiuni.

Maşina zbura acum. În câteva minute trecură prin Hamersmith Broadway şi erau în drum spre Barnes.

Abia ieşiseră din circulaţia intensă a centrului, când o maşină mare de curse apăru şi se strecură printre celelalte

maşini, luându-se după maşina lui Black, care alerga acum pe şoseaua spre Sandown.

Auzind zgomot în urma lor, Black se întoarse şi se uită pe ferestruica din spate. Credea că e maşina a doua. Dar aceea avusese o pană de cauciuc şi rămăsese la Putney Heath. Black se simţea neliniştit, deşi nu era nimic neobişnuit, ca pe strada asta, care ducea la Porthsmouth să mai circule şi alte maşini la ora asta.

Din zgomotul maşinii, Black înţelese că maşina aceasta o va lua înainte.

— Pe dată ce şoseaua va deveni mai lată, lasă-l să treacă înainte, – spuse el şoferului.

Dar maşina din urmă nu le-o luă înainte decât două mile după ce au trecut de Sandown. Apoi îşi încetini mersul şi sili şi pe şoferul lui Black să facă la fel.

Îngrijorat peste măsură, Black observă manevra asta. Maşina din faţă mergea acum din ce în ce mai încet şi se opri la o cotitură. Şoferul lui Black nu putea trece pe lângă ea şi fu nevoit să oprească.

Zăriră la lumina farurilor doi bărbaţi care se uitau la o roată.

Unul din ei se apropie ele maşina lui Black.

— Scuzaţi. Mi se pare că vă cunosc.

Obrazul lui Black fu luminat brusc de lumina puternică a unei lămpi de buzunar. În mâna individului, care ţinea lampa, lucea ţeava unui revolver.

— Coboară, d-le Black. Şi d-ta, Sir Isaac.

Black nu avu altceva de făcut, decât să asculte de porunca dată. Tramber îl urmă.

— Luaţi-o înainte.

Cei doi se supuseră. Conducătorul primei maşini se apropie de ei. Şi el avea în mână o lampă electrică şi un revolver. Le ordonă scurt să se suie în maşină. Primul mascat se duse înapoi să dea instrucţiuni şoferului lui Black, se sui apoi şi el în maşină şi se aşează în faţa celor doi prizonieri.

— Ţineţi mâinile pe genunchi!

— Ordinul fu executat şi controlat.

Paznicul lor îndreptă raza de lumină asupra mâinilor lor în timp ce maşina zbura mai departe.

De pe şosea o cotiră la dreapta şi, după vreo zece minute de mers, maşina opri în mijlocul câmpului.

— Coborâţi!

Black ieşi din maşină, înjurând.

— Asta-i probabil iar o glumă a „celor patru”?

— Ai să vezi numaidecât!

Black şi Sir Isaac fură conduşi, peste câmp, la o clădire mică. Această clădire zăcea în întuneric. Black credea că e o biserică sau o capelă.

— Staţi pe loc!

Black şi Tramber aşteptară, apucaţi acum de frică groaznică.

— Înainte!

Black şi Tramber aşteptară, apucaţi acum de o lumină subit şi atât de puternic încât trebui sa închidă ochii.

Uitându-se mai târziu în jurul lui, văzu că se afla chiar într-o capelă. Acolo unde de obicei se afla altarul, era acum o platformă joasă, acoperită cu stofă neagră. Pe platformă se aflau trei scaune.

Totul făcea impresia unei săli de judecată.

La masa de pe platformă şedeau trei bărbaţi mascaţi. Cel din mijloc avea la cravată un ac cu un diamant lucitor.

Cel de al patrulea mascat îi păzea.

Black îşi roti privirea de jur împrejur. În spatele celor trei bărbaţi care şedeau la masă, se afla o uşă care servea în acelaşi timp de intrare şi ieşire.

Bărbatul cu diamantul în cravată li se adresa acum cu o voce aspră.

— Morris Black ce s-a întâmplat cu Fank?

Black ridică plictisit din umeri.

— Ce s-a întâmplat cu Iakobs, cu Coleman şi cu o duzină de alţi oameni, care ţi-au stat în drum şi au murit subit?

Black tăcea mereu. Se gândea la situaţia sa. În spatele lui se afla uşa prin care intrase, – singura posibilitate de scăpare. Black băgase de seamă că cheia rămăsese în uşă. Acum ştia că se află într-o capelă veche, după ce văzuse ferestrele înalte şi uşile boltite.

Uşa de la intrare însă era un obiect modern.

— Ce rol ai jucat d-ta la toate crimele acestea, Isaac Tramber?

— Nu ştiu nimic! Nu ştiu mai mult decât dv. Cred că a speculat ordinar la bursă. Întrebaţi-mă şi vă voi răspunde, dacă ştiu ceva; vreau să ies cu pielea curată din afacerea aceasta.

Tramber făcu un pas înainte. Black, care întinsese mâna să-l oprească, fu reţinut de bărbatul mascat, care-l păzea.

— Apropie-te – îl chemă mascatul din mijloc pe Sir Isaac.

— Vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă. Voi fi fericit dacă vă voi putea servi.

— Făcea impresia unui elev, căruia-i e frică de profesorul său.

— Taci din gură! – urlă furios Black.

— Nu ştii ce faci, Ikey. Ţine-ţi gura şi stai lângă mine, atunci nu are să ţi se întâmple nimic.

Dar Sir Isaac vorbea mai departe: „Eu ştiu numai de o singură chestie. Black se certase cu Frank…”

Abia scoase vorbele acestea, când se auziră trei detunături. „Cei patru” nici nu se uitaseră să vadă dacă Black era înarmat. Cu iuţeala fulgerului acesta scoase revolverul din buzunar şi-l descărcă asupra trădătorului.

În clipa următoare, Black era deja la uşă, întoarse cheia şi ieşi afară.

— Trage… dar trage odată, Manfred – strigă unul din cei trei aflaţi pe platformă.

Era însă prea târziu. Black dispăruse în întuneric.

Trei din „cei patru” se luară după el. Dar când ajunseră în pragul uşii, Black, care-i zărea din umbră, trase asupra lor.

— Stingeţi lumina şi urmăriţi-l – strigă acum Manfred.

Sosiră însă prea târziu. Black o luase cu mult înainte şi cu instinctul animalului sălbatic, găsi drumul spre maşina pe care paznicii săi o lăsaseră pe câmp.

Se urcă la volan şi, după câteva încercări, reuşi s-o întoarcă şi s-o pornească la drum.

— N-are sens să ne luăm după el – spuse Manfred.

— Să ne întoarcem în capelă.

Pe podeaua de piatră zăcea Sir Isaac mort.

Dar nu la el se uitau „cei trei”. Şeful lor se zbătea pe jos într-un lac de sânge.

— Examinaţi rana şi, dacă nu e prea periculoasă, nu mă demascaţi.

Poiccart şi Gonsales îl examinară în pripă.

— E foarte serioasă.

— Ştiam asta. Ar fi fost mai bine dacă l-aţi fi urmat la Southampton. Probabil că Fellowe o să pună mâna pe el. Sau trebuie să-i zic „Lord Francis Ledborough?” E nepotul meu şi funcţionar superior în Scotland Yard. I-am telegrafiat să mă urmeze. Probabil că-l veţi întâlni. Atunci puteţi merge cu el. E destul dacă Manfred rămâne cu mine. Luaţi-mi masca.

Gonsalez se aplecă, îi luă masca de pe faţă şi se dădu surprins înapoi…

— Lordul Verlond – exclamă el.

Manfred, care ştia de mult faptul acesta, dădu din cap.

La ora aceea şoseaua era puţin umblată. Întunericul şi drumul strâmt, îi făceau greutăţi lui Black, care de ani de zile nu mai condusese o maşină.

Ca fulgerul trecu printr-un sat şi cât pe-aci era să calce un poliţist.

În fine se văzu pe şosea. O luă prin Winchester. Aici i se puse o piedică: două căruţe stăteau aşezate de-a curmezişul drumului. Avu norocul să le poată ocoli. Poliţia ştia deci de fuga lui. Black trebuia să-şi schimbe acum planurile. Mai întâi voise să părăsească Anglia prin Dover sau Southampton. Sperase să ajungă neobservat pe bordul

vaporului care mergea spre Hâvre. Dar asta era acum exclus. Vapoarele erau desigur supravegheate şi el nu mai avea posibilitatea să se travestească.

Opt mile la sud de Winchester trecu pe lângă altă maşină, înainte de a-i veni în minte că asta trebuie să fie a doua maşină închiriată de el. Tocmai când îşi aminti de asta, unul din cauciucurile maşinii sale se strică. Se opri, felicitându-se de norocul său!

Sări din automobil, alergă în mijlocul drumului cu braţele întinse şi făcu semn maşinii, care venea înspre el, să oprească.

— Du-mă la Southampton. Am suferit o pană.

Şoferul mormăi ceva de neînţeles.

Black deschise uşa maşinii şi se sui în ea. Uşa fu închisă după el, fără ca Black să observe că în maşină mai erau şi alte persoane.

— Cine?… – începu el, dar două braţe puternice îl apucară strâns. Mâinile sale fură prinse în cătuşe de oţel.

— Eu sunt Lordul Francis Ledborough, director la Scotland Yard şi te declar arestat pentru omor premeditat.

— Ledborough?

— Poate că mă cunoşti mai bine sub numele de Fellowe.

La 27 martie 19… Black fu spânzurat în închisoarea din Pentonville.

Lordul Francis Ledborough şedea lângă patul unchiului său şi-i citea ceea ce scriau ziarele despre asta.

— L-ai cunoscut? – întrebă tânărul.

— Mă mai întrebi? Vezi bine! E singurul dintre prietenii mei, care a murit spânzurat.

— Dar unde te-ai lovit de el?

— Eu nu m-am lovit de el niciodată. El m-a lovit pe mine.

Şi se strâmbă bietul Lord Verlond, căci rana din umeri îi mai procura încă dureri.

SFÂRŞIT